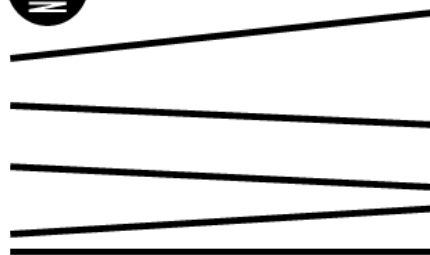

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Lasson, Margrete.; af en Det danske Sprogs
inderlige Elskerinde Aminda [i.e.: Margrete
Lasson].

Titel | Title:

Den fordum i Ronne Bogstavs Kaabe nu i
Danske Tunge-Maals Klæde i førte liden Roman
kaldet Den Beklædte Sandhed, fremviist alle
Liebhavere til Fornøjelse

Udgivet år og sted | Publication time and place: [S.l.], 1723

Fysiske størrelse | Physical extent:

[3] bl., 235 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 202

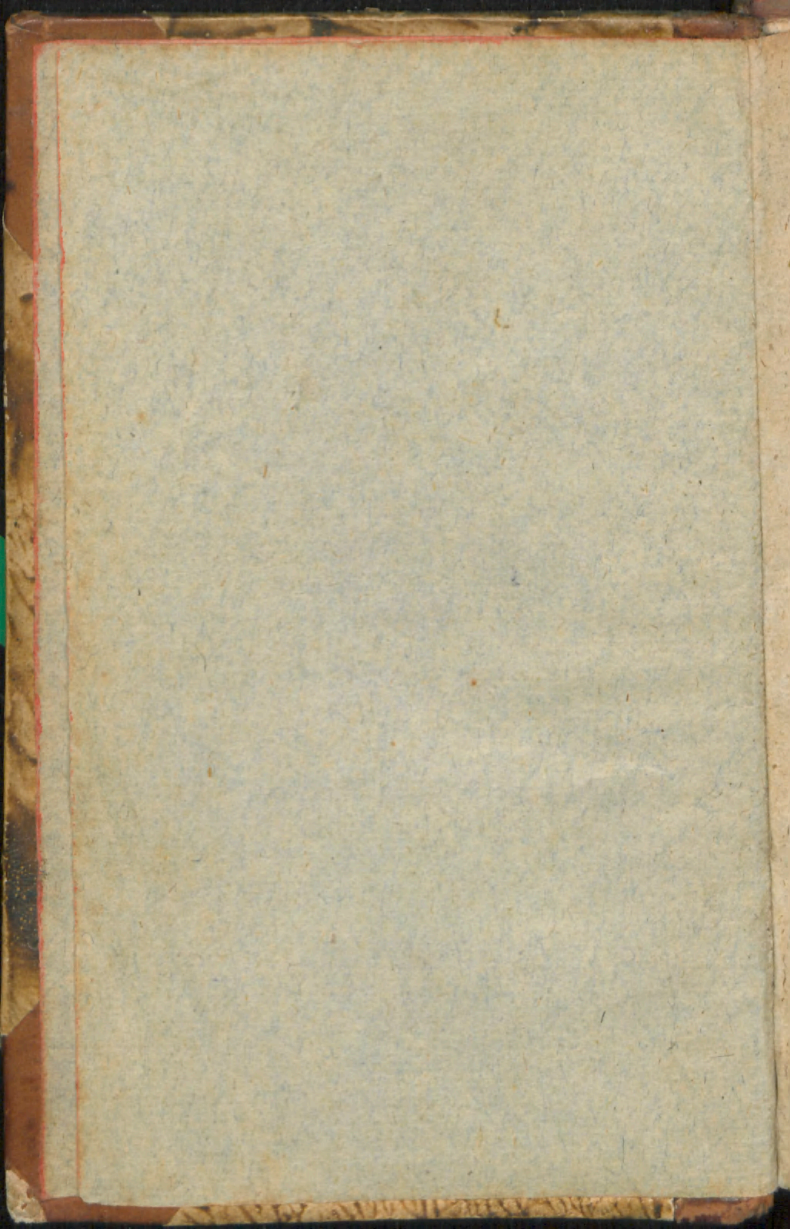
8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020342685

Aminde Bekla dede. Sanhe I.

Den
Fordum
I Ronne Bogstavs Raabe
Nu
I Danste Tunge-Maals Klæde
I forte
Liden Roman

Kaldet

Den Beflædte
Sandhed/

Fremblift

Alle Liebhabere til Fornøyselse
Af En

Det Danste Sprogs inderlige
Elsterinde
Aminda.

Trykt Aar 1723.

Tilskrift.

For dennem / som udi Tiden / maa stee længe
 efter min Tild/ forekommer i de.

Gunst Bevaagene Læser.

Hvo du est/ som Hendelsen imod min
 Villie hengiver dette uden ald tvivsel af
 Mul hals fortærende Pergament at bestue / forun-
 dre dig icke / hvi jeg med saa stor Omhyggelighed har for-
 vart det for deris Øyne / som tillige med mig har levet /
 Marsagen kand icke være dig saa forborgen/ som mit Skrift
 har baaren / der som dine Liders Mennisker ej ere blevne
 bedre dømmende/ end disse/ for hvilke jeg har frvgtet. Jeg
 bekiender vel / at jeg her udi har begaaet noget / som for
 mit Rion er u-sædvanligt / i det jeg i stedet for at sibe
 aad paa min Spenaal / har afflaaret min Pen / og det er
 den Dom / de misundelige som ey selv formaaer at udret-
 te det / de af mig laster / over mig kand fælde / vil dog ey
 formode alles Meening med nogle u-erfarnis skal oven-
 rens Stemme / naar de erindrer dem hvad berømmelige
 Sierninger Qvinde Rionnet som Semiramis / Dido / La-
 miris / Sapho og andre flerre / haade i gamle Tider / og
 hidintil i alle Stænder har forrettet / hvilket saa vit ober-
 gaar den ringe dristige Sierning / jeg med at opskrive en
 Historie / Jeg af en andens Fortæining har hørt / i
 min egen Tids Fordrib / at jeg ey der for burde lide omtales.

Er jeg da saa lykkelig at mit Skrift maa finde nogen
 ynde for dig / og den fremfarne Tid har taget min For-
 seelse med sig / skal det være mig liert / det andre der ved
 kunde nyde nogen Forspelse / mens hvad Behag skulle
 mit Skrift kunde give den efterkommende Verden / som
 Daglig tiltager i denne Videnstabs at skrive vel / og i mine
 Tanker kand lære haabe Herobotus / Sophocles / Anti-
 sthenes / ja Plato selv / som har baaren de Priisværdigste
 i den forrige Verden / og med rette burde at være deris Læ-
 rere / Thi naar jeg nu holder min Bog imod de forrige
 Samlis art at skrive med / finder jeg den gandske ringe : Der-
 fore maa slutte den er hos de Bellærde efterfølgende Skrif-
 ter gandske intet og latterlig. Det maatte vel være den /
 som for at undskyde sig og skulle sin egen uduelighed skul-

de laſte Skolben paa voris Danſke Maal / og ſige derudi
 findes icke ſaa bevegelige Ord ſom til en kjærlig Samtale
 og Beſkribning at opſette behøvedes / ey heller beqvemme
 Naabne ſom ved Krigs-Beſenet bruges / ſaa mand der ud
 hver maae lade Danſke Hiſtorier blive ubeſtrebene / efterdi
 Hiſtorien af diſſe tvende ſtore Ting / meſten deel ere ſam-
 lede / og ved et næt og behageligt Skrift bør være / men
 jeg vil icke med ſaadanne ilde dømmende ogſaa ſammen-
 binde Miis til at udgøiſte mit kiære Moders Maal ſom
 nok af fremmede der icke kiender dets fuldkommenhed maae
 lide denne Eſtertale / ſkylben hvi min liden Hiſtorie / icke
 er ſaa vel ſtiilet og ſammenſtrebet ſom den burde / findes
 hos min egen uformuenhed allene at bruge det Danſke
 Sprog med nøtte. Jeg ſeer at mange af mine Lands-
 mænd legger meere flid paa at vide fremmede Sprog end
 deris eget / ſaa de fleeste neppe veed at Tale mindre ſtri-
 de noget udi deris eget Maal / hvor i der dog findes lige
 ſaa megen Godhed og Behagelighed ſom i noget andet
 Tningemaal / derfor for at undgaade den Spot ſaadanne Dan-
 ſke af fornuſtige Folk maae lide / har jeg vobet at opſcri-
 ve det ſaa got ſom i en haſt ſkee kunde / dem ſom maae
 ſkee vil tale ilde her om / og ſige / Mand burde lade Mand-
 klønnet ſom tilkommer at føre Sverd og Pen / denne be-
 moyning at ſcribe Bøger / jeg tillader glerne at de i deris
 Tiid giører det bedere / end jeg / og af mine Forſeelfer / de
 her udi finder / lærer at rette ſig. Der kunde og ſiges at de
 Perſoners Naabne af Keyſere og Konger / ſom i min liden
 Hiſtorie findes / icke paa en Tiid haver levet / og i Verden
 regert / dette tilſtaaer jeg / mens Gunſt bevaagne Kæſere /
 det er icke noget at bygge din Religions Troe paa / ſom
 bliiver dig hengivet / det er en Hiſtorie til din Tiids For-
 bred (og dog ingen Eognagtig Fabel) hvor udi de ſande
 Perſoner under de fremmede Naabne ere ſkulte / her med
 les vel og lad din godheds Raabe tilbede de Forſeelfer du
 her udi fand finde / lige ſom Jorden allereede gandske har
 ſkult mig / ſom imidlertid jeg dette optegnede / indbilte
 mig / at hvem det i Tiden forekom / ſkulle blive mine Ven-
 ner lige ſom jeg er alle Dybd-opfoldte Folkes

ydmypge og forbundene Dienerinde,

Aminda:

Blant alle Maader af

tale paa / stiont de ere li-
ge saa mange / som under-
stedelige / finder jeg ingen
vederligere for mig / end
denne / hvor i mand sig af

mange Ordsprog betiener ; icke dis mindre
har jeg dog self en kundet undslaae mig / et
her af at frembringe / nemlig dette : Bier-
ge oc Dale modis icke / mens ofte Mennt-
sterne i Verden. Af Marsage jeg dette Ord-
sprog med største Foje maa bilegge ; Thi
mange Erfarenheder vise os daglig / hvor
underlig det edleste af alle Naturens Bie-
ringer ofte i Verden omforis / oc u-formo-
dentlig hin anden (somme til Fornøjelse /
andre igien til Stade oc U-lycke) begegner.
Af de forstis Tal kand jeg ogsaa forst frem-
stille alle Efterspørgende udi denne Fortel-
ning et yndigt Exempel af tvende fornem-
me anseelige Riddere / som sig i min Her-
voerelse ved deris Giennem-Tog udi den be-
rømmelige Brenthe-Stad Snelsa antreffede.

De tre denlige Tider af Aaret vare all forbigangen/ oc den fierde begyndte da mod de i hndis Regierings-Dage ankomne Fæster/ at bebreinte sine Klæder med den glatte oc klare Iis/ ja med Snee at jefne de før lystige grønne Dale/ oc forandre det hid oc did veltende u-roeligt Haf til en ubevegelig dog svigefuld Klump/ som forvolder de Reissende allerstørste Fare; hvilket var Marsag/ at den ene af disse Riddere/ som kaldtis Hunidormo (oc med mange fleere Riddere en stor Herre/ mand for en Grefuelig Person af Danemark udgaf/ opvartede), sig i før-omtalte Stad til Roe maatte begive; Den anden Ridder (jeg Drogran hørde nefne) blef med et Fruentimmer/ som jeg før den smuckteste af voris Tid holder/ af samme Marsag nød/ i denne Stad at forblive/ indtil Dagen i gien sin Herredom antog/ oc sig dennem fremviste/ som efter hannem med Begierlighed forlengtis. Deris Tale begyndtis saaledis:

Hvad Liiqhed har denne Melancholiste bedrovede Miine med den forrige angeneme Enstiiqhed/ jeg altid hos den edle Drogran har kient? sagde Hunidormo, efter at de verelviis sig over deris Sundhed

hed oc lyckelige Mode med mange hofflige
 Ord mod hinanden havde glædet; Rand
 jeg vel troe / Tiden saa har forandret eders
 Venstab mod mig / som den har forandret
 eders fordoms Bæsen for eder self. Dap-
 per Hunidormo, gaf han hannem til
 Svar / eders Godhed byder mig ligesaavel
 det Venstab oc den Tieniste / jeg eders Dyd
 skyldig er / u-rhagelig at holde / som min
 U-lyksalighed forbyder mig / de Dage jeg
 her efter lever / uden i Sorg at hendirbe:
 Alle de fornøjelige Timer jeg i eders yndt-
 ge Selstab har haft / ere tillige med ald-
 min Glæde i en Graf nedsat / oc finder al-
 drig noagen mere Optomst. Hvor paa den
 anden Ridder paa det bønligste anholt /
 hannem den Fornøjelse at unde / hand baa-
 de i hans behagelige oc bedrøvelige Tilvæ-
 lde maatte undervises / forsickeede hannem
 derhos / hand nu i disse hans sørgelige / li-
 ge saa stor Part tilegnede sig / som fort um-
 i de alleryndigste oc glædeligste; Saa den-
 ne Ridder / som ved sin Sorgen ærbar Mi-
 ne forte / maatte endelig efter mange Und-
 skyldninger af alt for vittøftig Materia til
 saa kort Tid / som dennem var forundt / fyl-
 destigøre hans Ven / oc den Nat / de til-
 hobe kunde nyde / med hans behagelige Om-
 giens

giengelse oc Fortelning henbringe / hvilket
oc det første / de af deris store Selstab paa
begge Sider saae sig forladte / oc ingen i
deris Samling fandtis / uden jeg / der til-
lige med dennem var fremmed / oc paa Rejs-
sen til mit Føderneland. Jeg havde den
Lykke / at være en god Ven af den fornem-
te Ridder Hunidormo, oc med hannem /
som min Land-Mand / bekient: Den an-
den / nemlig Ridder Drogan, kiendte jeg af
de Berømmelser / mig om hannem af Hu-
nidormo vare gifne; thi var jeg begier-
lig at vide hans Lefnets videre Fremgang /
oc derfor ved den Forsikring / Hunidormo
om min Tavshed gjorde / hvis noget af
det hand havde at sige / behøvede en reen
Mund / blef mig tilladt at høre dette / jeg
her efter skal opskrive / dem til Forlystning /
som ere Elstere af de Ting / som her Sand-
hed til forære. Hans Fortælling blef der
paa strax saaledis begyndt:

Den højt-ønskede yndige For-
tælle for aflagt sit Foster / den deylige
Flora, oc Tiden neppe opført den til no-
gen fuldkommen Skionsomhed / da den
mægtigste oc i ald Verden berømte Mo-
narch Servius Tullius til Rom lod udskri-
ve

ve oc anknyndige et Secular-Spil med Toring, Dyst-Renden oc slige andre fleere Ridderlige Øvelser at ville holde; hvortil hand alle Fremmede / som søgte Tre oc Forsøring at vinde / indbød / oc dennem Fri- oc Sickerhed frem oc tilbage giennem hans Riger oc Provincier tilfagde.

Min Herre / hvis Herkomst jeg en med meere Omstændigheder behøver at gløse eder kyndig udi / end sig / hand var den mægtige Aschades oc Monarchiske Kongning af Asia hans Søn / antog denne Tidender med største Glæde; Oc som hand fra første Ungdoms Tid i alle Fyrstelige Ønder / Ridderlige Øvelser oc alle sømmelige Videnstaber var opvandt / fortroede hand mig sit Forrehavende / at hand uden nogens Videnstabs vilde besøge dette forrestaaende Ridder-Spil. Jeg var den iblant alle hans Betienter / som han frem for nogen af de andre elskede / oc vidste med hvad Fyrighed hand søgte at viise Fremmede i Stierningen det / Rygtet ick uden Stierning til hans Berømmelse havde udført; Dog ponsede jeg paa / hvorlevis hand best fra dette Forsæt var at bringe; thi jeg overvejede hos mig self / hvor hastig en ond oc u-lyckelig Hændelse paa slig lang oc farlig

Rejse kunde udslycke hannem sine Forøel-
 dris oc Landets eeniste Lyft oc Bløede; ta-
 lede derfor altid om andet / naar saa me-
 gen leddig Tid tilstødede hannem / videre
 paa sit Forrehabende at tænke / oc med Jagt
 (hvor af hand var en stor Elstere) søgte at
 fororive ham Tiden / indtil det blef for sil-
 dig / til den bestemte Dag at naage Rom;
 mens min Omhue lyckedis for mig icke be-
 dre / end den ved mig self igien blef til in-
 tet: Thi min Prinds var en Dag af min
 Tilskyndelse med Jagt at forlyste sig / i Sto-
 ven udreden / oc der hand lang Tid med stor
 Møje havde efterjaget en mægtig Hjort / oc
 givet den Fang / hendte det sig / at hand en
 Ridder i fuld Harnisk giennem Træerne
 blef var / gandske færdig standende / at ta-
 ge mod sin Mand oc Fiende. Dette Siun-
 bevægede hannem at henride oc forfare / af
 hvad Aarsag den Ridder saa gandske strid-
 færdig der stod; thi vi indbildte os / det
 maatte være en Stov-Røvere / efterdi vi
 vel vidste / ingen Rejsende søgte saadan Eft-
 ning; til med saaes ingen Hest hos hannem.
 Min Prinds sagde: Ridder / om Jellers
 er en / da siger mig / af hvad Hendelse J
 paa dette for rejsende Folt u-sædvanlige
 Støed er indkommen? Den anden svar-
 de

de her til: Ridder/ som jeg nu icke mere paa
 tvifler Jjo er/ af eders Tale kano sluttet/ J
 mig en for en ærlig Ridder anseer! hvor
 for jeg er færdig at give eder Prøve der af/
 om det behager eder; hvis icke/ vider dette
 til Siensbar paa eders anden Begiering/
 min Hidkomst angaaende/ at der jeg i Nat
 med mine Baabendragere oc Vej=Visere
 af nogle Røvere i en Skov/ jeg troer icke
 langt her fra/ blef angreben/ satte jeg saa-
 ledis ind paa dennem/ der for mig sandtis/
 at de nødts til at vige mig/ indtil nogle
 andre af deris Parti os bag fra anfaldt/
 mod hvilke mine tvende Tiennere vendede
 sig; oc om endstiont de nok/for de døde/ hev-
 nede deris Død/ fortryder det mig dog at
 ihukomme/hvorledis de formedelst deris Tiens-
 ders Mengde maatte bide i Græstet! jeg var
 imidlertid af en stor Hob omringet/ hvor-
 fra jeg mig saaledis udref/ at deris døde
 Legemer nok skal bære Vidne der om. Den-
 ne Tumult varede en lang Tid/ for de øfri-
 ge flyede. Jeg forfuldte dem det lengste jeg
 for min Modighed kunde/ oc kom jo dybe-
 re oc dybere i Tykningen af denne Skov/
 nødts saa endelig at forlade dennem/ oc
 ride/ jeg veed icke self hvor hen. Omfider
 fant jeg dette Stæd/ som mig til Hvile be-

qvem siuntes / indtil Dagen min Udkomst
 her fra vilde befordre. Min Hest bant jeg
 ved et Træ / oc lagde mig self der under.
 Noget der efter opvagte mig en stor Al-
 larm oc Raaben / hvillen jeg nu nok fandt
 vide af eders Jagt er forarsaget; sprang
 saa op / oc fik at see / hvorledis min Hest
 havde self giort sig fri / oc var bortløben / at
 søge sin Friheds Fornøjelse / hvorforre jeg
 mig strax til dette Træ begaf / oc ventede
 lige saadan en Fare at skulde hende mig /
 som den forrige; mens efterdi jeg seer / at
 det en efter mine Tanker er udfalden / glæ-
 der jeg mig lige saa meget derover / som jeg
 uden Frygt ventede det andet / oc heldst nu
 jeg har antroffen den / ved hvem jeg haaber
 at finde Udgang af dette u-bekiente Stæd.
 Der min Herre dette hørde / sagde hand:
 Sejer-riige Ridder! der er ingen ting i min
 Skyldighed / jeg jo med Glid stræber efter
 at forrette; hand maae derfor troe / jeg icke
 allene gierne tiener hannem udi dette / mens
 end oc udi alt hvis hand ellers fandt begje-
 re / onstede gierne / hand med mig til mit
 Jagt-Slot / som her lidet fra er beliggen-
 de / vilde følge / der nogen Tid at udroe /
 samt friske Folt til sin Reise oc Tieniste an-
 tage. Hofflige Ridder / svarde den Frem-
 mede /

mede / mit Forsæt har saa stor Bigtighed
 oc kort Tid / at jeg ick med den Erbedig-
 hed hans Befalning fand efterkomme / som
 jeg af Hiertet onskede; thi det vidt udraab-
 te Ridder-Spil / som i den prægtige Rom
 skal holdis / byder mig oc enhver Tre-
 skende Ridder der at møde; Men maa jeg
 bede / min Herre den U-magen en af sin Tien-
 nere at paalegge / hand mig min Hest ma-
 te opsøge / skal jeg der ved saa meget mere
 forbindis til hans Tieniste / oc gierne med
 Belønning hans Tieners U-mag aflegge.
 Hans Hest blef strax derpaa af en Jøge-
 re opsøgt / oc efter at hand dertil igien var
 stegen / af min Herre oc hans gandske Føl-
 ge til den rette Vej udført / hvor de fra hin-
 anden skildtis. Min Herre kunde efter
 hans Bortridende ick nok roese denne Rid-
 ders Artighed / oc beslutte vist Dagen der-
 efter at følge hannem / dog ick at give sig
 hannem eller nogen anden tilstændende for den
 hand var / mens beraad slog sig med mig om
 alt hvis hand at forrette nodig eragtede /
 samt hvorledis hand sin Hen-Fær kunde
 besmycke. Jeg gjorde alting færdig / oc
 udsøgte i hans Rust-Kammer et deylig Rust-
 ning af trampiret Staal gandske blank / oc
 med Turkoser / Saphirer / Ametister / Ru-
 biner /

biner / Smaragder oc andre Edelstene /
 hvor de sig kunde stikke / beprydet. I hans
 Hielm var en stor Buntt røde oc hvide
 Plomafier, oc Skjoldet gandske i Løfvoerd
 forgylt; Der midt udi havde hand ladet
 skildre et Lys / som igiennem et Brendes
 Glas af Soelen optendtis / med den D
 verkrift:

Intet U=reent maa tende mig.

Hans Vaaben-Riortel var af rød Atlast /
 med Guld oc Sølf overbordhyret: Hans
 Sverdis Fæste af støbt Guld som en Løve
 formet / hvor udi tvende store Diamanter
 for Øine vare indfattede: Hans Geheng
 var ogsaa med samme Metall rigt besla-
 gen; Kort sagt / af alt det en stor Herre
 oc dapper Ridder sommede at have / fatte-
 dis intet i hans Udrustning. Det første
 den søde Morgen-Røde gaf sit behagelige
 Siun af sin vanlige Øster-Skue tilkiende/
 blef min Herris Hest / som var af et Koel-
 sort Haar / Sadelen paalagt / oc en treffe-
 lig Palasch der under neden ved fastgtort /
 hvilken hand med Hurtighed besteg / oc ef-
 terlod en Skrivelse / om jeg ellers erindrer
 ret / af denne Indhold:

Stor

Stormægtigste Konge/

Naadige Herre oc Fader!

Den u-mættelige Begierlighed jeg har/
for den gandske Verdens Djen at vinde
de saa berømmelig et Rask / hvor ved jeg
fuldkommen kunde giøre mig værdig til en
Sons Rask af den Fader / hvis Dyd Asia
højt ærer / oc for hvis mandig Dapperhed
alle angrenzende Riger frygter / har giort/
at jeg nu forlader mit kiere Føde-Sted Nal-
les, for at see Rom oc andre fremmede Roes-
værdige Stæder. Forlader mig derfor den-
ne korte Bort-Rejse / oc toister ick / jeg so
allevegne skal søge at indlegge Pris / oc
med ald skyldig Hørsomhed blive Eders
Majests. lydigste oc underdanigste Son

LEONVE.

Jeg oc Sadel-Knegten / som førte en
meget stor Haand-Hest / med et kosteligt
Egyptiske Decken overdeckt / salede en hel-
ler længere / mens fulgte voris Anførere.
Jeg for min Deel med en liden indvortis
Sorg sagde det prægtige Brigonos Far Vel;
thi at skilles fra den smukke Ludfinda, som
jeg for alle andre Jomfruer udi voris Hof
var stor Vnde for / aldelis uden Afsteed el-
ler ringeste Forsikring om hendis Gnist oc
Bes

Bestandighed / var mig noget hart / dog
 maatte den Tavsgheds Fed oc den Kierlig-
 hed jeg til min Prinds bar/endelig beholde
 Sejer over min egen Begierlighed / som jeg
 dog en saa gandske kunde stule / at min
 Herre jo merkede / jeg noget synderligt mit
 Sind forborgen havde / oc meente det Frygt
 for hannem havde vaaret. Hvor nu Dro-
 gan, sagde hand / har dit Herte lært at
 være forsøgt hos mig? Frygter du denne
 min Haand / som altid er vant at overvin-
 de / icke endnu skal vinde / hvor den ud-
 drager Sverdet/en u-dodelig Tre? Ingen
 af Deelene naadigste Herre / svarede jeg
 det være langt fra mig / jeg nogen Tid
 skulde strectis at følge eder i alle Farer / be-
 synderlig i dennem jeg land fremvise / hvor
 ringe jeg agter mit Lef for Eders Conser-
 vation oc Erholdning / oc til Eders Tieniste.

Med denne oc anden Tale kom vi en
 temmelig Vej fort / saa vi inden saa Da-
 ge opnaaede den for omtalte Ridder i en
 Stad / kaldtis Rosches, hvor fra mand o-
 ver Bands til det Land Nyf skulde gaae.
 Jeg fant et Skib / som laae gandske Sejls-
 færdig / oc begierte for min Herre at kom-
 me der udi / hvilket hannem gierne blef til-
 ladt. Skipperen tog heel vel imod os / rom-
 mede

mede os et eget Rum ind / oc berettede /
hand tvende andre Herrer i sit Stib over-
førte. Lidet efter at vi fra Landet var ud-
gangen/ begynte den ene af de Ridderer/ som
før os i Stibet var indkommen / med sig
selsk at tale / oc var det just den Ridder / vi
i Stoven ved Brigono havde antreffet / oc
Kaldtis Phœnix Ridder / af dem hans Nafn
var u-kyndig / formedelt hand i sit Stiold
førde den Fugl / som sig med Villie af So-
len lader opbrende; hvor over disse Ord va-
re satte:

Den mig dæder / gior mig levende igien.

Denne / der hand nu meente sig af
tingen at blive hørt / gaf hand sine Klager
Frihed af hans Smerte-fulde Hierte / som
ellers var deris Fængsel / at udgaae / oc det
med saadan Bøemodighed / at den / som
en gandske var soles løs / maatte i Sand-
hed bevoxis over hannem. Brederne / som
giorde Stille-Rom imellem os / vare icke
saa tet samlede / at min Herre jo kunde see
alt det hand inden-for giorde; thi blef hand
med stor Fortrød var / Ridderen af sit
Brøst opdrog en stien Diamants Kiede /
der i henatte et contrafait Billede / hvilket
hand med stor Ydmynghed kyste / oc sagde:
O! Ju-bevegelige Guder / hvor lenge be-
hager

hager det eder at see mig u-lylsalig! Hvor
 snart vil I tillade mit Hierte den Fornøjelse / i Person at anbede den / jeg saa inder-
 lig elster? Dog hvad Tieniste meener I
 at tilføje mig med den blotte Anblik af min
 Udvalde? naar I ved eders Billie forbyder
 dend at være naadig. Ach! holder dog op
 at misunde mig hende / som dog ey kand
 blive een af eder til Deel / oc lader det icke
 glæde eder / at Fortvivfelse i beste Alders
 Blomster skal nedfælde mig i Graven! O
 Cordelisa, hvortilser jeg saa hen at bestue dig
 igien! da jeg ved hver af dine straalende
 Øjneblik finder en Morder-Piil i mit om-
 me Hierte / oc ved hver Ord af din søde
 Mund min Døds Dom! Guderne maa
 u-sejlsbar tillige med din Skønhed have be-
 gabet dig / icke med Menniskelig Natur /
 hvor udi der dog findis nogen Miskundhed /
 mens med Segel-Stenens / som drager Jer-
 net ey for at vederqvæge / mens fortære
 det. Min Herre begyndte saa hiertelig ved
 sig self at lee / saae hen til mig / oc sagde:
 Havde jeg icke for med Berømmelse kiendt
 denne Ridder / vilde jeg nu sige det var en
 Daare; dog hvem veed / hvad Skade hand
 i Hofvedet af Rosverne / da jeg først saae
 hannem / haver bekommet / som nu i dette
 hee

heede Bejer tvinger hannem til at rase;
 jeg jamrer i Sandhed dette Menniske. I
 det samme horte vi hannem videre sige:
 Du est meere u-barmhertig! thi Magne-
 ten fortørrer kun det / som er ner ved han-
 nem / du der imod plager mig baade i din
 Hos-oc Fraværelse. Ach! den Dmte-værs-
 dige Ridder / sagde jeg: Det er got at hø-
 re / Naadigste Herre / I intet af Kierlig-
 heds Evang veed at sige; Fortørner dog
 en / beder jeg / oc forsynder Eder ickc tiere
 mod Guderne / end I har gjort / paa det de
 en engang skal paalegge Eder den Bittsel/
 ogsaa at elske. Du Biet / svarde min Her-
 re mig / meener du jeg ickc nok erlanger den
 Begiering af Guderne / at beholde min
 Fornuft? oc saa lenge jeg den ejer / kand
 jeg intet saa latterligt begaae. Som vi
 saote saaledis i voris beste Snak / kom en
 anden Ridder ud paa Overloget / oc sagde:
 Hvem er det / der tør understaae sig at els-
 ske Cordelisa, uden jeg? oc hvem tør be-
 stulde hende for nogen U-menniskelighed?
 da dog ickc Guderne i Dyd overgaar hen-
 de. Bli der sig vel oc saadan een ind / som
 ickc til als sin Rigdom ejer meere end sit
 Sværd oc Skjold / at nyde nogen Gunst
 af hende? Jeg med alle mine Bærdighes-
 der

der en land afloffe en venlig Miine / end
og jeg har tilbudet hende / at være Hersker
over alle mine kostelige Herstaber. Her ud
Ridder / lad mig see om du est værdig at doe
for dine dristige Tanker ved min Haand.

Herr Fulio, saa var Phœnix - Rid-
derens Nafn / tofvede en lenge / sprang her
frem / oc med en u-vred Hue begyndte at
sige: Det forundrer mig icke / at den Sin-
de-riige Cordelisa en har forundt saadan
en / jeg vil icke sige Grobian / nogen venlig
Miine / thi hendis Godhed har betaget hen-
der den Lyst at narre Eder / oc hendis For-
stand har vel af Eders Sierningers Up-
perlighed seet Eders store Stands Værdi:
Derfor havde jeg u-værdig opofred hende
ald den Tieniste / jeg min Lifstid kunde for-
rette / om jeg icke straffede Eders Hofmod /
oc udrydede den / hende er fortrødelig / med
min Haand.

Der med satte de ind paa hinanden
af alle Kræfter / saa / mand en lang Tid
icke vidste / hvem af dennem mand skulde
tillegge Sejeren / hvilken Ridder Fulio dog
beholt paa det sidste / i det han med et Hug
fløvede baade hans Hælm oc Hofved / saa
han paa Skibet død nedfaldt.

Der Herr Brutes Tienere saae de
ris

ris Herre sældet / sprang de frem at hefne
hans Død. Jeg frygtede / denne Mengde
skulde blive Riddere over Løgen / thi vilde
jeg undsette hannem med min Hielp / mens
min Brinds vilde det icke tilstede / paa det
han icke hos Tiennerne den Ære skulde ta-
be / han hos Herren havde vundet / om de
siden vilde sige / de af mange vare overfal-
den. Det betænkte jeg oc siden self / da
jeg saae / hand ingen Bistand behovede;
thi med to eller tre Hug gjorde han dennem
saa skye / at de heller end gierne forlode han-
nem / oc i Romet indbar deris døde Herre.

Det første Hr. Fulio af sin Baabens
dragere det lidet Saar / han i den venstre
Arm havde bekommet / var forbunden /
sendte min Herre mig ind / at formelde den
Bløede / han over hans Kampis lyckelige
Udgang havde / oc undskyldte sig / for han
sig icke hannem til Tieniste der hos havde
ladet finde / Aarsagen var den / jeg tilform
har berettet Eder; Hvorpaa Herr Fulio
høilig tackede / bad mig / jeg frit vilde for-
tre / han nest een Ting / skulde holde det for
sin største Fornøjelse at fortiene min Her-
ris Godhed / han baade tilforne oc nu mod
hannem lod see: Ja den Omhue han bar /
for at giøre hans Ære blomstrendis / lunde
han

han icke min Herre uden med sit Blod for
skyldte / hvor til han stedse saa villig som
højt forbunden skulde lade sig finde.

Den øfrige Tid af voris Skibsfart
fordref somme med Længsel / andre med
Bedrøvelse / oc de fleeste med Ennigheds
Stibs: Folket glædede dennem / i Haabet
at de snart skulde ophøre i deris Arbejde
ved en god Havns Erlangelse: Min Her
re oc Hr. Fulio vare Længsel-sulde / at de icke
allerede i Havnen vare ankommen: Jeg
sandtis bedrøved for min Ludfinda Fra
værelse / oc de for brutale Tienere for dertis
døde Herre; Dog lod de Sorgen icke gandske
betage dem deris sands/mens saa snart An
keret for Staden Nunda blef kasted / sprang
de til Landet / oc i Staden opbar deris døde
Herre; hvorhen min Herre iligemaade
forsøjede sig / der den Nat at blive / oc den
Modigheds / ham af det hid oc did - velten
de Band var forarsaget / udroe.

Saa tilig det store Verdens Lys frem
bød Jorden sine milde Straaler / var min
aarvaagen oc hurtige Prinds alt færdig
igien / ved sin Siennemtog at besee den
Stads Lejlighed / hannem havde herber
ged; oc var han neppe tre eller fire Gader
giennemreden / for han et stort Daabens
brag

brag fik at høre / hvor udover han blef be-
 gierlig dets Nar sag at vide / hastede der hen/
 oc ved sin Ankomst paa et Torf/ saae en heel
 Deel Krigs-Folk med dragende Sverder
 mod en Ridder / som han paa sit Eliold
 for Phoenix Ridder kiendte / mandelig at
 segte / thi gaf han sin modige Hest af Spo-
 rerne / satte midt i Haaben / oc raabte:
 Holder inde / I u-besindige Folk / som ick
 undseer eder/ saa at overfalde denne dappe-
 re Ridder! Oc der een af Folkene svarde:
 Ven / forvarer Eder self/ I ick blant hans
 Partj bliver kiendt / oc i lige Straf med
 hannem kommer / fortørnedis min Herre
 saa høilig over disse Ord / at al hans forræ-
 ge Fromhed til Brede blef omvendt / oc med
 en roesendis Ifrighed / nedhug hvad som
 for hans skarpe Sverd ick bortveg / lige
 indtil Hr. Fulio , oc sagde: Jeg er kommen/
 brave Ridder / at hævne Eders U-ret; her er
 den der har sat sig for / enten at hielp
 eller doe med eder. Hr. Fulio horte neppe-
 lig hans Tale for anden Larm / oc deris
 Skrig / min Prinds allerede lemme-los til
 Jorden havde ydmyget; han fornam dog
 nok min Herris Hielp / der han omsider
 saae sig gandske af Soldaterne forladt / oc
 iligemaade saae den Mengde af Ihielslage-

ne liggende paa den Side. Min Herre
 havde svinget sit Sverd / tog ham derfor i
 Favnen / kaldte ham sin Beskiernere / oc
 sagde: Med hvad Gunst har dog Gudens
 ne ansiet mig / da de først undte mig den
 Encke / at kiende denne Dyd. uildkommene
 Riide ! Videre fik han icke sagt / for et
 friskt Partij kom at tage dem begge til fan-
 ge / hvor iblant dertis Capitain Hovvds-
 mand selv var / som maatte forundre sig o-
 ver disse tvende Ridders Anseelighed / dog
 meest over min Prindses / reed derfor først
 til hannem / oc spurgte: Er det eder / vakre
 Ridder / der saa mordisk har ombragt den
 fornemme Kommerske Ridder Hr. Brutles,
 da lader icke meere Modværen forværrer e-
 ders forrige onde Gierning / paa ham for-
 svet / mens følger godvillig i Arrest, indtil
 I ved Benneris Forbøn af Keyseren kand
 benaadis / hvortil jeg oc af yderste Formue
 skal hielp. Icke mordisk / svarde min Her-
 re / mens ærlig i Kamp har denne Rids-
 der / som i alting langt overgaar mig / ned-
 lagt den Kommere I næfner / der han af
 hannem blef udfordret / uden nogen an-
 dens end hans egen Dapperheds Bistand /
 hvilket eder af dennem / os samtlig haver
 overført / kand siges ; Troer derfor vel / han
 icke

ickte godvillig lader sig fast sætte / jeg oc tes-
 te heller lider / ham nogen Overlast skeer;
 saa lunge han oc jeg har Styrke at røre os/
 skal ingen med Magt tage os: Kand den-
 ne Undskyldning ey nøje Eder / ere vi fær-
 dig med Sverdet at fornøje os self i den
 Frihed vi der ved skal erlange. Er det
 Sandhed / som af Eder berettis / at Herr
 Bruttes i Kamp paa Ridder-Maneer er
 slagen/sagde Capitainen, hvit haver da hans
 Tiennere Klaget/ oc af Commendanten her
 paa Castelet begieret Ret over denne Rids-
 der I saa heftig forsvarer? Der om bør de
 at spørgis / svarde min Prinds / ickte jeg/
 som tager mig dends Sag an / der foru-
 rettis. Jeg blef derpaa til Stranden ned-
 sendt / at opsøge Skibs-Folkene / os havde
 overført / oc fandt dem saa lykkelig / at de
 Soldater/ mig vare medgivet/ bragte dem
 alle paa engang for den før-omtalte Capi-
 tain; Oc der de deris Vidne ligesom det af
 min Herre tilforne var berettet/ havde af-
 lagt / bleve de Tiennere / som formedelst de-
 ris vrange Beretning forboldte / at saa
 mange Døde paa Torved fandtis som Log-
 nere / oc dennem slig U-lykke affted kommen/
 straffede; Der tvært imod gavis Hr. Fu-
 lio Berømmelse / fordi han sin Tre oc Fri-
 hed

hed saa mandig havde forsvaret. Min Her-
 re roestis os saa af alle for en fuldkommen
 oprigtig Ven. Der med toge de Afsteed
 fra hinanden (eftersom Hr. Fulio noget ef-
 ter os i Staden forblef) med Forsikring/ de
 hver andris hulde Venner vilde leve oc doe.
 Her paa forlod min Brinds Byen / kom
 dog icke langt/ for den hede Middags-Soel
 nødte hannem til at begive sig fra Bejen
 ind i en Skov / som laae os ved den højre
 Haand. Jeg maa bekiende/ aldrig tilforn
 nogen yndigere Skov at have seet; thi alt
 det mand til et deyligt Steds Beskrivelse
 kunde optegne / sandtis der. Den behage-
 de min Brinds icke mindere end mig/ hvor-
 for han allevegne omvandrede at forløste
 sig/ indtil han endelig neder under et Bierg
 en overmaade smuk klar løbendis Kilde
 fandt: Træerne / som stod paa Bierget/
 omsthyagede den gandske / at ingen kunde
 see der udi / med mindre det stode ved den
 Sted Indgangen var / oc Kilden udflød.
 Mand skulde sige / det havde vaaret Na-
 turen for mægtig at sammenbrie Grene-
 ne i saa ordentlig oc næt en Port / som
 mand der saae; Ja den gandske Rest i al-
 ting trodsede al Konst oc Pragt.

Det havde icke bleven mig mueligt

at holde min Brinds fra / han jo u' i den-
ne Kilde vilde bade / om endskiont han en
dette Bands Birkning til Gavn eller Skæ-
de vidste oc kiendte ; thi det der ofte har best
Anseende / er icke altid det beste. Midler-
tid jeg afforde hannem sit Harnisk oc Klæ-
der / skiemtede jeg med ham / oc sagde / hvor
stor min Frygt var / han ligesom Narcissus
i gamle Dage ogsaa i dette Band = Spejl
sit sin Deylighed at see / oc til Straf for
den Siellianske Princessinde Sidomiris,
han icke vilde elste / i sig self skulde blive for-
elstet. Nej / nej Drogran, svarede han / du
tørst en rædis / min Deylighed er icke saa
stor ; oc om den end var større / skal dog det
Herredom / jeg har over alle vaniteriske
Indbildninger / oc gode Tanter om mig
self / være mægtigere hos mig / end denne
Skrobelighed / hvor af mange til modige
Tanter lader sig forleede. Dermed ned-
steg han i Kilden / oc med stor Fornøjelse
fuldbragte sit Forsæt. Det første han af
Badet var opkommen / lagde han sig u-be-
væbnet ned under Træerne at hvile ; Oc
som han lidet havde sovet / hørte jeg ham i
Sofne gandske højt sige : Benaader mig /
mægtige Gudinde / oc lader icke Hefngie-
righed raade over Eders u-maadelige From-
hed

hed/ imod det Herte/ der med Ydmyghed
 beder om Forladelse! Tang derpaa noget
 stille/ mens atter paa nye igien begyndte:
 Ach! skionne Gudinde/ forskaaer mig/ oc
 lader mig nyde den forrige Drom/ hvor ved
 den langsomme Pine kand tortgjøres! holdt
 saa anden gang op at tale. Jeg blef heel
 sølsom over denne u-vandte Snak af min
 Herre at høre/ oc gik hen at opvogne han-
 nem af den svære Drom han havde. Net
 som jeg var færdig/ oc betænkte hvorledis
 jeg min Dristighed kunde undskylde/ foer
 han self med en sær Bevægelse op fra det
 sted han laae/ oc med et høit-raabende Ach!
 blef han siddende som half besvimet; kom
 sig dog igien af det jeg ham med det kolde
 Rilde-Band i Ansigtet overstengede/ oc sag-
 de: Hvor bleve de! Jeg maatte spørge/
 hvem han meente; Ej/ den Gudinde Dia-
 na oc den Nymphe hun gaf Befalning at
 igiennemstykke mit Herte med denne Pæl
 du her i mit Bryst kand see/ svarde han
 mig med en temmelig vred Miene. Over
 denne Tale blef jeg saa forfærdet/ at jeg
 med Møje kunde sige: Forlader mig/ naa-
 digste Herre/ at jeg imodfiger Eder! Af
 mig er ingen Gudinde eller Nymphe seet/
 har dog nok hørt/ I i denne korte Sest
 har

har haft meget med os at tale / saasom dette Raad tit er bleven nefuet. Der med kom han først ret til sig selv igjen / tog mig i Haanden / oc sagde: Droган! Droган! hvad Streckelse har jeg icke udstanden i denne Drom! oc med hvad slags Bæfinder jeg icke mit Hierte opfyldt / nu jeg af den er opvaagned / forimedelt dends tillige streckende oc søde Ende; Endte saa med et dybt Suk sin Tale / oc blef siddendis / gandske i dybe Tanker henfalden.

Medlertid betænkte jeg / hvad jeg her paa skulde svare; Oc som han igjen saae sig om / sagde jeg: Forundrer eder icke / naadigste Herre / at noget sælsomt er Eder i Sofne forrekommen / saasom denne Dags overstaede Kamp / oc den Fare I der hos har været undergiven at blive saare eller fængslig anholdt for Eders Bøns Forsværgs Skyld / har ved den uroligede Forrestilning bragt Eder udi denne sælsomme oc underlige Drom; Oc forsikrer jeg min fromme Prinds / at dette allene er dends Aarsag. Thi ligesom Naturen har besticked det forderste af voris Hoved til voris Forstands Boelig / har den oc bereed Phantasien Stæd bag i Hovedets Afocelning; det ene nødvendigt til voris Dags Forretning /

oc det andet til en Understed smellem Søf-
nen oc voris Død.

Dette blef af ham med Tavshed an-
tagen; Enten det skeede / fordi han min
Meening her udi bifaldt / eller oc han en vi-
dere at tale behagede / er mig u-bevist.
Derefter beboønnede jeg hannem igien / oc
giorde os til videre Rejse / det snarist muel-
ligt / færdige. Jeg fand icke udsige den
Forandring / jeg paa Bejen (ind til vi naae-
de den mægtige Stad / hvor udi Tørnerin-
gen skulde holdes) hos min Herre fandt;
thi undertiden paa kom ham / end og i den
største Heede nogen Tid af Sirio kunde ud-
skydis / saa stor Frost oc Gysen / at om jeg
icke havde vidst hvad Sommeren førde med
sig / skulle have sagt / en Norden-Bind i
December gjorde hans Blod til Is; mens
samme Dieblif maatte jeg see oc finde / han
som Æthna gandske igien i Flamme blef
optendt; andre ganger var han saa af Tan-
ker indtagen / at han glemte ved Tommen
at regiere sin faade Hest / men lod den gaac
hvor den vilde / efter som han self hverken
vidste hvor han var / eller hvor han vilde.
Den Sorg oc Forundring jeg bar for den-
ne hans forandrede Væsen / kom mig en-
gang til at spørge / hvorledis det var med
ham;

ham; om han icke vidste nogen Raad at
bruge / hvor ved denne Sygdom kunde for-
drivis? Min Eenfoldighed var det / som
kom mig til at troe / dette var af Syg-
dom; thi i den Kierlighed jeg havde haft /
fant jeg end icke saa store eller haarde Hjer-
te-Stød / som jeg hos ham fornam: Ind-
bildte mig derfor en / det var af noget saa-
dant han plagedis / for han svarde: Ach
nej! Drogan, denne Syge er mig af Sof-
nen paalagt! Meener du da vel / at noget
Kand borttage den igien / uden dend / som
er stærkere end hand / nemlig hans Broder /
Doden; Oc om endskiont jeg aldrig har
kundet skiule mit Hierte for dig / er det mig
dog icke mueligt / at tilkiendegive dig det /
jeg en self fuldkommen veed. Dette alle-
ne finder jeg / hvís jeg ellers uden Skam
for mine forrige stolte Ord / tør bekiende /
at jeg alt af Guderne med den Plage at
elíste er behyrdet. Ach! hvor lyckelige ere
endda de / som kiender det de elíster / oc veed
hvorpaa deris Eídelser ere grundet; Jeg
der imod finder mit Hierte med tusinde
slags Byrder betynget / for en blot Syg-
ge af en u-forligelig Skienhed jeg i Sof-
ne har seet / oc et Gudinde Nafn hun boer /
u-videndis / om det er for mig paa Jorden
at

at finde; I Himle! oplader Eder derfor /
 til at annamme Eders Røg-Offer! I har
 jo af den Aarsag antendt mit Hierte med
 en u-fluckelig Ild/at min Siæl der ved kun-
 de opbrendis Eder/ I over min fordoms
 Noelighed misundelige Guder/ til et Offer.
 Er det vel troelig/ at noget Menniste kand
 eje saa stor Skienhed / oc tillige med en u-
 mennistelig Dejslighed et Gudinde Naafn?
 Nej! Umuelighed maa intet onstis. Der-
 for var det af dig/ mit Haab/en stor Daar-
 lighed/ om du en nu længere vilde opholde
 mig med forgiets Indbilledninger/ at Gu-
 derne ingen u-sandsførdighed kunde frem-
 føre; Den ringe ofrige Deel jeg end af min
 sunde Fornuft besidder/gior mig vel saa sin-
 dig/at jeg kand see/hvad Guderis Villie til
 min Forderbelse er/ nemlig/ jeg ved et Haab
 at nyde noget af den fremviste Gødheds
 Skygge/ skulde opholde mit Lif til et Maal
 for deris Hefns Pille; Nej! Nej! denne
 forrestaaende Ridder-Forsamling skal væ-
 re denne sidste/ hvor udi mand siger/ Le-
 onque lever; Inotil den Tid vil jeg unde
 dig/ mit kiære Haab / Rum udi mit Her-
 te/ men glem intet der efter at forlade din
 Boelig; thi naar du formedelst min ind-
 stændige Bøn bortjaget / ere mine Smer-
 ter

ter fuldkommen kraftig nok at døde mig /
 oc derved forslaffe / mand icke længere skal
 kiende mig u-hjfsalig. Med Enden af den-
 ne Tale fik vi oc Enden af voris Rejse at
 see / ved den Steds Beskuelse / hvor hen vor-
 ris Forsæt saa længe havde været.

Mand saae icke et Sted udi gandske
 Rom / som jo var ziiret med fremmede an-
 seelige Herrer. Det Huus / hvor udi vi tog
 voris Herberge / manglede icke heller hver-
 ken fremmede eller indføndiste Riddere /
 med hvilke min Herre strax gjorde Kunda-
 skab; dog fornemmelig med en stickelig /
 artig Herre / som var heel vel bekient ved
 Hofvet oc i Byen / paa det han dis bedre
 ved ham kunde erkjendiges om Landets oc
 Stadens Politie, hvor om han oc grunde-
 lig Underretning af hannem bekom. Min
 Herre / sagde denne Ridder / som kaldtis
 Eicfelius, voris Houmeurer ere saa over-
 enskommende / i det de begge til Bedrø-
 velse ere hengi-ne / at intet land underste-
 de demnem / uden dette / at Eders er af
 Statu-en / oc min ach! af en u-mild Steba-
 ne / hvorfor jeg har udoalt Eder til Ben /
 oc den jeg nok tør aabenbare mine ind-
 fløemte Hiertens Tancker; thi dem af hvem
 Lycken smilier / leer tiere af de Bedrøvedis
 Sorg/

Sorg/ end beklager dennem. Det er mig
lige saa kiert/ svarde min Herre/ at vride
den Aarsag/ der forbinder os; som at an-
tage (hvillet jeg hiertens gierne gjør) E-
ders tilbudne Vensteb. Jeg maa bekie-
de/ de gode Tanter I bær til min Oprig-
tighed/ gjør mig Eder saa angennem oc kiert/
at jeg heller undte eder Døden (den jeg af
inderste Siæl tilønsker mig)/ end vride E-
der saa lig i U-lyksalighed/ som Sind oc
Houmeur. Jeg maa nøjes med at sukke/
fordi der ere icke Ord nok i Verden/ hvor med
jeg kand udsige mine Lidelser/ som ere de
første/ Firmamentets klare Dje nogen Tid
har seet. Fortryder derfor icke/ at jeg en-
kand aabenbare eder mine Plagers Mang-
foldigheder/ men fornøjer mere mig med
Videnstaber af eders Fortræder/ oc forsik-
ker eder/ der som det var mueligt at for-
telge mine Lidelser/ var der intet saa dog-
tigt til at forlindre eders Sorg/ som dette/
af Aarsag deris Storhed skulde gjøre E-
ders u-kiendelig.

Hvor nu/ udvalde Ven/ hvor nu!
tor I vel regne eller ligne eders Fortræd
imod min/ sagde Eicelius; Jeg hales/ jeg/
som i dag/ denne mere end u-milde Dag/
er betaget ald min Forhaabning/ har mist
min

min Lyksalighed / oc er ved min Kierstis
 Mistelse berøvet mit Lif; Ach! fortryde-
 lige Ende / oc meere end u-lidelige Død!
 Hvor angenehm oc lystig skulde du været/
 mit Hierte / om du ved min Princestis sø-
 de Haand var bleven min Overvindere!
 Oc jeg / soarde min Herre / som aldrig kiende-
 te den Begyndelse / eller har nogen For-
 trostning til at see det / hvor udi min Lyk-
 salighed skal begynde / men alt oplevet En-
 den af min Fordervelse! I har besiddet et
 Haab / oc bellager eder / for det er mist; oc
 jeg har aldrig tørt haabe / men med Bon-
 bortjaget det. I kand nesne det I elsker;
 oc jeg! Ach forlader mig / at jeg icke kand
 sige mere; Hvor ved et dybt Sul saa bort-
 tog ham sin Aand / at mand en lang Tid
 icke vidste / om han havde mere af Lifvet /
 end to vit opslagen Dine / som dog stod gande-
 ste stille / oc u-vist / til at slutte noget Lifs-
 Tegn af; hvor udover den freimede Herre
 høilig forstreckede sig / oc med Hid- oc Dids-
 stotlen endelig bragte ham til sig self. Jeg
 maa betiende min fortroede Leonque, sag-
 de han / at / der som I elsker / hvilket jeg nu
 nok kand see / I da er den Meest-lidende
 af alle. Eders Tale forsikrer mig / at I
 aldrig har haft nogen Haab; oc denne
 Stund

Stund atter mig Aarsag til at troe / I
 ejer icke heller mere af Livet / end en Styg-
 ge ; jeg maa derfor billig lade Eder det
 Naasn af den Meest-lidende / thi jeg kand
 end haabe / ved eder at blive lyksalig. Min
 Herre / som imidlertid var baade som af
 Døde opveckt / oc ved denne Tale hierte-
 styrket / omsafnede ham / oc bad / han dog
 i hvad Fald det oc var / vilde bruge sig ham
 til Tieniste / oc heldst i de Sager / hvor ved
 han baade kunde forhverve ham Fornøjel-
 se / oc sig selv en Ende paa sit lidessommeli-
 ge Lefnet. Guderne forbyde eders Død /
 forneemmelig i de Forretninger / som skul-
 de tilføre mig nogen Gløde / dydigste Le-
 onque, swarder Ridder Eicelius ; skulde jeg
 da ved een baade tabe en anden / det var
 kun at blande min søde Viin med bitter
 Extract ! Jeg siger endnu : Guderne spa-
 re eder derfor til en ønskelig Ende paa e-
 ders mig u-videndis Tanker. Men at
 komme til videre Kundskab om mit Forre-
 havende / da vider / denne i morgen forre-
 staaende Ridder-Torning er allene stift-
 tet til den Ende / at Kaysersens Son / Prinds
 Javano , i den samme Skal holde Bilager /
 med en Princeesse / som her i det Kayserslige
 Hof fra Barndom op har været / oc nu

dette

dette Siftermaal imod sin Villie maa ind-
gaae / hvilket at hindre er mig fast u-mue-
lig / oc at lide gandske u-mueligt; Oc om
endstiont hun elsker mig kun lidet / veed jeg
dog / hun hader hannem gandske / oc bli-
ver tvungen / til at afhasple / det mand til
hendes Baand oc Fortroed har hemmelig
sammenspunden. Jeg troer derfor at bli-
ve hende saa meget mere behagelig / om jeg
ved Eders Hielp kunde bortføre hende i Fri-
hed fra dette Sted / hen til mit Slot / eller
hvor hun behagede at være; Alt det der til
nødvendigt er / har jeg forstaffet / oc mang-
ler intet / uden Eder til Hielpere. Jeg har
udforstet alt Lejligheden / oc finder ingen be-
quemere / end denne:

Prindcessens Sove- Gemach vender
sig ud mod Hafven / oc er bygt ud fra Slota-
tet / intet større / end det samme Gemach /
som er med Vindver omsat / saa mand
der paa Land beseer den gandske Hafve: In-
den for sover hendis Kammer- Piger / oc
endnu bedere ind i Slottet er hendis For-
gemach oc Cabinet, hvor de / under et Skin
til hendis Pragts Formeerelse / har sat 6.
bevoebnede Strids- Mænd af Kongens e-
gen Lif- Vagt (Det skal kaldis for hendis
Sisterheds skyld / men er i Sandhed mere
til

til at giøre dem self forsikret paa hendis Person). Hvorfore jeg synis raadeligst/at betiene os med den Lejlighed i Hafven. Jeg haver der til ladet giøre en Led-Stie/ saa oc alle de Røgler/ mand der til Hafvens Opluckelse behøver: jeg har og/ forklædet som en Stibs-Mand/ kiobt en Bood/ oc self roed dend op under Hafve-Muren/ paa det vi/ uden nogen at bruge der til/ land bortroe hende til den anden Side/ hvor jeg ved een mine tro Tiennere har beslillet en Vogn/ som skal tage imod nogle u-bekjendte Personer/ som kommer med en Bood til Landet; Den samie veed hverken hvem han har lejet/ hvem han fører/ eller hvor han skal/ for jeg ham der om videre underretter. Hvad min Herris egentlig Svar her paa var/ kunde jeg icke saa vel der uden for/ som jeg stod/ høre/ eftersom han icke med saa stor Ifrigheid/ som den anden/ taledes. Allene dette merkede jeg vel/ at han tilsagde ham alt hvis han begierede. Saa snart havde icke den af saa megen Allarm/ som i hende steede/ trette Dag aflagt sit Herredomme/ oc overladt det sin Efterfølgere/ den stille-regierendis Nat/ at io min Herris oc Ridder Eicselius fandtis udi forbesneste Gloods-Have/ den ene fuld af Begier

gierlighed / at see Udgangen af deris Forre-
havende / oc den anden Sorg=fuld / i den
Henseende / at han med saadan en dristig
oc farlig Sierning frygtede at forhverve
sig større U=gunst af sin elstede Prindcesse/
end Fornøjelse; Men denne Frygt blef strax
bortjaget af de Tanker / at han siden ved
ydmyg Bøn oc flittige Tiennister nok vil-
de afbede sin Straf / ja fortienne sig en-
skelig Gunst oc bestandig Naade: Hvor
udi min Herre med den sandfærdige For-
regivende hannem bestyrkede / at den stør-
ste Part af Qvinde=Kion vare saa barm-
hiertige / at de icke kunde være brede / men
maatte anstille dem ligesom de vare u=naa-
dige / naar de engang fant det nødigt at
prøve deris Elstere.

I det henvendte sig den klare Mattens
Sackel med sit Skin i en med høje Trøer
tet besat Bredgang / hvor udi min Herre
kunde see noget gaaendis / bad derfor Hr.
Eicelius at forberge sig / indtil de ingen
Forhindring kunde fornemme / hvillet han
oc gjorde / oc udvalde sig et Lyst=Huus / som
siuntis ham dertil beqvem; min Herre for-
stat sig bag de høje Trøer / oc kunde icke for-
medelst deris Tætthed sees. Lidet der efter
hørde han tvende Personer / oc i det de for-
bt

hi gif / sagde den eene: Ach! ach! skulde da
 min Ulyksalighed forvolde din? Er det ick
 nok / du brede Himel / jeg gaar bort at doe /
 at de Lidelser / mig ved Kierlighed ere over
 kommen / oc skal endnu bebyrdis med den
 ne? Nej! nej! svarde den anden / alle dine
 Sigelser ere forgietsis / oc ick kraftig nok
 til at borttage min imod dig havende be
 standige Kierlighed; oc kunde jeg vel leve
 uden altid i den Frygt / at Eenlighed skul
 de qvæle dig / naar du var uden den der i
 din Afmægtighed kunde med din saa hjer
 telig Elskedis Skilderies Fremvissning gi
 ve dig en liden Kraft; Derfor / baade at
 giøre mig self roelig / oc undertiden med
 Tale om din søde Udvalde fornøje dig / har
 jeg sat mig for / ick at forlade dig. Med
 Enden af denne detis Tale / kom de baade
 min Herre af Stunet oc Horelsen / efter
 som han dennem ick længere inden for Træ
 erne kunde følge; men tusinde dybe Sult
 fuldte efter denne horte bevægelige oc for
 trolige Samtale / af hans Hierte. Ufor
 stammede Skiebne / som lader mig allene
 uden nogen Husvælelse! Anseer jeg min
 Medfølgere / seer jeg i ham Forhaabning;
 horer jeg de Forbigaaende / da fornemmer
 jeg strax en Trøstere hos en Bedrovet;
 Mig!

Mig! mig! mig! er alting formeenet/ sagde han med saa høj Røst/ at Ridder Eicse-
lius, som gik allevegne at søge hannem/
(efter at alting var bleven stille) lettelig
kunde høre/ hvor han var. Der med fuldte
de hinanden uden for Prindcessens Sov-
ve-Kammer / hvor de til deris Fordeel fandt
et Vindue aaben staaende / til hvilket de
satte Stien / oc med stor Behendighed saa
sagte opstege ; mens det de søgte / var icke
at finde / hvorforsø de hasteligen besluttede
at forlade Gemachet igien / oc søge / om det
ey var hende / som min Herre i Hafven
havde seet oc hørt / estersom ingen var til-
ladt saa sildig der at gaae / uden Prindces-
sen / som af sit Sofve-Kammer kunde i
Hafven nedgaae / naar hende behagede.

Ridder Eicselius steg der efter først
ned / oc min Herre imidlertid (ach! at jeg
skal erindre det) fant et Brev / med denne
Opkrift: Til den Stormægtigste Monarch
Servius Tullius, hvilken han aabnede / oc
der udi læste disse Vers:

At jeg ey meere sees / forunderlig ey tager /
Naar Jer indrer Jer min Glædissunge Plager ;
Jeg ejer Sikkerhed / saa vel mit Sange-Taarn
Her efter ingen mig i Frihed gaar tilform.

DIANA.

Der under sandtis med en anden Haand
strefved:

Hvad skal forlyste mig; foruden dig at leue?
Os Himlen samlet har; Dig skal ej Himlens Breve
Til noget kalde hen / hvor jeg ey følge vil:
Forlader mig den Faut, jeg hør Dianatil.

CORDELISA.

Dette Naasn gjorde min Herre saa for-
glemmelig / at han icke kunde erindre / hvor
han var; oc den Forundring han fandt her
over / at dette Naasn uden hos Guderne var
at finde / satte ham i saadan en Stand / at
min Forstand en strecker sig saa vjt / jeg der
over kunde domme: oc hvis han icke self
havde fortroet mig / hvorledis hannem den
Tid var / maatte jeg denne Tid endet min
Fortelning. Dog / fordi jeg med mere Un-
derretning har skuldet møtte Eders begier-
lige Sind / udvalde Hunidormo, sagde den
fremmede Ridder Drokan, er det bievem
mig kundbar saaledis: At / der denne Glæ-
de søgte Rum i hans Hierte / hvilket Sorg-
gandske havde indtaget / formaatte det icke
formedelst den langvarige Marter / det til-
forn gandske var udmattet af / lengere at
kunde imodstaae disse tvende mœgtige Fi-
ender / mens af deris stærke Bevegelser i
en dødelig Besvimelse til Jorden nedfandt /
icke

icke med liden Tumult / eftersom han det
gandske Bord / hvor ved han stod / tillige
med sig omdrog. Kammer-Piger oc Jom-
fruer her af baade opvaagnede oc forstree-
kede / sprunget op / oc med et stort Raab
giorde den for omtalddte Allarm icke min-
dre. Nogle løb til Bagten / oc andre til
Sofve-Kammeret; Det første Kammer-
Jomfruen ved Lyset besaae min Herre /
faldt hun (til hendis Lycke) baglends i en
stor Rens-Stoel / gandske fra sig self. Ach!
det oprigtige Hierte / som af det ynck-vær-
dige Syn / hun paa den hun saa hierte-
lig havde oc endnu elskede / saa / kunde til
saa stor Medynck bevægis! Billig maa jeg
beklage hende. Men jeg faar oc videre at
sige eder / hvorledis der Bagten kom / fand-
tis ingen Prindcesser / men i deris Sted en
død Ridder / oc Prindcesses Dianæ Kammer-
Jomfrue uden Sprog / færdig til at opgi-
ve Aanden. Hvad Tumult oc Sorg det
te i det heele Slot forvoldte / er let at giet-
te / naar Jovervejer den store Sorg Servi-
us Tullius oc hans Calpurnia for Deris
Datters Mistelse oversaldt: Prinds Java-
no Bedrøvelse / for en saa højt elsket Prind-
cesser / oc den bestemde Tørnerings-Dag at
have mist ald sin Bløede. Imidlertid blef

den half-døde Jomfrue (hvis Svaghed de troede / hende over Prindcessernis Bortkomst var tilfalden) i hendis Sove-Kammer henbragt / oc min Herre i det væerste Taarn / paa Slottet var at finde. Hver Ridder / som ved Dyst-Renden oc anden Ridder-Spil den Dag søgte Ere at vinde / ja som formedelst deris prægtige Rystning indbildte sig at nyde de tvende over alle for Skionhed oc Dyd vjt berømde Prindcessinder / lod alt andet fare / for at opsoge den af saa stor Værdi mistede Skat; hvortilant Ridder Fulcous icke var den seerførdigste / det gieldte om Cordelisa, af hvis Bestuelse han allene bestod. Ingen Lovinde der er sine Unger berøvet / kunde med mere Bølen søge dem / oc med mere Forbittring stræbe at hefne sig paa deris Røvere / end han. Det første / nemlig at finde dennem / var hverken ham eller nogen af de andre mueligt / hvorføre de grøbe til det andet / som var / at straffe min Herre / oc af hannem udfine nogen Kundskab om deris Bortførelse; Men han / som saa vist havde besluttet / heller at døe / end aabenbare sin Medfølgeris Ravn / var icke til at bringe andet af / end han oc nogle andre Fremmede havde af Qvæksomhed vildet udhield

hielpve hende fra den Evang / hun forme-
 delst Brindsens Kierlighed maatte lide /
 oc vidste han ick / hvor de andre med hen-
 de vare henkomne. Dette faste Forsæt var
 Frugten af hans Fængsels Eenlighed; oc
 jo eenligere han var / jo mere Selstab gior-
 de hans svære Tanker hannem. En Tid
 begyndte han at eftertænke / hvad han hav-
 de seet oc hørt / sagde derfor til sig selv:
 I mine Dine / bekiender / jeg beder / om jeg
 ved Dianæ Mafns Læsning af eders er ble-
 ven bedragen! Eller var det saa i Sand-
 hed / at det / som det rette Mafn af den
 bortdragede Brindeesse / der var optegnet;
 Men nej! holder op / siger intet; Thi hvad
 I end vilde fremføre / er der dog intet / hvor
 ved jeg fand trostis. Forsikrede I mig
 endskiont / at jeg havde seet ret / oc det / som
 før er meldt / var sandførdigt / er jeg da
 ick tusinde gange u-lyksaligere / end jeg
 nogen Tid har været? i Henseende jeg af
 hendis egen Mund har hørt / hvor højt /
 hvor bestandigt / hvor u-afsladelig hun el-
 ster en anden. Har hun oc ick med For-
 agt anseet en saa dapper Brinds / oc med
 Lyst henslengt den Bærdighed at bære saa
 ypperlig en Crone / som hans; Hvad Haab
 skulde da jeg tilegne mig / fornemelig jeg /
 som

som hun icke kiender: Har oc/ maa stee/
 Guderne besticket hende tillige med Rase-
 net een af deris lige at elste/ bør jeg da icke
 u-modsigelig at forstasse mig ved Døden
 en varig Roelighed? Oc om I for det
 andet vilde indbilde mig/ det var kun et
 falsk Siun/ kand I dog derved en andet
 giøre/ end jeg atter skal knurre over Gu-
 dernis u-afladelig Had/ med hvillen de for-
 følger mig/ i det jeg af deris Drift forst
 ved min forrige Frihed oc Bløde er skildt/
 siden formedelst den samme kommet i dette
 Fængsel/ alt til den Ende/ jeg endnu skulde
 kiende flere af deris Strafs Maader/ og
 det er allene øfrig at døe/ hvor imod jeg
 med allerstørste Frimodighed skal tage.
 Denne med sig self forde Tale blef icke saa
 hastig endt/ at jo den af Brede rasendis
 Cæsar hannem lod forkynde/ enten med
 en fuldkommen Bekiendelse at fornøje/ el-
 ler oc Morgenen der efter være forsikret at
 betale hans egen samt de andris Forseelser
 med sit Blod. Bedre Budskab ventede
 min Herre icke/ hvorfor det var ham dis-
 lettere der paa at svare: Tacker den Stør-
 møgtigste Cæsar for tilbuden Naade/ men
 som jeg icke kand fornøje hannem med no-
 gen anden Bekiendelse/ end allerede gjort

er / skal jeg icke streckis for Døden / oc en
 statte 1000 Aars Leve-Tid mod den tilkom=
 mende Dag / paa hvilken jeg opoffrer mit
 Lif for Dianæ Frihed. Tiden til hans Li=
 vis Ende blef derpaa af Cæsar besluttet/
 hvilken han med Grimodighed ventede / ef=
 ter som han haabede / den skulde tilslute
 Gudernis Brede / oc ende deris ham paa=
 byrdede Plager. Icke lang Tid der efter
 blef den oc fuldført; thi saa tidlig det Floer/
 Morgen-Rodens Taage blef frataget So=
 lens klare Ansigt / kom fire bevoxnede Krigs=
 Høfoinger / Cæsars Betrodesse (af hvilke
 een hver Dag skulde have Opsigt med hans
 Lif-Vagt) i Fængselet til min Herre / oc
 med høflige Ord undskyldte det de giordes
 oc om endstiont de der til havde Befaling/
 bade dog der hos / han dog endnu med en
 sandfærdig Underretning vilde redde sit Lif/
 men der han icke var til at bringe saa vjt/
 blef han af dennem uden nogen andens
 Bidskab igiennem Slottet til en slet Plats
 bag en tyk Skov udført / hvor hans Doms
 Exsequutor hannem forventede. Her maa
 jeg blive standendis i min Fortelning / for=
 medelst de strekkelige Tanker mig ved Er=
 indringen der af overfalder; Men lader icke
 Begyndelsen af denne Døds-Historie saa=
 ledig

ledis forstreckte Eder Hierte / Hunidormo,
 I jo horer dends glædelige Ende. Vider
 da / det første mand var særdis at fyldest
 giøre hans Lengsel / komme tvende i fuld
 Rysning rendendis Riddere / som med
 Magt borthialp hannem: oc om endstiont
 de fiire mandelig imodstode / oc efter deris
 Flugt flittelig forfuldte / var de dog omst
 der nødt / at give tabt. Oc som mig siden
 deris Tilbagekomst af een / som mig en for
 hans Tiener kiendte / blef berettet / gaf
 de for Cæsar an / han i sit Yderste havde
 aabenbaret / hvorledis Prindcesserne til
 denne for omtalste Skov havde taget de
 ris Flugt / oc endnu uden Tvifvel ophold
 te sig der / i den Tilforsigt / dends Tykning
 vel skulde bevare dennem / til de med bedre
 Lejlighed kunde undkomme; de bade oc der
 hos Cæsar, dem den Lycke vilde gives / de
 med et Partj af deris Folt / hvor med de
 kunde omringe Skoven / maatte opsøge
 Prindcesserne. Jeg indbilder mig / den
 ne opdigtede Snaa skulde tiene dem / til at
 finde min Herre / oc naar han var funden /
 da at giøre hannem / det de icke tilforn kun
 de / paa det dend / de efter deris Sigelse al
 lerede havde dræbt / icke ved Lyckens sære
 Tilfickelser skulde igien i Cæsars Syn el
 ler

ler Hørelse opleve/ hvor ved de baade vare
hans billige U-naade forfikkret / oc deris
Spottis U-dødelighed.

Denne deris Begiering blef dem af
Hiertet gierne tilladt / oc mange Løfter af
stor Belønning for deris Ifrigthed der til
lagt. Imidlertid disse fire forbenesnte O-
berster efterfuldte min Brinds / under et
Slin at opsøge Brindcesserne / sørgede det
heele Hof / dog forlindrede Haabet deris
Sorg saaledis / at de fuldkommen troede
ved de Udgangenæs Glid snart skulde om-
safne / dem de saa inderlig onskede at maat-
te igien finde; Allene den forlatte / den højt
bedrøvede / den omkørdige Sidomiris,
Brindces Dianæ Kammer = Jomfru / hun
allene var dend / som iblant dennem ingen
Forlindring / paa det hun leed / fant / men
i sted for haabe maatte fortvifle / om at
see hannem meere / hun sidst i en half død
Stand havde seet / oc nu gandske uden Lif
fornam at være. Dette gjorde hende u-
den Forstand / ja gandske rasende: Hun af-
ref alle de kostelige Juveler / som hende zit-
rede / oc i deris Sted bedeckede sig med Flor;
I denne Sorge = Dragt løb hun ind for
Servius Tullius, oc med et stort Ach / dog
icke uden Fornuft, / udraabte disse Ord: Hvi
har

har du i dag berøvet dig alle de Roes-
 tuler / Himlen tilforn havde beprydet dig
 med / oc ved din stemme Stierning fordunk-
 let ald den Blands / hvor med du gjorde din
 Trone skimmende; Ach! du varst den jeg u-
 fejsbarlig troede skulde forsvaret Dyden /
 oc du doder dend / i hvem alle Dyder vare
 at see! Du har edelagt Udprungen af
 ald Fromhed! Udslucket to Djens Lius/mod
 hvilke Soelen tit bag Skyerne har maatt
 skjule sine Straaler! Du har med dem-
 pet de Nalicensers eeniste Haab / oc deris
 Forsters Trone er af dine Tyranniske Hæn-
 der henslenget! Ach! Ach! u-afsladelig maa
 jeg raabe Ach! Din U-barmhertighed
 forvolder / at jeg (icke mindre af Forstelig
 Blod oc edel Byrd end du) gaar nu hen
 at oplede mig hans Dods-Sted til min
 Graf-Sted / oc vær forsikkret / mit Siel-
 før skal icke ophøre at plage hans oc mit
 Fader / indtil de har hefnet med beboerne
 de Hænder (hvor til de ere mægtige nok)
 voris Dod. Men O vær! du oc jeg i den
 Tid lige lykkelige Forstinde! hvor viltloftig
 var Leonque Dods Sted for os at oplede
 eftersom da ingen sandtis / os nogen Under-
 retning der om kunde give; jeg maatte der-
 for beslutte at opholde mig i Byen / indtil

Torneringen var endet / for at opsøge min
Herris Røvere fra mig / udi hans nylig an-
tagene gode Ven / paa det jeg enten self
maatte hefne hans Død / eller oc give han-
nem Servius Tullius tilkiende / som den ret-
te Begyndere af denne U-lykke / oc derfor
rette Ejermænd til Straffen. Tornerin-
gen blef strax efter de fire Obersters Hen-
tog begyndt / oc sandtis der alle de / som
ved deris Dyders Fremviisning præten-
rede den Æn / som Dyden giver / nemlig en
u-dødelig Ære. Det blef mig for svart /
styck-vits at opregne enhvers zitrilige Ring-
Renden / Dyst-Riden / Spar-Bryden / oc
andet som da blef forrettet; thi min ind-
vortis Hierte Sorg forbød mig at give saa
flittig Agt derpaa / som jeg burde. Allene
erindrer jeg mig / at der mand opsatte et
Portrait, i et Huus af Guld med Diaman-
ter omsat / udtraaede een / hvilken der sag-
dis at være Prindsen; Hans Harnisk var
gandske sort / hans Hielm med sorte Blo-
masier bedeckt / oc i hans Skjolt var ma-
let et Band / hvilket en heed Soel overskin-
nede oc udtørrede / med denne Overskrift:
Saa u-modsigelig fortæres jeg /
oc med høi Raab tilkiende gaf / at han vil-
de forsegte dette Skilderie imod dem som
seg-

søgte at begiere det / eftersom han icke kunde lide / nogen skulde herske over dends Eftertlignelse / hvís Underdan han var / eller eje det / han med saa stor Flid søgte / oc onskede at ejes af. Sandhed at sige / havde jeg vel gierne seet Ende paa denne Kamp / dersom jeg ey med disse Ord / som mig saa sagtelig i Dret af en Ridder / hvílken jeg strax for Phoenix-Ridderen kiendte / var bleven forhindret. Kiære Drogran, sagde han / med største Møje haver jeg allevegne forgiefts søgt Eder / oc gløder mig hietelig at have Lejlighed at tiene Eders Herre. O! u-taknemmelig / svarde jeg / I giot hverken ham eller mig nogen Tienniste / med det I forkynder mig hans Død; jeg veed det / ja jeg veed det alt for vel! Eller maa stee holder I det for Tienniste / at raade mig / jeg icke her skal blive / paa det mand ey / som een af hans / skal kiende mig / da beholder icke eders Raad / til de en anden Tid land blive Eder self nøtte; thi jeg har besluttet / saa snart jeg faar kiende paa en Ridder / som er Aarsag i min Bedrøvelse / at aabenbare ald Sagen / oc saaledis befri min Herris Død / skulde det end forbolde min egen; Nej! I det sagde han ogsaa: Nej Drogran, jeg har bedre Tidinger!

Guderne spare ham endnu lunge Livet / oc
unde mig den Fornøjelse / jeg i andet end
Raad / land udvise / hvad jeg er hans Hof-
lighed oc Oprigtighed skyldig : Dog denne
gang saar det at blive ved dette / at jeg for-
sikrer Eder / han lever ; hvorledes det er til-
gaaet / skal han vel selv vittløstigere end jeg /
for Tidens Korthed / oc dette Steds U-be-
lejlighed land gjøre / sige Eder ; Imidler-
tid beder jeg / I som den / han har forladt
sig til / vil tilhaabe samle alt hvis han sig
i Logementer her efterladt / oc dermed det
hastigste mueligt er / af Staden paa hin
Side det Vand som den omzirkeler / for-
soje / oc Breden lige indtil Jopnaar et Tegn
af to hvide Stocke / som tæet hos hinanden
i Jorden ere nedslagne / følge / hvor I i den
tredie Dal derfra / skal udi en Hule finde
eders Herre. Beretter ham / at jeg for in-
det andet lever / end paa det jeg / om det
var mueligt / med ald Flid land stræbe at
gjøre mig hans Venstab værdig. Oc i fald
I icke u-tilspurt af Porten land udkomme /
saar I at sige : Eders Herre / en Ridder / ved
denne Tørrering (som det første han sin
Færdighed har fremviist / formedelst anden
magt-paaliggende hastig Erinde) haver
befalet Eder at holde færdig her uden for /
D paa

paa det han strax / naar han sit Forsoet har
 fornojet / uden at opholde sig / fandt sin
 de Eder der. Om nu dette at forrette / el
 ler Enden af Kampen at opbie var mig
 kierist / sætter jeg til Eders Betenkning
 som veed / hvor højt jeg elskede min Herre
 thi forførdigede jeg alting til min Herre
 komst / oc glædede mig hiertelig / der jeg
 fant alting rigtig efter Ridderens Beret
 ning; men denne Glæde fik hastig Ende
 der jeg ingen i Hulen / hvor flittig jeg end
 søgte / kunde finde. Jammer oc Elendigh
 hed! begyndte jeg at raabe / jeg er bedra
 gen af den skændelige Ridder / paa det jeg
 ick skulde robe eller aabenbare dennem
 D! at jeg med min Herre var død! Han
 som af Hulen et andet Sted lidet derfra
 mellem to Bierge var hængangen / oc paa
 en liden grøn Plet havde nedlagt sig / blev
 af hans svære Tanker / som af en haard
 Soffa ved mit store Raab opvogned / kiend
 te strax min Røst / begaf sig derfor op til
 mig / oc med det eeniste her er jeg / bort
 tog ald min Sorrig / om end skiont jeg i det
 første indbildte mig / det var hans Gien
 før / som formedelst mit Raab af Jorden
 var oplaldet. Det er u-sigeligt / den Glæ
 de jeg her over lod see / oc u-beskrivelig den
 Be

Bedrøvelse / han der imod tilkiende gaf; oc
 sunis mig / kjeriste Ven / det gandske us
 nyttigt / at fortelle Eder ald voris Sam-
 tale eller Rejse / hvilken vi der efter foretog /
 uden at sette os noget vist for; dog var det
 meest min Herris Tanker / at eftersøge
 Prindcesserne. Alle de Hændelser os be-
 gegnede paa Rejsen / vare for vitsløftige at
 opregne / hvorfor jeg vil blive ved det / som
 kommer min Fortelning ved. Efter en lang
 Tids Hid-oc Did-Rejsen / kom vi en dag i en
 meget dejlig Skov; midt der udi fant vi en
 skion Sletning med en breed klar Flood
 flangevjs omgiben / hvorpaa var et Tem-
 pel oc prægtigt Slot bygget; Alt dette var
 helliget den Gudinde Diana, oc sandtis t
 Slottet 30 Jomfruer / som havde foret Gud-
 inden alorig at elste nogen / uden hende /
 men stedse efterfølge hendis Kyskheds Ex-
 empel / hvilket jeg siden udspurde. Dem-
 ne sinucke Egn gaf min Herre nogen liden
 Fornøjelse; Han steeg af sin Hest for at er-
 fare / hvem af Guderne der holt Boelig / oc
 fik over Indgangen at see disse to Ordene;

DIANÆ TEMPEL.

Derved drog han et dybt Sul / gik ind for
 at bede Gudinden / han ved hendis Hielp
 maatte erlange den Husvælsse / at finde sin

anden Gudinde. I disse Tanter oc med
denne Bon falt han ned for hendis Bille-
de; Hans inderlig Begiering oc erbarmli-
ge Facter skulde vel have beveget / jeg veed
ikke hvad / til Medynst over hannem; alle-
ne jeg saae eller horte intet / der vilde tro-
ste ham. Derefter stod han op at begive
sig af Tempellet igien / oc i det han vendte
sig / blef han en Tasse af Marmor tvert op-
ver for Dianæ Billede var / hvorpaa med
ny forgylte Bogstaver var skrevet:

Merkt sluttig Vandrings-Mand / et Under du her finder
I dette Tempels Guus er samlet to Gudinder /

Af Nafn oc Dyder eens / hvis denne saasom hin

Var undt at vandre paa U-dødeligheds Trin;

Men dette fattes hun du seer i Marmors Winde /

Blant Mennsker ey meer mand finder slig Gudinde /

Sun var af adel Byrd / og hadet Kierlighed /

Thi blef et hvile-Sted for hende her bereed.

Med hvad Ord skal jeg kunde fortelle Eder
hans Tilstand / i den Tid / da dog Cicero
med ald sin Betsalenhed efter mine Tanter
aldrig formaar at udføre den; oc hvorle-
dis skulde jeg kunde afbilde Eder hans An-
sigts dødelige Facter? naar jeg forsikrer
Eder / det havde været Apelles oc de toen-
de andre berømmelige Mestere i Græcia u-
mueligt ved deris Penseler at uddrage en
ret

ret Copie af denne Original. Ach! u-lyk-
 salige Dag! ach vrede Lycke! begyndte han
 med en lallende Steine at sige / hvor med
 har jeg fortient din u-afladelige Had! hvor-
 ved har jeg overdraget mig alle de Forsø-
 gelsers Plager / du daglig ifører mig! Har
 jeg icke med saa stor alvorlig Andagt an-
 bedet dig / som jeg burde / oc blef mine Tæ-
 sigelser ey i den Tid / da du vidste dig lidet
 naadig mod mig / dig i Mangfoldighed op-
 offret / oc det med største Yomynghed: Har
 jeg nogen Tid ladet mit Hierte ophævis af
 Hofmod / for du varst mig gunstig / hv-
 trættis da ey din Grumhed imod mig? oc
 hvi forhindrede du mig at doe ved Cæsars
 Hænder med den Fornøjelse at troe min
 Prinds lefvet fornøjelig / uden derfor
 at jeg skulle opbie en smerte-fuldere / ved
 Bidskaben af hendis. Du har naaet
 dit Forsøet / heftigierige Fortuna! oc jeg for-
 sikkret dig / tusinde Døder vare mig icke saa
 u-lydelige / som dette / at jeg endnu lever.
 Men u-dødelige Støel / sagde han / oc meen-
 te derved at tale til den døde Diana, forlad /
 at jeg saa lenge efterlader at følge dig / oc
 lad den Straf / self at udøse sit Blod / være
 dig nok for den Driftighed at have til den
 sidste Draabe der af / tort elste dig. Med

Enden af disse Ord var oc Enden af Sverdet i hans Bryst; men Guderne havde ikke endda besluttet hans Lesnets Ende/ hvorfor de gaf mig den Besvindighed at endre hans Forsæt/ i det jeg/ inden Sverdet naaede Hiertet/ udref det af hans Bryst; dog var det mig den Tid heel u-vist/ om jeg ved denne Redning var lykkelig eller ey/ eftersom han strax til Jorden død nedfank. Mit elendige Raab foraaarsagede endelig/ at der en Dør blef opladen i Templet/ hvor af en gammel anseelig Mand udkom/ hans ærbare Mine gaf mig Forsickring om hans Erlighed/ oc hans Erlighed Dristighed/ til at bede Hielp af ham. Jeg maa bekiende/ min Begiering aldrig saa snart var hørt/ at den gode Samle jo lod hannem igiennem samme Dør i sit Huus indbære/ hvor han med et dejligt Gemach/ oc der i herlig tilfabet Seng blef forsynet. Saa snart min Herre der i var nedlagt/ bestengde han hannem med et Bånd/ hvis kraftige Lugt bragte hannem til sig self igien; oc efter at han af deris Læge i Klosteret var forbunden/ maatte vi fornemme/ en stærk hidsig Febers Gysen tillige med ham opvaagne/ hvor udover den hellige Mand/ saa vel som jeg/ høilig bedrobedes. Han underlod derfor

for en med største Omhyggelighed at lade
ham indgive alt det / som til hans Sund-
hed var tienstlig. Min Herre / som formes-
delst den gode Medfart oc idelige Besøgelse
ved sin Phantasie hans Hidsighed forvoldte
ham / tog den forrigføldige gamle Herre /
hvor gaa han kom for at see Birkeningen
af de Medicamenter han tit self hannem
havde forordineret, i sin Fasn / med den
faste Indbildning / det var een af de Aan-
der / hans Diana af de Elisæiske Marke
havde hendsendt / for at giøre hannem Vej-
en bekjent. Du kiere Sende Bud fra min
Gudinde / oc ønskelige Førere / der hen hvor
hun er / sagde han / hvor hastig overvinder
vi denne Rejse? oc finder vi Charon fær-
dig / det første vi til Styx ankommer / at
oversætte os? O min u-statterlige Fører /
hvor med skal jeg belønne dig for din Flid
oc Flittighed / til at føre mig did / hvor jeg
kand tilbede min Diana. Men hvor finder
jeg Ord nok / til at udføre hende alle den
Tak / jeg er skyldig? og hvor med skal
jeg afstiene den Godhed / hun efter hendis
Død beviser mig / uden ved dette / at jeg
glemmer ald den Elendighed / hun til den-
ne Tid har forvoldt mig; men aabenbar
mig / du angeneme Vej-Visere / kan mand

vel see hendis Straaler der / uden at for-
 gaae? oc dols icke for mig / om jeg en af
 MedElskere bliver ligesaa u-lyksalig i den
 anden Verden / som i denne? Ach! hvor
 lyksalig est du / at du af hende er bleven
 værdiget til Ziener; Jeg! der med betog
 ham Mattighed den følgende Tale / oc den
 Gamle / begierlig at vide / hvor af denne
 u-lykselige Hendelse oc færdte Tale havde
 sin Begyndelse / underlod en at bespørge
 sig om Aarsagen hos mig / med Forsikring /
 at en evig Tavsshed (af det som andre en
 maatte kundgiøres) skulde beherske hans
 Tunge. Jeg havde paabyrdet mig den stør-
 ste U-taknemmeligheds Last af Verden / om
 jeg efter saa megen anvendt Flid oc God-
 hed / som denne høflige Gamle beviste min
 Herre / havde negtet at fortælle hannem
 hans Lefnets Lob / thi begyndte jeg : Er
 værdige Fader / om endsskint jeg af min
 Herre en er tilladt / enten at sige hans nu
 i en kort Tid underlig forte Lefnet / meget
 mindre at aabenbare hans Herkomst / ind-
 bilder jeg mig det dog saa overeens- stem-
 mende med hans Villie / at giøre Eder
 deelagtig / baade i det første oc sidste Om-
 bedede; saa jeg frygter snarere at forhver-
 ve mig Brede / end Gunst / om jeg negte-
 de

de det. Vider da / at det Sted / hvor udi
 Naturen lod hannem som et Under afhæn-
 dis milde Gaver fødte oc opvære / var det
 vjt-oc vel-beklædte Landstæb i Asia, Nalis,
 hvilket herskis oc beboes af den store som
 oc næftekundige Konge Aschades, mægtig/
 rig / oc af de Dyder oc den Dapperhed / at
 mand med Billighed kand sige / Leonque
 (saa kalder sig min Herre) er værdig at væ-
 re Son af denne Fader. Men forlader mig/
 om jeg icke / som jeg burde / kand udføre E-
 der hans Moders Ansestæ Dyd / Fromhed
 oc Skionhed / oc lader det behage Eder for
 meget / at jeg siger Eder dette lidet: Hun er
 fuldkommen / oc der hos Først Imnon af Esco
 hans Datter.

O! I milde Guder / begrundte den go-
 de Samle (i det han sammenslog Hænder-
 ne) at sige; hvor u-formodendis tilfor I
 mig denne Glæde / at see min kiære Søster-
 Son: Men ach! hvi har jeg saa stræbet at
 vide dette / efterdi jeg tillige med den For-
 nøjelse maa være deelagtig i denne Hier-
 te-Sorg / at see ham i samme Djæblif for-
 gaae! Ach! ach! I misundelige Guder / la-
 der det være Eder behageligt / at hielpo han-
 nem / eller ogsaa først at bortkalde mig;
 O forbandede Aarsag / hvad den end ogsaa
 har

har været / der har saaledis styrket hannem
 i denne u-hyjsalige Tilstand. Kiære Dro-
 gan, fortie mig dog intet af alt det ham
 er hendet / oc tavde saa / paa det jeg kunde
 begynde / hvilket jeg oc troelig forrettede /
 med alle de Omstendigheder hidindtil Eder/
 brave Hunidormo, er sagt. Saa hastig
 min Fortelning havde Ende / gif han bort/
 for at lade befale/enhver af Closteret i Tem-
 plet skulde møde / hvor han strax lod offere
 Gudinden for min Herris Sundhed; mig
 blef tilladt paa et Sted hvor ingen igten
 kunde see mig / at beskue disse Jomfruer /
 hvilke jeg fant saa skionne / oc der hos saa
 andægtig i deris Forretning / at jeg holder
 for / Diana, som de tilbade / kand icke have
 noget frem for dennem / uden allene den
 U-dødelighed / som Guderne besidder. Men
 for at beskrive Eder udi alt deris Ceremo-
 nie, saar jeg at sige Eder først noget om de-
 ris Klæde-Dragt / som var heel net oc dy-
 rebar / af hvid Guld-Stycke / med Rosen-
 farve Sylben-Stycke underfoeret / hvor
 over af samme hvide Stof med smaa Guld-
 Stierner bordyret / en Raabe ved tvende
 Maneer af Guld med Diamanter besat /
 paa begge Axler var heftet / som ungefær
 fløbte tre Allen efter hver / hvilket var Aar-
 sag /

saa / at jeg dis bedre kunde betragte enhvers
 Stif; thi disse lange Slæbe gjorde saa god
 Stille. Rum mellem dennem / at det var
 mig icke u-mueligt / om min Sorg mig el-
 lers nogen Agtsomhed havde tilladt / at op-
 regne Eder baade enhvers Højde / sticckelige
 Gang oc deilige Skabning af Ansigt; men
 som jeg saa vel som I / er deris Personer oc
 Navne u-kiendt / gavner det os icke / at i-
 hukomme; hvorfor jeg vil blive ved det for-
 rige / oc videre berette Eder lidet / deris Ho-
 veds Brydelse angaaende. Der er intet saa
 angenemt at see / som den artige Maneer/
 hvor ndi deris Haar var opsat / oc den
 Glands af Perler oc Edelskeene / hvor med
 det var opbunden oc omvunden / kan mand
 noget nær ligne imod Soelens; osven paa
 Hofvedet havde de Krandsen af grøn Ros-
 marien oc Roser tilsammen bunden / hvil-
 ke gave den yndigste Lugt af Verden: Paa
 deris Side havde de et Raager / fuldt af
 Pille: I den venstre Haand en Bue / oc i
 den højre en Buss af Gesmin: De ginge
 Par oc Par tilhaabe / oc efter at de med et
 dybt Bul igiennem Tempelens store Dor
 vare indkomne / forsojede hver sig til Dianæ
 Altare / hvor de knælende nedlagde deris
 Blomster for Gudindens Foder tillige med

deris Ben / som de sagte oc uden at blive
 hørt / forrettede. Derefter deelte de den
 nem i tvende Rader ved hver Side af Tem-
 plet / oc lod den Er-værdige Fader saa fuld-
 giøre sit Embede / som begyndtis først med
 en Ben / hvilken mig for Bjtlostighed at
 forbigaae / synis u-nodigt at opregne / der
 efter blef ham af tvende Præster to hvide
 Duer tilbaaret / som med en der til helliget
 Knif sonderstatis / at deris Blod kunde o-
 verstenge det gandske Altere oc de Blomster
 som der paa vare nedlagde. Derneft blef et
 Baal af alle slags vel-lugtende Træ ved
 to andre Præster paa Alteret gjort / hvort-
 hen Bar oc Bar igien tiltraaede / oc med de-
 ris Hoved = Krandsen bedeckede det for-be-
 nefnte Baal. Siden blef det ved ham self
 antendt / oc imidlertid det brendte / hør-
 tis af Jomfruerne en sagte sørgende Music,
 der udi hade de Gudinder om et naadigt
 Svar. Efter at alting nu var opbrendt /
 knælede enhver af Jomfruerne ned tet ved
 Alteret / oc med stor Mærksomhed gaf Agt
 hvad af den Er-værdige Fader blef sagt /
 som med høj Røst oplæste hvad hannem af
 Gudinden med Ild-Bogstaver i Aften var
 forrestrevet / oc lydede de saaledis:

See/ denne gang skal ey den dapper
første dødis;

Sam Nalis haver tier/ af mig skal han
ey ødis:

Sans kyste Kierlighed skal af en an-
den mig

Erkiendis / for han doer. Med Næ
jeg seer ham liig.

Spaadom:

Drag hen strax ved en flood / der skal
et Siun dig glæde /

Det skal oc mangen gang dig komme
til at græde.

Der dette nu var sagt / stode de tæ-
lende Jomfruer op igien / oc med en løst-
ger Tone sang Gudinden en Tælle-Sang/
oc i samme Orden endte denne Ceremonie,
oc gik af Tempelet i Klostret igien; allent-
ste een / som jeg troer var swag / saasom hun
med fordeckt Ansigt indkom i Templet / oc
af tvende Præster igien / da alting var for-
bi / maatte udledis / oc saa got som bæris af
dennem / tofvede ey saa lenge at følge med
de andre. Min Herris Optømt kunde
mand daglig derefter formerke; thi inden
fort

Kort Tid var hans Sundhed saaledis / at han
 quiterede Sengen; dog quiterede han al-
 delis intet af den Fortrydelse han havde / at
 overleve sin anbedende Diana. Han stræ-
 bede derfor med ald Ehd / at kunde ved an-
 den Middell bringe sig fra sit kedsommeli-
 ge Lef / oc troede / jo snarere han forlod den-
 ne gode Medfart / han hos den formeente
 fremmede høflige Mand nød / jo før var
 hans half-løgede Saar oc gandske friske
 Gorrig mægtig at giøre ham en ønskelig
 Ende paa alting. Dette var Aarsag / at
 voris Vortreise blef besluttet saa hastig han
 for Mattighed var mægtig at bestige sin
 Hest. Jeg kand icke sige Eder med hvad
 U-mag min Herre erholt Forlof af sin Mor-
 Broder at rejse; han havde for den Tid ey
 givet sig min Herre tilkiende / baade for min
 skyld / at han ey skulde have Fortrydelse o-
 ver mig / at jeg uden hans Villie aaben-
 barede hvem han var / saa oc af Frygt / den
 u-formodentlige Tidende skulde for meget
 strecke ham; thi sagde han / at Guderne
 havde aabenbaret ham ald hans Anliggen-
 de / tillige med at han var hans Søster-
 Son / hvorfor han bad / min Herre endnu
 vilde unde ham lidet sin Nærværelse / som
 nest Gudernis Yndeste var det kjeriste ham
 kunde

kunde vederfariſ; klagede ſig der hos / at
hans Embede oc Pligt forbød ham at aas-
benbare min Herre noget ſom kunde være
ham til allerſtorſte Tienſte / dog vilde den
Kierlighed / han bar til hannem / icke tilſte-
de / han jo ſkulde raade ham at forſætte ſin
Reiſe til ſit Fæderne-Rige igiennem det
Landſtab Idula, hvor hen det Oracelske
Spaadom / ſom ham af Guderne var gi-
vet / viſt nok henſigtede.

Endelig erlangede min Herre efter
indſtændig Begiering / baade Forlof oc ald-
de Velſtands oc Lyckens Tilſonſning / en
ſaa ſtor værdig Fader paa Guderns veg-
ne var mægtig for at uddeele / med ſig paa
Reiſen / ſamt andre dyrebare Gaver / til en
Hukommelſe for hannem / at han i ſaa vjt
afliggende Støder havde ſeet nogen af ſi-
ne Benner. Vi tøvede en lenge at fulds-
byrde voris Forſæt / min Herre med et li-
det Haab af den for omtaldte Oracels
Spaadoms Frugt / oc jeg med en ſtor Frygt /
en at kunde opbie den Glæde / den om for-
meldte; thi mig var en u-vidende / at Gu-
derne altid udi deris Tilſigelſe har dem no-
get hemmeligt forbeholden / ſom overgaar
voris Forſtand oc Eſtertænke / ja meſtendeel
falder ud tvært imod voris Indbildning;
der

derfor / naar jeg betragtede min Herris
 Tilstand / Svaghed oc melancholiste Mod/
 den lange Vejs Mødsommelighed oc Fæ-
 re / suantes mig en stor U-muelighed udi
 alt det Gudinden havde tilsagt. Der var
 intet / som tiere kom mig i min Erindring /
 end de tvende Slutninger af Oracelets
 Svar / nemlig: Med Vnē jeg seer ham lig/
 oc den anden: Det skal oc mangen gang
 ham komme til at græde. Over disse Ord
 gjorde jeg mig meere end tusinde Slut-
 ninger i mine Tanker / som alle sigtede hen
 til min egen Bedrøvelse / oc fandt jeg for-
 sikke / at vi mangen Dag igtemnem reede/
 uden at min Herre talde et Ord til mig /
 eller jeg til hannem. En gang ret der
 Soelen var færdig at fraspende sine (af den
 lange Dags hastige Løb) trette Heste / oc
 udi Thetis Bænde astoe Sommer-Bejers
 overflødige Stof / kom vi udi en stor tryk
 Skov / hvor min Herre afsteg / oc befaldte
 mig at følge sig / efter at voris Heste va-
 re hengisne til voris Knegte oc Skold-
 Dragere / som min Herre lod bortride saa
 sagte for i Vejen til et vist Tegn af Sko-
 ven / som dem blef given / oc vi gik for at
 tage disbedre imod den friske køle Luft / lis-
 det ind i Skoven / hvor min Herre blef to
 Rid-

Riddere var igiennem Buskerne / der havde
 afloftet deris Hjelme / oc sadt med Ans-
 sigterne fra os vendt. Dette gjorde mig
 begierlig at vide / hvad de havde at tale i-
 mellem sig / thi af deris Beberder med Høns-
 der oc Hoved / siuntis det at være af stor
 Vigtighed; bad derfor min Herre / han vil-
 de tillade / jeg saa u-formerket maatte uds-
 forste hvem de vare / oc deris Anliggende;
 mens det var med stor Nøje hos hannem
 at erholde / saasom han siuntis det u-ræ-
 deligt / at forste efter andris hemmelige
 Sager; dog lod jeg ham ingen Undskyld-
 ning gielde / til jeg med min Ben nøde han-
 nem at tøve. Vi satte os iligemaade ned /
 oc hørte den ene sige: Alting var udi Al-
 larm / da jeg ankom / oc dersom jeg en i-
 giennem Floden paa et sær Sted ved min
 Hests Hjelp oc Styrke havde oversvøm-
 met / troer jeg det u-mueligt / at bringe den
 ringeste Kundskab derfra. Min udvalbe
 Ben / falt den anden ham i Talen / ophold
 mig icke med alle de Omstændigheder af
 Rejsen / mens allene siig mig / om jeg har
 noget at haabe / oc om hun endnu en er
 indviet Diana, thi alt det andet forlenger
 kun min Qvale / oc doder mig dog en. Ach
 Prinds! svarede den anden / vilde Guder-
 ne

ne tilladt mig / at føre Eder de Tidender /
 jeg gierne onskede! mens hvad skal jeg sige?
 en smigrende U-sandfærdighed er mig en
 tilladt / thi bliver det der ved / at jeg en
 andet har kunde erfare / end at alle Gud-
 inders indviede Jomfruer oc Præster var
 tilsagt af den høje ste Fader / at holde en
 Ceremonie for en Sng / at Gudinden vilde
 lade sig dends Opkomst være anlegen / dog
 kunde jeg inaelunde faae at vide / hvem
 det var / saasom Oppasserne oc Dervogter-
 ren undskyldte sig / de det en self vidste. Jeg
 havde gierne vaaren ind i Templet / hvis det
 ick havde været u-mueligt; dog var jeg
 saa lykkelig / at see alle dem / som gik i Pro-
 cessionen, uden igien at blive seet. Blant
 disse andre mange dejlige Jomfruer var oc
 Prindcessens Cammer-Jomfru / mens in-
 gen af Prindcesserne self. Den Tid alting
 var forrettet i Templet / kom de (i lige
 Maade som tilforn / da de fremgik i Bar oc
 Bar) tilbage gaaendis ind i Clostret; al-
 lene den gode Prindcesses Cammer-Jom-
 fru var som et død Menneske af Alteration,
 oc maatte ved tvende Præsters Hielp sees
 dis / ja saa got som bæres ind i Clostret.
 Jeg sprang hastelig fra mit forboruen sted /
 for at vide hvad hende stode / mens Zeien
 blef

blef mig formeent; oc der som de Oppas-
sere ved Templet ey self havde frygtet at
komme i U-lycke / formedelst jeg i den Tid
var fundet inden Templets Frihed / havde
der steet stor Tumult, oc jeg ey efter deris
Sigelse blevet mit Lef sikker / som jeg ved
den store Driftighed havde forbrudt; tht
blef jeg i ald Stille af dem uddreven / oc
vilde ingen videre sige mig Aarsagen til den-
ne Procession, eller Oracels Svar / end for-
sagt er. Efter tre Dags Forløb blef Vej-
en til Templet igien aabnet / hvor jeg da u-
behindret henreed / oc der jeg var indgan-
get at forrette min Andagt / oc see om jeg
ingen af Præsterne kunde antrefte / ved
hvem mand noget meere end af de u-viden-
de Bogtere oc Oppassere kunde udspørge /
blef jeg en Tasse var / med gandske friske ny
fornyede Bogstaver oversatt / som udviiste
Dianæ Død oc hendis Kyskheds Berømt-
se. Død! begyndte den anden at raabe /
den fand ey være død; Nej! hun er alt for
dybt indsat i mit Hierte / at Døden fand
være mægtig for at naae hende / uden først
igiennemboret mig; Derfor er det u-mu-
eligt / at min Uvalde fand være død / oc
jeg endnu leve: Eller troer du / Døden vel
saa u-barmhiertig / han i det yndigste af
hen-

hendis blomstrende Unadoms Tid skulde
 ved sin af overflodig Brug staaede oc rus-
 stede Læe/ rende at afhjænge det Blomster/
 hvis lige Naturen aldrig mere formaar at
 efterbilde! Nej/ Døden er vel blind i sine
 Stærninger oc føles-løs/ til at have Mæ-
 nne over nogen/ mens her har der en me-
 gen anden Bestaaffenhed/ end med et an-
 det gemeent Menneske; thi hendis Soel-
 gloendsende Djen har nok saaledis borttra-
 get Taagen af hans hule oc fast blinde Øi-
 ne/ at han ved de Straaler har kunnet see
 at vogte sig for saa u-billigt et Hug/ som
 det/ hvor ved han kunde føelde hende; Oc
 meener du/ at den Tid/ som udgaar fra
 hende/mægtig til at antende alles Hjerter i
 Kierlighed mod hende/ icke ogsaa har naaet
 hans Straa-tørre Hjerter for at give det
 om icke Kierlighed/ dog i det ringeste Frygt
 for at gjøre noget/ som var hende imod.

O! hvad ere I lykkelige/ som elsker/
 svarde den anden/ thi feiler aldrig Haabet/
 oc af den lader Eder indbilde saa u-rimel-
 lige Ting til en liden Tids Trost; oc hvor
 ofte I end af den bliver bedraget/ har den
 dog en hemmelig Trolde-ri hos sig/ som før-
 rer Eder i en saasom fenoslet i hendis
 Baand. Kan vel nogen roese sig/ at have
 over-

overvundet Dødens Capriser enten ved
 Dejlighed / Forstand / Beltalenhed / Dyd /
 Rigdom / Styrke / Konst eller nogen af al-
 le de Gaver et dødeligt Menneske besidder?
 Ingen uden Understeed naaer nogen Gavnst
 af ham; han træder med ligesaa liden Be-
 vægelse paa Purporet af høje Herrer/som
 paa den Ringes Rude oc Balster. Der-
 for / naadige Prinds / naar I giennem-
 læser disse Vers / skal I finde et Vidnis-
 byrd baade paa det første oc sidste / jeg har
 sagt Eder. Dermed overleverede han han-
 nem Udstriften af de u-lyksalige Vers/han
 havde fundet paa Tassen i Dianæ Tempel/
 hvilkke han igiennemlæste / dog uden at vi
 kunde mærke nogen sær Alteration hos
 hannem; saa fast holt han sine Indbild-
 ninger for at være u-bedragelige. Mens
 tvært imod gjorde denne nye Erindring oc
 Fortællning af den Ridder / der havde seet
 Dianæ Jordeføer / saadanne sørgelige im-
 pressioner hos min Herre / at han icke len-
 gere for tiltrædende Afmagt kunde blive
 standende / men sank som død ned imellem
 mine Arme / icke uden temlig stor Rastlen/
 hvor over de tvende Riddere opstode for at
 see hvad paa førde var; oc da de ingen u-
 den min fast døde Herre oc mig fornam /

ginge de hen oc spurdte / om de med noget kunde være mia behielpelige ? Jeg antog deris høflige Tilbud med ald Talsigelse / mens som min Herris Svaghed var af den Bestaaffenhed / at den ey ved dennem eller deris Hielp kunde forandris / swardte jeg : Min Herre var ved en langvarig Sygdom saaledis udmattet / at han ey lengere kunde udstaae Dagens Heede / hvorfor han meente her i denne sole Lust oc Skovens Skygge at finde nogen Vederqværgelse / hvilket icke saaledis efter Ønske var udfalden / haabede dog / han efter en liden Tids Hvile vel skulde komme til sig self igien / oc naae saa megen Styrke / sin Rejse videre at fortsætte. Midlertid underlod den gode Brinds icke / med et kostelig stærkende Balsom allevegne at bestrøge min Herre. Naadigste Herre / sagde den Ridder / som var hos Brindsen / hvad sinnts Eder ved denne Hendelse ? skulde den icke ogsaa stadfæste min forrige Modsigelse ? Oc for at komme til voris Tale igien / var det vel billigt / at Døden i denne Tid skulde øve nogen Magt mod denne Ridder / som af sit Kion giver Eders Brindcesse lidet efter : Maa icke ald Verden bekiende / som seer han nem / om endskiont bleeg oc udmattet / at han

han overgaar alle Mand=Kion i deilig
 Stabning? Seer vi icke/ alligevel hvor
 noer han er ved at udgaae fra dette Livis
 Bløede! Min Herre/ som i det igien op=
 slog Dine/ hørde Ridderen tale disse sid=
 ste Ord/ svarte med et dybt Suf: Ach! at
 Guderne vilde tillade Eder ynkssomme Rid=
 der at være en vis Spaamand til en ha=
 stig Bortgang fra det bedrøvelige oc kied=
 somme Lefnet! med hvad Gave vilde jeg da
 belønne Eders Ord/ oc med hvad Bløede
 vilde jeg icke opoffre de u-milde Guder et
 Lif/ som er opfyldt med u-tallige Plager/
 de der paa har overgynnet; Mens det har
 sunnet dem for lidet eller liden Straf for
 mig/ een gang at doe/ thi tilfører de mig
 daglig en ny Maade at doe paa/ uden der
 ved at kunde ende Livet; ja nu det er ble=
 ven mig selv vederstyggelig/ tager de Be=
 hag i at conserve det til min Plage: saa
 u-lidelig er min Skiebne; O! bellager med
 mig dends Haardhed! jeg formaar en at
 tale mere. De Guder I klager over/ be=
 drøvede Ridder/ sagde Brindsen/ give Eder
 et bedre Haab/ end at ønske Eder Døden/
 hvor efter mand en Tand vente nogen En=
 dring paa det/ mand her ved sær Tilfæ=
 lser tit seer forandret. De om end skiont

jeg er eders Lidelfers Aarsag u-lyndig / skal
 jeg dog en glemme at anmode de bevoæge-
 lige Guder for Eder / de snart vil tilføje E-
 der større Glæde / end I selv kunde formode.
 Min Herre bøjede Hovedet mod denne for-
 bindelige Brinds / oc bad / han maatte bli-
 ve deelagtig udi hans Rask / som tog sig
 saa stor Deel i hans Bedrøvelse ; hvor paa
 den anden Ridder tog Ordet / oc svarde :
 Den allerfuldkommeneste Brinds / som I
 begierer at kiende / kalder sig Javano, oc er
 den store Cæsars Søn oc Efterfølgere til
 Riget / dog icke saa værdig der til af sin
 Byrd / som af sin u-ligelige Dyd. Min
 Herre rodnede ved dette Rask / oc med op-
 slagne Øine mod Himmelen / sagde : O ! u-
 lyksalige = = Her studsede han / i det han
 var færdig at nævne sig selv. Store Brinds /
 begyndte han igien / kalder Eders Løfte / I
 har haft den Godhed at giue mig / tilbage
 igien / med mindre I af mig til Bederlag
 vil nøjes med det Ønske / at I paa den prægt-
 tige Trone af Eders Fædre maa herske free-
 delig af Mangel paa Fiender / oc med det
 Haab I nu ejer / fornøje Eder alle eders
 Dage / som jeg vil ønske maa være mange
 Aar ; thi mit oc eders Haabts Maal er i
 Guderns Hænder. Ved disse Ord over-
 drog

drog en tyk Taare-skye hans dejlige Stum/
 saa han oc derefter kunde give Agt / hvor-
 ledis hans Ord bleve optagene; mens jeg
 saae Prindsen heel Tanke-fuld over denne
 Slutning. Gode Ven/sagde han/ oc med
 det samme henragte en stien dyrebare Ring
 til mig / antager denne til en liden Beløn-
 ning for Ederis Herris gode Ønske for mig/
 oc giorer mig den store Villighed / at aab-
 nenbare mig hans Naam / Værdighed / oc
 Aarsagen til hans Bedrøvelse. Naadige
 Prinds / svarde jeg / min Herre er en Edel
 Ridder af et vjt herfra liggende Land: hans
 Sorg rører her af hans Kieristes Mistelse:
 hans Naam er mig icke forloved at sige;
 Midlertid vredis icke / at jeg en tager imod
 nogen Løn / uden af min Herre / som er li-
 ge saa gaf-mild som formuende. Derefter
 satte de dennem hver til sin Hest / oc lod
 mig med min svage Herre tilbage / som ef-
 ter handen begyndte at bedre sig igien; oc
 efter en liden Stund gif at bevege sig / vi-
 dere frem i Skoven / hvor vi just treffede
 paa det Sted / der de tvende Riddere hav-
 de siddet. Som jeg slog mine Øjne der
 hen / blef jeg et hvidt Papiir var paa Jor-
 den liggendis / gif derfor hen at see / om
 der fandtis intet skrevet der paa / mens i

Stedet for Skrift / fandt jeg der udi ind-
 vilket en Guld-Dose / hvor paa var amele-
 ret Dianæ Nafn. Jeg overleverede min
 Herre det strax / uden at lade ham vide /
 hvad der var udi; dog det varede ickc len-
 ge / før han fik samme Nafn at see / hvort
 udoer han med største Erbødighed kyste
 det / aabnede Dosen / oc fik der det dejligste
 Ansigt at see / som nogen fandt indbilde sig
 at være til; mens som han endda en Kiend-
 te sin Dianam, uden af den Drom han
 havde haft / der han af det Bad / jeg tilforn
 har sagt Eder / var opkommen / sagde han /
 før han vilde see Billedet / der udi fandtis:
 Uden Tvivl skal min Gudindes Ansigt lig-
 ge her inden i: Dog paa det du fand vide /
 om dette Billede kommer overeens med det /
 jeg ved mit u-hyfsalige Bad saae / da vil
 jeg sige dig først / at hendis Statur er maa-
 delig / hoerken høj eller laus; hendis Hvid-
 hed bestemmmede de nye uosprungne Rilli-
 ers; hendis Haar som Solf af en u-gemeen
 Lengde; hendis Øines Ild formaaede jeg
 ickc fuldkommelig at betragte / dog saae jeg
 vel / at deris Blaahed overgaar den dejlig-
 ste Skye paa Himelen; hendis Krop over-
 maaderant oc u-sigelig smal; hendis Hæn-
 der smaa oc glatte / at mand skulde holde
 dem

dem for at være udarbejdet af hvid Bors;
 Kort sagt: Guldkommen i alt det mand land
 kalde skiont; oc maa du være for sikret/ mit
 Hjerte er den Tasse/ hvorpaa det angenem-
 me Billede staar skildret / fra den Tid af/
 at jeg derfor en skal have større U-mag no-
 dig for at kiende det / end conferere denne
 Copie mod mit Original, om de ligger hin
 anden. Der med opingte han Dosen / oc
 fandt alting / ligesom det mig var sagt /
 hvor over jeg meget forundredis. Tvivls-
 haste Droghan, sagde han / hvad sumis dig
 nu? vil du her efter mere bestylde min hefti-
 ge Kierlighed for en Kaserj eller indbilbet
 Svagheds-Grille / nu du forneimer / hvor
 meget det i alting med sig selv overeens
 stemmer: Dog du er at undskylde; hvemt
 skulde vel troet at finde en Dianam oc Gud-
 inde blant Menniskerne? oc med mere / at
 finde hende saa dejlig / at hendis Udsigt til
 intet gjør ald anden Skionhed / oc bortre-
 ver alles Yndest oc Kierlighed. O! stren-
 ge Diana, som jeg saa u-videndis har for-
 tøret / da jeg saa dristig nedsteeg at op-
 røre Vandet i dit reene Bad; du har hid-
 indtil holdt de Løfter / du der til min For-
 dervelse udtalste; Du har givet den anden
 Dig en Pils / hvor med hun ick eengang/
 mens

mens hver Øjeblik igiennemstringer mig.
 Ach! at jeg maatte fornemme det sidste
 Løfte mig blef giort i dit Tempel / saa vel
 blef i Aigt taget oc efterkommet som det
 første / hvoraf jeg daglig vinder Effecten.
 Saa hastig var dette icke udsagt / for vi
 hørte en Stemme af et Fruentimmer lte
 det fra os / som sang saa lyfelig / at mand
 med Forundring maatte høre der paa; thi
 gik vi efter Røsten / for at faae det Men-
 niske at see / som saa dejlig sang / indtil vi
 ved Bredden af en skion Klar oc breed Flod /
 fant to Hyrdinder siddende. Herre / sag-
 de jeg / her er Spaadommen fyldestgiort!
 ved denne Flood har J fundet det Contra-
 fait, som ved des Bestuelse skal glæde E-
 der. O Drogan, svardte han / hvad Glæ-
 de fand jeg forvente af den Bestuelse / som
 stedse erindrer mig / hvad for en u-statter-
 lig Tab jeg i hendis Mistelse har giort!
 Dermed hørte vi Enden af Sangen / som
 bestod i disse Ord:

Saa elstis ofte / den en anden haver Kier-

Ach! at dog Kierlighed saa fuld af Plager er.

Gode Søster Mandora, sagde den anden
 Hyrdinde / som en havde sunget / hør dog
 op at qvæle dig med saa u-rette Tanker oc
 ver hannem / som icke er saa meget Nar-
 sag

sag i den Fortræd / som du self. Hvorfor
 bestyldes han af dig for u-taknemmelig /
 naar han ey maa vinde at profitere sig af
 sin Lyksalighed; ja forlad mig / hierte Sø-
 ster / at jeg endnu siger meere; Den Mis-
 tanke der findes hos dig / er meget ilde grun-
 det! thi formedelst en anden / der elsker han-
 nem / har hast hans Skilderie / der af Land
 saa lige ey dømmis / at han igien elsker hen-
 de; meget bedre Land mand slutte / at hun
 ick er saa lykkelig i hendis Kierlighed / som
 hun gierne vilde / naar mand først betæn-
 ker hendis stedsvarige Melancholie, oc si-
 den estertænter den lange Rejse fra det
 Steed / hvor han udi en siller Sinds Roes-
 lighed opholder sig. Ach! Atanis, min ee-
 nige Glæde / searoe hun / du foder kun mit
 Haab med torgiefvis Trost; hvor skulde en
 saa eiskøerdig Mandes-Person være uden
 Kierlighed! Lad det saa være / den for om-
 talte Jom / ru maa stee har været saa lycke-
 lig at blive igien elstet af hannem / meener
 du da en anden af større Byrd oc Dyder
 ick allerede besidder hans Hierte? saa det
 Land være mig lige meget / om det var hen-
 de eller en anden / naar jeg har ingen Deel
 uden i Belymringen. Dette er saa fast ind-
 prentet i mine Tanker / at alle dine gode
 oc

oc medlidlige Forsikringer en formaar at
 bortryde det ringeste der af. Mens det er
 Tid at vi igien hensojer os til voris Hior-
 de; der med stode de op / oc uden at vi kun-
 de faa hende at see i Ansigtet / som sidst hav-
 de talet / gik de ned i en liden Bood / som
 stod ved Breden af Bandet / hvor med de
 oversatte sig til den anden Side af Floden /
 oc aldelis for os forsvant. Min Herre blef
 der efter lidet staaende / oc lenede sig mod et
 stort Slagge-suldt Træ / uden at tale no-
 get om denne Hændelse / thi vilde jeg opmun-
 tre hannem / oc sagde: Frome Herre / hvad
 siunis Eder om den Music, vi saa u-for-
 modentlig har hørt? det kommer mig for-
 lige som det endnu skulde være den Egn /
 hvortil Gudinden har henvist Eder / efterdi
 der udi Eder saa angenemt beegner. Jeg
 maa bekiende / soarde han / denne Egn fin-
 der jeg saa yndig / at den for alle skulde væ-
 re beqvem at lindre min Belymring / det
 som jeg var god for af nogen Ting i Ver-
 den at trostis / siden ald Glæde mig ved det
 eeniste / jeg i Verden elste / er fratagen;
 dog forundrer dig teke / om jeg endnu siger
 dig noget selsomt / som jeg ved denne siun-
 gende Hyrdinde har i Agt taget! Hendis
 Udtale oc Maal er lige den samme / som
 min

min Diana havde / da hun udi Drømmen
 talde med mig / saa det var som ald min
 Smerte var bleven mig fratagen / da jeg
 først hørde denne Stemme: Oc finder jeg
 saa stor Behag i at liende denne Hyrdin-
 de / at jeg har sat mig for i denne Hyrdes
 Egn en kort Tid at forblive / oc maa stee
 jeg i denne Skov vil opbygge mig en liden
 Hydde / oc i Eensomhed her at ende mine
 Dage. Naadige Herre / sagde jeg / det er
 imod Gudernis Villie / at I / som er ud-
 valt en dag at herske over Eders troe oc lie-
 re Unde satter / skulde i denne Skov ende
 eders dyrebar Lif; Guderne betage Eder
 disse Tanter / eller borttage mig paa den
 uhyfsalige Dag det skulde stee: mens bli-
 ver ved det første Forsæt / oc naar I der udi
 har naaet eders Villie lader eders Nærvæ-
 relse glæde eders beymtrede Forældre / oc
 trøste det gandske Rige / som sukker over e-
 ders Uoblivelse. Der efter besluttede han /
 at vi i Hyrde-Dragt skulde forklæde os; thi
 det var Hyrderne u-vant at omgaaes med
 andre / end deris egen Folt / oc den Ridder-
 lige Dragt skulde maa stee giøre dem frygt-
 som for at tage saa vel imod os / som vi
 gierne ønskede: Lod derfor voris Heste i
 nest hosliggende Bye tilbage blive / oc flø-
 de

de os / det snariste mueligt var at faae Klø-
 der færdig giort / udi Hyrde-Kløder. Vor-
 ris Didkomst gaf vi den Marsag / vi for-
 medelst nogen U-eenighed imellem os oc to
 andre Hyrder / havde forlat vortis forrige
 Hiem / for at blive oc være i Rolighed hos
 dennem. Vi blef meget høflig antagen
 af alle Hyrder oc de fleeste unge Hyrdin-
 der; mens de tvende Hyrdinder / som vi als-
 lene til Egnen vare komene for / fik vi icke
 i nogle Dage at see / hvorover min Herre/
 som kaldte sig Telanor, oc var min Cam-
 merat / blef heel u-lystig oc Lengsel-fuld.
 En Dag efter at vi saa got som gandske
 havde giennemsogt den heele Mark / oc fant
 ingen af dem vi søgte / sagde Telanor til
 mig: Dimantes, saa nesntis jeg / hvad
 siunis dig om min Gliebne? har der vel
 nogen Tid været en forfærdeligere end den/
 ved hvilken jeg omdrives i Verden. Nep-
 pe har jeg det mindste Haab til en liden
 Fornøjelse / for jeg seer det Kuldkast af den
 misundelige Lycke; oc mit Oracels Svar
 maatte vel sige: Et Siun skulde gløede mig/
 efterdi det oc kun er bleven ved det eene / som
 nok saaledis for u-roliger mig / at det ofte-
 re skal forvolde mig at grøede / end gløedis.
 Udvalde Hiertens Ven / swarde jeg (thi vi
 venede)

vennede os saa til at kalde hin anden ved
 Nafn / paa det vi en self skulde forderve vo-
 ris eget Anslag) Guderne give / at den
 Lengsel jeg spørger af Eder for en u-bekjent
 Hyrdinde / maatte virke en evig Glemfoms-
 hed hos Eder / af det / I saa halsstarrig har
 sat Eder for at elske. Misunder en Him-
 len det den har i Glemme / naar den igien
 under Eder paa Jorden det der iligemaa-
 de er Elskov værdig. O! daarlige Diman-
 tes, sagde han / glemmer ick Himlen for
 at plage mig / for jeg glemmer min! Deres
 med traade de tvende for-benefnte Hyrds-
 inder / som for at underholde deris heime-
 lige Tale / havde sat sig ned noget bedre ind
 i Skoven / bag os / oc formedelst voris An-
 komst som Fremmede / de af andris Sigel-
 se vel havde hørt noget berømmelig tale
 om / mens endnu en seet / vare de af Nyse-
 gierighed / til at fornemme / om de af voris
 Tale / der mellem os self allene fortts / kun-
 de faae at vide / hvorledis deris Hyrde-Egn
 befaldt os / eller maa stee om der var no-
 gen blant de tiene Hyrdinder paa deris
 Mark / som havde nogen sær Roes af os
 for de andre; Af denne Begierlighed / siger
 jeg / var de bleven stille besiddende / oc i det
 Sted hørt ald den Discours vi imellem os
 F havde/

havde / hvorfor de besluttede at tale os til /
 saasom de af voris Tale havde fornuimet /
 denne Fremmede ick: var bedre tilfreds med
 sin Skieone / end de med deris vaare / oc dog
 derhos ick: vankelmødige eller ubestandige
 i sin Kierlighed. Vi ere i nckelt e min Sø-
 ster! Oc jeg / sagde den eenen / at vi her i dag
 maa see dennem / som har æret voris Hyr-
 de-Flof med saa behagelige Personer! Vil
 oc her med have dennem tilkomst en lyf-
 lig Ankomst i voris Hyrde-Lavg. Oc som
 hun fornemmelig talde mig til / oc lod den
 anden Blads at berøse sin Høflighed mod
 min Herre / fik jeg at svare (saasom jeg for-
 nam en de andre to talde noget): Vi ere
 bedre modtagen / høflige Hyrdinde / end vi
 nogen Tid kunde formodet; thi i det vi har
 haft den Dristighed med voris Tilkomst
 maa skee at forvolde dette over alt vjt be-
 rømte Hyrde-Lavg nogen MisCredit oc
 Roesis Formindskelse har vi heller fortient
 at bortdrives fra denne yndige Sted / end
 der udi at lide; taugde dermed stille / oc
 merkede Telanor ganske forvirret / uden at
 kunde bringe noget Ord frem / Hyrdinden
 en heller; mens endeligt beaynede hun dog
 først / oc sagde: Jeg forundrer mig! taugde
 saa lidet / oc begyndte videre / bedende om
 For-

Forladelse at hun havde fortalt sig: Jeg
 fornøjer mig ey mindre end min Søster/
 sagde hun / ved deris ønskelige Tilløbst.
 Telanor tog strax Ordet fra hende / oc sag-
 de: Det falder mig til at sige / det min sin-
 neste Hyrdinde begyndte med / nemmelig /
 Jeg forundrer mig! Ja jeg har stor Aar-
 sag at forundre mig / baade over saa u-for-
 ligelig en Dejlighed / oc at jeg ey allerede
 ved Eders Bestuelse har naaet Enden paa
 ald min Klage oc Elendighed. U-bekiendte
 Hyrde / svarede Hyrdinden / uden at tillæ-
 de ham at tale videre / forlader mig / at jeg
 saa hastig uden at kiende Eder bedre / har
 satt alt for stor oc større Priis paa eders
 Dyd / end jeg burde / oc ladet nogle blotte
 saa Ord / jeg nu nys af Eder har hørt / ind-
 bilde mig / I var den oprigtigste oc der hos
 ynd-værdigste af alle Hyrder i denne Egn;
 men som jeg har undskyldt mig hos Eder
 for min Forseelse / vil jeg ogsaa der hos tale
 Eder / at I saa hastig har vildet igien læ-
 re mig at kiende udi Eder den allerhyckel-
 agtigste oc falskeste blant alle / hvilket jeg
 for alle andre Laster hader; thi for har I
 icke seet mig / for I tragter at tillegge mig
 først en Stionhed / som jeg icke ejer; oc si-
 den en Herredom over Eders Stiebne / til
 at

at formilde eller borttage / da jeg et Dje-
 bil tilforn har hørt Eder raabe Himmel
 oc Jord til Vidne om Eders bestandige
 Elskof mod en anden / som Jer forbunden
 Ach! Atanis, sagde hun / oc i det fald den
 anden om Halsen / er det ick Jammer / at
 Guderne har beklædt denne bedrægelige
 Hyrde med saa behagelig en Stikreisel
 Der med vilde de bortgaaet / mens Tela-
 nor faldt ned i Knæ for hende / oc hoit hen-
 de fast / sigende: Jeg gestaar / Nympher
 eller dette Steds Gudinde / at uden evens
 Djen er intet i Verden mægtig nok til at
 forandre mit til Døden bestandige Hierte
 dræb mig derfor / om du vilt / med alle de
 Haardheder / du fandst optænke: Jeg var
 ick værd at have elsket oc anbedet min
 forligelige Hendsode (hvis Gienføer Jer)
 om jeg endnu ick dyrkede hende udi Eder
 oc imodstod eders Haardhed med allerstør-
 ste Ydmyghed / ja saa stor Underdanighed
 som ick den mægtigste Prindsesse udi Eu-
 ropa skulde naae hos mig / naar hun ick
 lignede Eder / for hvis Fodder jeg vil opof-
 fre mit Li / ihukommende hvad jeg er skyld
 dig. Min dristige Hyroe / faldt hun han-
 nem i Talen / jeg maa beklende / eders Und-
 skyldning udsletter alvelis intet af eders
 For-

Forseelser; thi den Tilbydelse I gjør at elste
 oc ihukomme en anden ved mig / den
 Tre tacker jeg en Eder for / mens Guder-
 ne / der har givet mig / maa stee / en liden
 Tegnelse af saa fuldkommen en Hverdinde/
 som den I formener at have elsket; oc som
 Ligheden imellem Eders Hverdinde oc mig
 foraarsager Eder denne hastige Foran-
 dring / maa I vide / at eders Ansigt / der
 alligemaader ligner en Mands Person / hvil-
 ken jeg en er meget gunstig / nøder mig til
 at flye eders Nærværelse oc videre Omgien-
 gelse. Lader derfor Eders Tanker afbilde
 Eder den Hverdinde I elsker / uden at søge
 hendis Minde ved min Beskuelse; thi jeg
 fand icke igien see Eder / uden at tractere
 Eder / en som eders egen Person / mens som
 den I forrestiller. Ach! jeg u-hvilsalige / sag-
 de Telanor, skal jeg liide Straffen / en u-
 skionsom har forstylt / oc efterdi han af en
 u-naturlig Blindhed en fand vilde at sætte
 Priis paa sin u-fortiente Lykke / forbydis
 mig at see hende / som er min Glædis Spil.

Hvi hader du da dend dig haver Kier!

Ach! at dog Kierlighed saa fuld af Plager er!

Over disse Ord rødgede Mandora, oc med
 sin dejlige Farve bestemmede de nys ud-
 brøtte Roser / hvor med hendis Hoved var
 be-

beprydet/ hvilket icke lidet forogede den Til-
 høielighed/ som min Herre fant hos sig til
 at vinde denne Hyrdinde for sin Princesse's
 skyld. Hun kastede derfor strax et Floo-
 over sit Ansigt/ at mand icke skulde see den-
 ne Forandring paa hendis Farve/ oc med
 en Besindighed/ uden at svare noget/ sled
 sig løs fra hannem. Dermed gik de bort/
 oc lod os med tusinde Tanker oc Forvirrin-
 ger tilbage; mig/ fuld af Forundring over
 den fuldkomne Skionhed/ jeg paa disse to
 Hyrdinder havde seet/ oc min Herre saa
 Tanke-fuld/ at han en vidste/ om han end-
 nu icke holdt sin haarde Hyrdinde fast/ el-
 ler var allene. Midlertid ginge de deris
 Gang fort/ ned igiennem en Dal/ som for-
 te dem ud til for-benefnte Flood/ hvor de
 stige udi en smuk liden Bood/ oc satte sig
 over til det Sted/ hvor vi første gang have
 de seet dennem/ hvilket jeg strax lod min
 den tredie Himmel henrygte Herre vide;
 thi gik han der hen/ for Enden engang at
 faae dem i Siune naar de tilbage kom/ oc
 satte sig ved Bredden af Vandet under en
 stor Stygge-fuld Lind; oc imidlertid han
 der satt oc ventede deris Tilbagekomst/ med
 det Spidse af sin Hyrde-Staf/ stref udi
 Barken disse Vers:

Saa lønnis Jeg igien med lige Mynt oc Møde
 Som Jeg til andre gaf / da Kierlighed opgroede
 For Mig hos mangen een / af hvem Jeg haanlig loet
 Og Deris Elffors Væ som Daarlighed henspøet
 Da Jeg af Ungdoms Brøst for rasende dem holdte
 Som sagde at Mit Siin dem tusend Plager voldte
 Da Sidomiris Mig med Taare overgaf
 Et Sierte / som Jeg ey har kundet holde af.
 Ach! kom oc see mig nu! hvad Hefn fand du meer vente
 Paa mig? Af forrig Sum Jeg giver dobbelt Rente,
 Ald Plage / ald Forraad / ald Sorrig / ald Soragt
 Er uden Maal oc Tal for din skyld paa mig lagt.
 Dog / kiendte du min Straf / oc vidste ald min Qvide
 (Hvor billig vred du est) veed Jeg dig Helsen lide
 Af det som jeg udstaar. Skiont Jeg ey ejer meer
 Det martred Sierte din Bestandighed begier.

Dis imidlertid gif jeg omkring at besøge
 søge de andre Hyrder / oc i deris Forsamling
 i Egnen hvor de lægte / laae oc dantse
 sede / saae mange kionne oc angeneime Hyrder
 oc Hyrdinder : Blant andre gif jeg
 een forbi / som sadt med nedbojet Hoved
 for sig self / oc icke vilde søge de andris Selskab
 / som samlede sig paa det smuckeste
 Sted de vidste / saa ofte som dem der til gaves
 vis Lejlighed; thi spurdte jeg / hvi denne
 smucke Hyrdinde icke ogsaa vilde unde Selskabet
 sin Nærværelse; hvortil een / som kaldes

kaldtis Sylvander, svarde: Hendis Behag
 har altid været henvendt til Eensomhed.
 En Hyrdinde sagde derpaa: Ja / saa len-
 ge denne Ubestandige / pegende paa Syl-
 vander, var i hendis Folge / elskede hun in-
 gen anden Selstab / oc nu han er bleven
 tied af at bortdrive Tiden hos hende alle-
 ne / hader hun alles Sammenkomst / for-
 di han finder sig der udi. Icke saa meget
 (svarde en anden Hyrdinde / som kaldtis A-
 delaide) fortryder hun at komme hvor Syl-
 vander er / som for at finde ham altid hvor
 Celie findis (dette var hendis Navn / som
 tilforn havde talt). Her udover blef en
 god Latter mellem den gandske Hoob / oc
 megen Lustighed blef dreven hver Dag udi
 den gandske Egn / hvor jeg kom; mens i
 blant andre Hyrder udvalde jeg mig en
 Hyrde til min Ven / som efter mit Tykke
 havde heel god Fornuft / oc var i stor An-
 seende blant den gandske Haab: Af den-
 nem haabede jeg at udspørge / alt hvis jeg
 forlangede at vide; hvem det var som blef
 elsket af Mandora; om Atanis var hendis
 Søster / oc hvad mig siuntis nodig / baade
 for min egen Videnstab / oc Telanors Be-
 ste. Jeg sagde engang: Lyksalige ere I
 Hyrder / som har taget Eders Fødsel oc
 Frem-

Frem: Vert her i denne Egn; thi uden Tvif-
 ere nogle af Eder beslegtede med de to sun-
 neste Hyrdinder / mand baade her oc an-
 densted Land finde / nemlig Mandora oc A-
 tanis, eller eders Omgjengelse fra Barn-
 dommen op har gjort Eder liderlig for den-
 nem / oc satt i den Naade / at Juden Frygt
 for deris Brede tør tale med dennem; ja
 har J end med noget forseet Eder / Land
 det ved eders Fælles-Benners Hjelp snart
 igien blive afbedet oc Eder forladt. Mens
 flere Ven / om jeg ellers gietter ret / er her
 iblant Eder en Hyrde / som jeg endnu en
 har seet / oc skal ligne Telanor, min Følge-
 Sven? hvem denne er / eller hvor han er /
 har een af disse for-benefute Hyrdinder en
 hemmelig Elstovs: Had til hannem; Kiære /
 siger mig / hvad Bestaaffenhed dette har /
 thi det Land icke være Eder fremmed for /
 som altid har haft den Lycke / at omgaaes
 dennem. Ach! udvalde Ven / svarde Hyr-
 den / som kaldtis Celidon, dersom Lycken
 var denne Egn saa gunstig / oc tillod den
 nogen af de Lyfsaligheder J tilegner dends
 Hyrder / fandtis en saa mange der klage-
 de over hendis Haardhed imod dennem
 blant os / som nu höris; mens Eders ny-
 lige Ankomst her til Steden er Aarsag i
 85 eders

eders U-videnhed / thi ellers havde J vel
 vidst / at de omispurde Hyrdinder icke
 meget lenge har ziret voris yndige Sel-
 skab: Oc som de litte saa vel ere fremme-
 de som J / fand ingen blant os have den
 Fornøjelse at roes sig af deris Slegtstak /
 oc meget saa af deris Venstak; Om end
 skont de med stor Høflighed oc Godhed ta-
 ger mod alle Egnens Hyrdinder oc Hyr-
 der / saa har der dog ingen den Fordeel / at
 være udi deris fortroelige oc hemelig Sam-
 tale / hvilken altid foretages paa hin St-
 de Mulads Flood / hvor de ved en Bood /
 min Fader tilhørende / fast daglig oversæt-
 ter sig. Oc som han meget skøn Landgoeds
 paa hin Side ejer / ja den gandske District
 her oc hiffet staar under hans Magt / har
 han ey allene siden deris Hidkomst udi vor-
 ris Huus ladet der over stille saadan Stel-
 oc dem ved Befaling forbedet / ingen ung
 Hyrde eller Hyrdinde med ringeste Møine
 at fortørne dennem / eller naar de til for-
 befante Sted behagede at oversættis / mod
 deris Villie at følge; mens dette var ender-
 lig u-nødig ved Befaling at paalegge no-
 gen denne Lof / saasom disse Skionne med
 et eenste u-mild Anblik self vare mægtige
 nok til at holde den allerdrifsigste oc for-
 vofve

vofveniste Menniske i ald tilberlig Erbs-
 dighed / oc kand jeg vel forsikre Eder / at
 om endskiont de fleste unge Hyrder ere Fan-
 gene i deris Rixeder / har dog ingen den
 Driftighed at fremviise / hvor hart denne
 deris frivillige hengifne Selaverj trycker
 dem. Jeg har ofte nok spurdt min Fader
 (under hvis Opsigt til Bestiirmelse de ere
 hidsendt) af hvad Aarsag vi vare saa lyk-
 kelige / at faae tvende saa angeneime Frem-
 mede til os / mens har hver gang der paa
 faaet sit understeedelig Svar / saa jeg nok
 troer / det skal have en hemmelig Aarsag /
 som ingen maa betroes / efterdi han dol-
 ger det for mig ; oc er det vel mueligt / at
 Rierligheds Had til nogen / som J meener /
 spiller Mester her udi : thi min Soster / som
 endnu kun er liden / saa de en indbilder sig /
 hun kand give Agt paa noget / har sagt mig /
 at de skal have et Skilderi af en Mands-
 Person / som dog en er klædt i Hyrde-Dragt /
 oc ved dets Bestuelse klager den ene over et
 Fruentimmer / som de kalder Sidomiris ,
 eller et Nafn ungefehr som dette / der skal
 boere Skyld udi / de nogen Tid har seet det-
 te Billede. Her udover / af Nysgierighed
 overtaldt / gaf jeg for / en otte Dage at ud-
 reise / noget ved voris Guds i Agt at tage /
 oc

oc midlertid skulde mig udi en Hule tet ved
 Breden af Vandet / paa det Sted Hyrd-
 inden vanlig plejede at lande ved med de-
 ris Bood / paa det jeg siden kunde hør-
 ge mig / at høre hvad de hemmelig med hin-
 anden havde at tale / hvilket Anslag mig
 ogsaa vel lyckedis / at jeg ey allene fik en
 heel Haab at høre / som jeg dog ey kunde
 forstaae nogen ret Meening af / mens end
 oc saae Billedet efter Fornøjelse; oc om end
 skiont jeg med god Føje kand sige / aldrig at
 have seet nogen levendis Mands Person
 saa smuk oc yndig som Eders Følge. Sven-
 maa jeg dog betiende / at dette Skilderi /
 hvor vel det ligner ham / var af en fuld-
 kommer Skionhed end han: Dine fulde af
 Jld / levendis oc mildere end Telanors, der
 i sted for et lystigt Udsigt altid seer bedrø-
 vet: Meere Fedme end han / oc en Farve i
 Ansigtet / som langt overgaar den blege oc
 sygelige / eders oc voris samtlige Fælles-
 Ben besidder: Kløde. Dragten der paa var
 Forstelig / en Hielm paa Hofvedet / som
 nesten bedeckedis af hvide oc røde Struds-
 Stiere eller Plomasier: For paa Hielen var
 der af Guld formeret en Ørn / som ber eckes-
 de begge Sider med sine Vinger oc med sit
 Neb holt den for-benefante Mengde af Plu-
 mer,

mer, som var oven over Hielmen; Hans anden Rustning med mangfoldige Edelesteene besat / oc alleregne af Guld indlagt / saa mand nok skulde der udaf indbilde sig / det forrestillede en stor Herre / hvis mand en vidste / at Poeter oc Malere eller Skildere havde den Frihed at giøre meget af en liden Ting; thi naar mand vil fornustigdomme om dette / da siunis icke / at disse Hyrdinder Land have haft Lejlighed at omgaaes saadanne høje Personer / hvor af dette kunne være en ret Original; Aarsager er / at mand en (om ellers andre Hyrdestoeder saaledis som voris ere indretteb) lder nogen stor Herris Nærværelse / hvor for mand daglig skal leve i Frygt / med en ringe Forseelse at fortørne / mens ved lige Stands Personer / som mand en er mere Frygt eller Undseelse skyldig / end en anden Fre-elstende Hyrde-Svend / beholder vi en fuldkommen Frihed blant os; oc icke det alene / mens endog der ved forplantis den Roes-værdige Begierlighed hos Unge oc Gamle / med Skikkelighed oc Dyd at naae den Berømmelse oc Fre / manges stor Herre icke blef given / hvis Frygt for hans Unnaade oc Magt en af Evang dennem det der retslidig sætter højere Priis paa Dyd end

end Byrd. Jeg vil derfor gaae disse Tan-
 ker forbi / oc efter mit Tynke med Joje til-
 skrive disse kostelige Klæder en Gaf-mild
 Maler / som har fundet det i sine Indbild-
 ninger u-billigt / at saadan dejlig Stab-
 ning med saa ringe Dragt skulde overhø-
 lls eller skulis / oc det Menniske der havde
 Forslilige Miiner oc Boerdigheder hos sig /
 sommebe at bæere Skjold oc Herre-Klæder.
 Hiertens Ben / sagde han / svarer mig no-
 get her paa / oc bekiender / om jeg en har
 bedre Skjæl til at troe dette / end u-besim-
 dig domme / disse fornøftige oc Dyd- isfor-
 te Hyrdinder at have daarlig henfæt deris
 Hierter til een fra deris Stand saa vjt ad-
 skilt Person / om endskiont de nok var den
 mægtigste Monarch i Verden boerdige /
 thi ingen Prindces Land besidde meere
 Skionhed end de / ingen ejer større Forstand /
 ingen har flere Vndigheder oc Fromhedet
 end de / eller Land have alle Dyder saa fulde
 kommen samlet / som de dem haver / saa de
 derfor vel kunde sige / ingen Hyrde er os
 væert / oc heel saa Forstelige Personer. Jeg
 som imidlertid alt dette taldis / var heel
 forvirret i mine Betænkninger over det
 Naft af Sidomiris, som jeg kiendte / oc var
 en Forstelig Grefinde af Rohams, den sam-
 me /

me/ som min Herre med sin Koldfindighed/
der hun saa hiertelig elskede ham / forbold-
te / at hun uden sine Forældres Bidskab
forlod voris Hof / hvor hun hos min Her-
res Fru Moder til en stikkelig Optugtelse
udi 5 Aar havde været/ da hun der uoover
begierte at komme til sine Forældre igen/
oc jeg siden spurdte hun / i stor Melanchol-
lie henlevede; Ja den Bestrøfung af Røst-
ning oc alt andet han paa dette Skilderi
havde seet/ siuntes mig min Herris saa ligt/
at jeg en vidste hvad jeg havde at svare/
hvor vel jeg fuldkommen forsikrede mig
self/ dette maatte være min Herre / som
Sidomiris kunde have ladet affkilore / oc
ved en Hendeise / som jeg en da kunde be-
gribe / var kommet dss Hirdinder i Hæn-
derne/ hvorfor jeg med et Ja billigede/ hvis
Celidon havde sagt; beholt mine Tanter
hos mig self/ oc videre spurdte / hvad siden
mellem dem forrefalt; hvorpaa han sear-
de: Forlader mig / jeg en i nogen Orden
kan fortælle Eder alting / thi den store
Skienhed/ som jeg icke fra første Anblit uel-
stet kunde taale at see / forvirrede min Ef-
tertentsomhed gandske / oc den gode Leslig-
hed / til at aabenbare mine Lidelser udi/
Gjorde mig saa dristig / at jeg forlod mit
for

forborgene Sted/ oc uden at kunde tale mere end disse Ord: Fader Eders u-sigelige Fromhed/ deiligste Hyrdinde/ udslutte min Forseelse/ i det jeg nedkastede mig for Mandoræ Gødder (hvis Tiennere oc bestandige Elskere jeg nu for Eder maa befinde at være/ oc icke kand underlade at blive/ hvor u-billig oc haard hun end imod min vde myge Kierlighed tager); men om endstiont hun baade tilforn mange gange af mine Dine havde seet mine Tanker/ oc endnu i dennem let kunde kiende mit Hiertis Bævgelse/ anstillede hun sig dog/ som hun ey min Meening forstoed/ mens sagde: Smukke Celidon, det er af eders Faders Godhed/ at dette Sted mig til en Forandring oc Tids-Fordrif forundis; oc paa det jeg mine Klage-fulde Tanker dis bedre i Eenlighed kand bortjage/ er denne Hoflighed endnu af hannem der til lagt/ ved Befaling at forbyde/ ingen mod min Søsters eller mit Samtycke os der vdi at forhindre: Mens intet af dette strecker sig saa vjt/ at det naaer Eder; derfor det første ligesaa vel tilhører dette smukke Sted/ som eders Fader/ oc for det andet/ os ved eders Nærværelse gandske ingen Fortrøed volder; thi er det gandske u-nødigt/ at giøre ringere

ste Undskyldning / for I Eder her hos os
 har indfunden; det staar i eders Behag at
 unde os videre Fornøjelse her / oc icke i vo-
 ris Billie at forbyde Eder den nogensteds.
 Ach! yndigste Siæl / svarde jeg / min Be-
 hag sigter til intet / uden det Eder er for-
 nøjeligt; oc som jeg her imod med min drø-
 stige Guldkomst har syndet / staar det i eders
 Magt / om jeg fremdelis maa tilstedes at
 komme for eders milde Siun. Mens over-
 vejer først hos Eder self / jeg beder / om en
 Faut, forarsaget af saa overmaade Kier-
 lighed / som den jeg til eder bær / bær med
 saa stor Haardhed at straffes; thi naar I
 henviser mig fra eders Ansigt / følder I min
 Døds Dom. Ach! fornuftige Celidon,
 holt hun mig i Taler / jeg havde aldrig
 troet / at en Hyrde med saa stor Guldkom-
 menhed / som den jeg hos Eder har indbil-
 det mig / nogen Tid af saa svag en Aarsag
 skulde lade sig overvinde; thi hvad er Kier-
 lighed uden et indbildt Gode / som henfø-
 rer de berømmelige til Daarlighed / i det
 den betager dem ald den Skionsomhed / de
 har ejet / saa de icke Land kiende / hvor spot-
 teligt det er at hengive sin dyre oc edle Fri-
 hed / for de Lidelser Kierlighed med sig fører /
 hville mand ey fornemmer / for den tabte

Raifon fig igien indfinder / da det ofte med
 Reoning er for fildig; mens som ingens
 Styrke er faa varia / den jo lettelig med
 Svaghed kand blive beheftet / tiener det
 at forrekomme dends Langvarighed ved
 hielpelig Middel: Oc faasom jeg er Eders
 Fader højt forbunden / kand jeg icke under
 lade / nu jeg seer Eder i denne Skrøbelig
 hed falden / med de sikkerste Raad jeg veed
 at undsette / nemlig at bede Eder / med For
 agt at bortjage alle Kierligheds Tanter /
 oc i deris Sted antage til eders Venner
 mig oc min tiere Atanis, som udi alting
 undtagen et Stycke / ere et. Helas! min
 Ulyksalighed er Kierlighed Aarsag udi
 mens hendis er af en u-fortient Godhed
 mod mig / oc denne sær Indift har over
 talt hende at følge min Stiebne / som fra
 en vjt større Bærdighed / end den jeg nu
 i lefver / har fort mig til dette fornøjelig
 Sted. Jeg kand derfor med min Sla
 de lære andre / oc Eder fornemmelig / at
 vogte sig; thi dersom jeg en havde ladet
 mine u-besindige Indbildninger faa faa dy
 be Rodder / at de icke uden mit Livs Tab
 kand igien udrydes / behøvede jeg icke paa
 faa mange smaa Stæder at søge min Røe
 lighed. Rom / om den en der til var stor
 nok!

not / sandtis vel et større Begrib til min
Sikkerhed; mens jeg nodis af forberorte
Aarsag at flye alle Stæder / uden dette for-
nøjelig / oc ved eders Faders Myndighed
siklere Sted. Dog jeg taler mere end jeg
burde / dersom jeg en ved det samme haas-
bede at forsikre Eder / hvor stor Fortroes-
lighed jeg sætter til eders Dyd / da jeg i saa
betenkelig en Post gjør Eder til min Be-
troede eller Confidant, for det begierte Ven-
skab / mig af Eder er tillsagt. Oc som jeg
fuldkommen haaber at naae det for-oms-
talte Venskab / frygter jeg aldelis intet for
at finde udi eders Person den / som med sin
Kierlighed skulde nøde mig til at forlade
denne Egn / jeg for alle andre i min Lands-
Algtighed til Sikkerhed har udvalt.

Denne store Tilforsigt / samt den for-
bintlige Maade / hvor med Mandora lod
mig vide / hun en anden elskede / forsødede
saaledis hendis haarde Befaling / icke at el-
ste hende / at jeg over den pludselige Be-
gring eller Nej icke kunde vrede / mens
Smerten ved mit Haabis Tab gjorde mig
saa Kraftis-løs oc saa gandske fra mig self /
at jeg en formaatte at tale ringeste Ord /
meget mindre Sands sandtis hos mig / til
at igien opstaae fra min tillige haarde oc

yndige Hyrdindes Fodder / om endstiont
 baade hun oc Atanis toge mig ved Hæn-
 derne / for at opløste mig; endelig kom jeg
 saa vjt til Samling igien / at jeg selv op-
 rejste mig / efter at jeg tilforn havde kysset
 Enden af hendis Slejer / oc med Eed be-
 kræftet / jeg aldrig ved mindste Miine vil-
 de forbolde hende nogen Fortrydelse over
 at blive i voris Egn; dog den Kierlighed
 u-fortrænkede / jeg u-afladelig i mit Hierte
 til hende bar / hvilket jo taustere den for
 hende var / jo stærkere maatte hun troe den
 blef hastig at føre mig til min forlangte
 Graf. Ved min Oplomst forstæffede jeg
 Atanis saa megen Rom / at hun kunde om-
 faa ne Mandora; thi falt hun hende om Hal-
 sen / oc med en tillige venlig oc u-villig
 Miine klagede / at hun i sin Fortelning have
 de givet hende Titul af en U-lykkelig / da
 hun dog med ald Føje kunde roese sig at have
 de ald den Lykkelighed / hendes Broder
 (nefnede saa et Nafn af Tavo eller Javah;
 det vil en ret indfalde mig / saasom jeg det
 Nafn aldrig før eller siden har hørt) med
 den gandske Verden skulde tilkiøbe sig / om
 den var i hans Bælde oc icke allene hen-
 dis Broder / mens u-tallige andre Man-
 doræ Elstere / der i det Sted jeg (sagde hun)
 med

med Fornøjelse fandt Mandora, maa
med U-vished oc Bedrøvelse møtte deris
Kierlighed / oc med Fortvivlelse en elig be-
lønning. Søde Søster / soar de Mandora,
hvorfor næfner I det ringe Tal af dem /
der forvolder mig min Elendighed / oc glem-
mer at beklage det store Tal af eders Til-
bedere / som udi ald Dyd opnaaer mine
Forsølgere; Mens forlader mig / at jeg ik-
ke i Henseende til Eder / under eders Bro-
der nogen mere Berømmelse / end den ont-
værdige Fulio, som / om endskiont han in-
gen Haab fandt nyde / har jeg dog vel mer-
ket / at han for sin største Lyksalighed holdt
det at see Eder / hvilket hannem fornem-
lig / oc mange andre er berøvet.

Denne liden Tvistighed havde maa-
ske vel været længere / oc jeg derover blevet
baade fortrydelig at høre saa mange El-
stere næfnet / dog der hos klogere paa deris
forrige Tale / hvis en Rust af Heste / som
det kunde været Vej-farende eller rejsen-
de Folk den ey havde forhindret; hvor ud-
over Hyrdinderne strax til deris Bood ned-
gik / oc lod mig / som I / Hiertens Diman-
tis, lettelig fandt slutte / gandske forvildet i
mine egne Tanker / oc tvivlede jeg underti-
den at have hørt ret til / hvad de sagde;

saa selsom kom mig deris Tale for / oc den
 Bellagelse / Mandora mod sin U-lykksalig-
 hed havde fort; Mens som jeg vel veed / in-
 gen der har mindste Lys af Forstand / jo
 kiender / at Rom er en Dronning for alle
 Steder / oc en Lyst Have for den gandske
 Europa, sluttede jeg / som oc nok det visse-
 ste er / at Mandora dette Steds Rasin / som
 et vjt-lyndigt / for hendis Fødsels-Sted /
 der var mig u-bekient / havde nefnet.

Efter deris Bortføer gif jeg allevege-
 ne i Sloven af mine Tanker omfort / for
 at naae endelig den rette Vej til min for-
 latte Bogte-Sted / hvor udi disse for-be-
 nefnte Rejsende icke lidet hindrede; thi de
 vare stegne fra deris Heste / oc havde satt
 sig ned i Skyggen af Træerne / til at un-
 derholde hver andre med deris Samtale /
 hvilkken de med saa højt Maal fuldforte / at
 jeg derover blef nysgierig at høre hvad de
 havde at sige hinanden. Deris Tale be-
 gyndtis saaledis:

Diere Broder / det gløris icke fornøden /
 at sige dig ald Forberedelsen til den-
 ne Rejse / thi alle de Anslag min Brinds
 (som du vel veed ingen for andet end en
 Ridder af Rømerste Byrd holt) optænkte /
 vil-

bilde dog ingen Iuckis hannem. Nogle
 Dage før Prindces Dianæ Willager / ind-
 falt ham endelig dette Anslag for det sik-
 kerste / at lade oppasse ved Hafven / som
 gaar ud til Tiberen med en Bood / oc blef
 din Herre af min Prinds overtalt at hiel-
 pe hannem hende der med at bortføre. Jeg
 var den / som stillede alt det i Bort / paa
 hin Side Floden skulde forrettis: Jeg hav-
 de kiobt i Rom en Caross med sex de lette-
 ste oc beste Heste forspendt / mand for Be-
 talning nogensteds kunde finde / oc reed den
 gandske Nat langs ved Breden af Tibe-
 ren, paa det jeg dennem / saa hastig de til
 Landet ankom / med Bognen kunde bort-
 hielpe. Efter lang Venten oc megen Pla-
 sken jeg i Blandet horte / kom omsider Bood-
 den til Landet; mens i steden for at finde
 een Prindces samt min oc din Herre med
 hende / fik jeg tvende Prindcesser udi Siu-
 ne uden nogen Følge; oc blef min Forun-
 dring meget stor / der jeg saae Prindces
 Cordelisa med hende / jeg allene ventede.
 Dog denne Frygt tabte jeg strax igien / da
 jeg erindrede / at disse tvende altid vare som
 een; thi sagde jeg / en rom Tid at have hol-
 det særdis med Bognen / oc spurde hvor
 min Herre var / mens han ick self folgede
 dem.

dem. Gode Ven / svarde een af dennem /
 Kiender I os / hvem er da Eders Herre?
 Naadigste Prindces / svarde jeg / de reds al-
 delis intet for mig / Ridder Eicfelius min
 Herre / eller rettere at kalde ham / Prinds
 Volsis af Epiro har slet intet af ald sin
 Stand oc Forrehabende meere forborget
 mig / end Eder / dydigste Prindces; jeg har
 selv været med at kiøbe denne Bood / oc til-
 lige med ham roet den under Hafve-Mu-
 ren / til at bortføre Eder af deris Hænder /
 som i morgen agtede at fængsle Eders fet
 Val. Jeg gestaar / sagde Prindcessen / at
 du veed meget / mens maa skee est du en
 Speidere af min Forsølgere / oc har enten
 udloket eller aftruet denne Herris Betroe-
 de den Bidskab du haver; derfor siig os
 først / om vi ellers skal sætte nogen Troe
 paa dig / hvor agtede da din Herre at fø-
 re os hen? Veed du det / da est du den han
 har betroet dette store Verck. Der om har
 jeg ingen anden Underretning af min Her-
 re / end følge Prindcessens egen Befalning /
 dersom hun icke lyster at drage til Fuci-
 num, et fast Slot / som ligger paa Grænd-
 serne af hans Land; mens Naadige Prinds-
 ces / af hvad Aarsag oc Hendelse følgedes
 han en selv med / efterdi han allerede / for
 jeg

jeg hid reed / med sin fortroede Ben i Haf-
 ren var indgangen? Det skal han self be-
 rette dig videre; allene før mig / det ha-
 stigste dig er mueligt / til en affids Vej / oc
 derfra til et Kloster / som kaldis Dianæ Clo-
 ster / hvor han har lofvet at komme til os /
 saa hastig Turneringen har Ende; thi om
 han for safnedis / maatte mand lettelig ud-
 forste hvor vi vare / oc han i U-lycke geraa-
 de. Saa snart sagt / saa hastig giort! oc
 kom vi uden ringeste Stade eller Fortroed
 voris Vej lykkelig fort. Jeg kunde icke
 nok forundre mig over disse tvende Brind-
 cessers Mildhed; thi saa ofte de saae mig /
 loe de saa hiertelig / oc der ved tilføjede mig
 stor Glæde / at de med min Tienniste sun-
 tis saa vel tilfreds. Der vi til Clostret an-
 kom / bles det mig en videre tilladt at see
 disse smucke Brindcesser; mens efter nogle
 dagis Hvile / i Betienternis Huuse / bles
 mig ansagt at møde i Templet at tage Af-
 skeed fra Brindcesserne / som min havde
 U-mag megit riigelig belønnede: Diana le-
 verede mig et Bref til min Herre / bad jeg
 strax vilde rejse til hannem / oc tacke paa
 Deris vegne for den Omforrig / han hav-
 de haft at hielpes Dem saa vel i denne Sit-
 terhed / om endskiont det icke alting efter
 hans

hans Bille var udslagen / oc havde de her
 i dette Bref skrevet hannem til / at Clo-
 stret en mod dennem vilde tage / med min-
 dre de ligesom de andre Jomfruer vilde
 sverge Gud inden oc indvies i Closteret / hvil-
 ket de ogsaa havde maatt giøre. Dette var
 mig en heel u-angennem Tidende; dog kun-
 de jeg en vider udrette med ald min Sor-
 rig / end forgievis plage mig self. Det has-
 tigste derfor mig var mueligt / forre tog jeg
 Rejsen igien / haabende jeg undervejs skul-
 de finde min Herre / da han maa see vel
 self saae at saae denne for ham store U-lyk-
 salighed ændret; allene den gandske Rejse
 fornam jeg intet til hannem; men mang-
 foldige andre / som heel flittig oc med stor
 Omhyggelighed hos mig bespurdte / om jeg
 en paa min Vej havde fornommen tvende
 de Fruentimmer / Forstelig bellædt / oc u-
 den anseelig Folge / hvilket jeg negtede; thi
 til ald min Lykke havde jeg ingen Bogn
 med mig tilbage / mens af begge Brinde-
 cesserne blef tvungen at tage saa mange
 Penge som Bogn og Heste i Rom havde
 kostet mig / oc de den hos dennem beholt /
 undtagen tvende Heste / de Kudskene tillige
 med andre Gaver bort forærede. Mens
 hvorledis skal jeg sige Eder / Hierte Bro-
 der /

der / min Forundring / der jeg igten til Rom
ankom / oc icke fant enten min Herre eller
nogen af alle hans gode oc fortroelige Be-
kiendter / hos hvem jeg mig om hans Bort-
komst kunde bespørge ; Den største Frygt
af Verden overfalt mig / at han saa vel
som din Herre / om hvem mig blef sagt af
Kenseren var bleven angreben oc ombragt /
skulde ogsaa samme U-lykke vaaren over-
kommen / hvilket jeg dog siden af Prinds
Dianæ Camer-Jomfru anderledis erfoer ;
thi jeg indbildte mig / hun / som sin Prinds-
cesses Fortroede / skulde vide noget af min
Herre at sige / gif derfor til hende / oc i For-
troelighed bad at underrette mig / hvor min
Herre var henkommen / efterdi jeg hannem
ey den gandske Rejse tilbage fra Prinds-
cesserne havde fornommen / om endskiont
han havde lofvet / saa snart Turneringen
var til Ende / at komme til dem. O ! du
onde Budskab / af en hos mig tusind gan-
ge forbandet Herre / svarde Jomfruen mig /
hvi gaf du dig ey for tilkiende / da jeg ved
denne din Bekiendelse kunde frelst min el-
skede Prinds Leonque fra en Dod / hvor
udi den snige-sulde Herre har bragt han-
nem ; Guderne skal hefne mig paa ham /
som saa forrædelig lod ham allene i Stik-
ken /

ten/ da han med sit Bytte var i Behold.
 Smukke Jomfru/ maatte jeg svare/ uden
 Tvist kiender I icke min Herre ret/ efter
 di I hannem saa mange onde Tituler til-
 legger/ oc troer jeg/ I den Person som I
 Eders Elskede kalder/ meget mindre kiend-
 der/ eftersom han først nogle Dage/ før
 han sig med min Herre forbant at udfrie
 Prindeessen/ til Rom var ankommen/ oc
 der udi aldrig før havde været/ oc intet
 Menneske foruden min Herre kiendte/hvor
 af sølaer/ I ingen større Kundskab med
 hannem har haft end de andre/ oc derfor
 ey behøver at være min Herre vred forme-
 delst denne fremmede Ridder/ Eders Le-
 onque lignede. Ach! giv Ederne/ svar-
 de hun/ jeg efter Eders Sigelse icke havde
 kiend min udvalde Leonque, oc aldrig seet
 hannem/ Eders Herre saa u-rædelig hen-
 soldte Døden/ da maa skee Sicilien paa
 denne Stund helsede mig som deris Først-
 inde/ i det Sted Rom sumis at ære mig
 heel meget med en blot Jomfru- Titel;
 Nej! jeg har til min Ulykksalighed alt for
 vel kiendet ham/ din Herris Snedighed oc
 Cæsars Magt bortreef fra mine Diene;
 Dog vil jeg undskyldt dig i mine Tanker/
 som en Tienere/ der ofte mod sin egen Bil-
 lie

lie maa forrette sin Herris Befaling / enten han finder den billig eller icke / dersom du vil kundgiøre mig den Ort / hvor min Prindces sig opholder / paa det jeg i hendis Selstab land lindre min u-lidelige Hiertes Sorrig. Frygt icke / jeg enten u-forsigtig eller vredagtig skulde aabenbare nogen det / ach nej! jeg elsker hende alt for meget / til at være Aarsag i hendis Fortræd ; oc hader Rom mere / end jeg skulde unde den saa u-skatterlig et Elenodie / som min Diana. Denne Forsikring gjorde mig saatrohiertig / at jeg sagde hende alting / oc lofvede self at følge hende did som de vare ; hvorfør saa snart hun med god Maneer kunde komme fra Hofvet oc Kyskerinden / af hvem hun meget var elsket / antog hun Følsk til sin Tienniste oc Opvartning / oc mig til hendis Fører. Jeg overtog mig gierne denne Forretning / i Meening / endelig der at finde min Herre iaieu / om han ellers var ved Lifvet ; thi jeg indbildte mig / han aldrig havde underladt at efterfølge Prindcessen Diana, efterdi han vidste hvor hun sig opholdt / oc han hende over alting i Verden elskede : Icke dismindre fant jeg mig i min Meening bedragen ; thi hvor flittig jeg end ved min Ankomst om min

Herre

Herre bespurdte mig hos dem / som ved
 Tempelet daglig opvarter / oc haver deris
 Huuse ved en Broe / hvor over mand til
 Closteret maa gaa / var der dog ingen / saa
 dan en Ridder / som jeg dem bestref / hav-
 de seet til Templet var ankommen; thi til
 Clostret tviler jeg icke / gode Ven / sagde de /
 I jo vel veed / ingen forundt at overgaar.
 Dette gjorde mig selsome Tanker om hans
 Lef / hvorfor jeg tog mig den Driftighed /
 at aabne det Bref / mig første Rejse af Di-
 ana til hannem var medgivet / om jeg der
 af nogen vissere Underretning kunde faae /
 indbildte mig der hos / jeg ingen Fare der
 ved undergaf mig / i Betragtning / at om
 han var død / behøvede han det Bref icke /
 oc om jeg nogen Tid fant ham levendis /
 vilde jeg vel finde noget til min Undskyld-
 ning. Mens hvad Materie til Forundring
 fant jeg icke i dette Bref ! Den Tvivl / om
 at have een eller to gange læst det ret / gjorde
 de at jeg saa ofte overlæste det / til jeg om-
 sider lærte det gandske uden ad / som du /
 tiere Broder / skal faae at høre / oc var saa
 ledig:

Som

Som Brinds højt respecterede,
og som Herr Eicselius meget
yndige Ven.

Dersom Guderne icke ofte ned-dømpes
de Lyckens Had mod dennem her næ-
den hun har satt sig for at forfølge / hav-
de hendis Tyrannj bleven mig lige saa u-
muelige at giennemgaae / som Eders for-
vofvne Anslag til min Bortførsel havde
vaaren mig u-lidelig at fordrage; mens at
det saa vel for os begge er udfalden / har
jeg de mægtige Guder at tacke. Først har
de ladet mig triumphere over min fortvø-
delig Skiebne / oc der hos undt mig den
Glæde at beholde Eder mit Venstabs; thi
om det anderledis med min Bortkomst var
tilgangen / end skeet er / bles eders Naad icke
af min Søster oc mig saa ofte med Berøm-
melse oc Tak erindret / som nu skeer. Værer
derfor Guderne lige som jeg / højt forplig-
tet / oc vredis icke over eders Tienere / som
os saa vel paa Rejsen har betient. Jeg
kand forsikre / den Tieniste han der med
meente at tilføje sin Herre / er u-beskrive-
lig / saasom han oc i Sandhed er Aarsag
til (dog mere af Eenfoldighed end god Vil-
lie)

tte) / at jeg Lifs-Tid finder mig forbunden
at blive Eders bestandig Veninde /

Den for u-lykkelige / mens nu Gud
inde for ald Roelighed indvied

DIANA.

Ach! bedragede Antenor, begyndte jeg at
sige / som saa længe har været din egen
Daarlighed u-bekjent / ach! du est Aarsag
udi din fromme Herre maa stee af Tvivl
om din Trostak er bleven rasende / oc af
Sorrig for sin Diana (ved hvem din Taa-
belighed har skildt ham) er qvaldt oc om-
kommen. Stam burde at skiule dit Ansigt
for ald Verden / at du / saa vel af din
Herre betroet / saa ilde mod hannem har
handlet; Mens hvad vil jeg meget klage!
maa jo de Allerkløgeste frygte dennem for
Qvindfolks Snedighed / oc klage deres Læ-
stighed er icke at udgrunde / hvi vil jeg da
være mere end andre / oc de fleeste i Ver-
den / som sig af deris fagre Ord har ladet
omføre! Med disse knurrende Ord gik jeg
ind i Templet at bede Gudinden, hun mig
den Lykke vilde give / jeg dog snart maatte
finde min Herre / oc hos hannem afbede
min Forseelse. Jeg gjorde derfor min Bøn
det andægtigste jeg formaatte / oc ved min
Udgang af Templet iglen / blef jeg en nye
Mar-

Marmor: Tasse ansigtig / hvor af jeg for-
nam / Diana alt Jorden til Roelighed var
indviet. Af denne Siun oc Bidsenstab siun-
tis mig / jeg havde saaet nogen Hefn over
hende; thi sagde jeg: Denne gang er det
Eder / bedragelige Prindces forbøden / me-
re at udlee mig / end I paa Reissen giordes
oc er det den eeniste Trøst / jeg for ald min
Spot kand faae / at I icke har haft lenge
Tid at gløede Eder over min Eenfoldighed.
Disse Ord / bekiender jeg / var vel heel for-
bøvet talt imod en Prindces / som uden
i at være dødelig / gaf sit Nafn Gudinde
Dianæ intet efter; oc troer jeg snarer / hun
med de andre Guder besidder Olympia, end
er i den hestige sorte Jords Stemme / hvor
fra hun maa stee har hørt min u- besind-
ge Tale; oc om endstiont hun vel ogsaa
veed / hvor stor Fortrydelse jeg self siden der
over har haft / gior hun mig dog dette der-
for til Straf / at jeg icke skal finde min Her-
re / hvor meget jeg end Støder oc Lande
efter hannem har giennemvandret: Han
maa derfor uden ald Tvifl af de fire Ober-
ster / Cæsar din Herre / hierte- Broder / hav-
de / anbetroet / udspurt / hvor de hans døde
Corpus havde nedlagt / oc han der af For-
trydelse over sig self / at han (dog u- skyldig
vitt)

viis) har vaaret Aarsag i hans Død / ved
 hans Graf dødet sig; thi jeg veed / hvor
 meget han elskede oc æstimerede denne bra-
 ve oc højt berømmelige Ridder / hvis Død
 saa hart trænker mig / at jeg det en Tand
 udsige / skönt jeg kun den stackede Tid han
 var i Rom / har haft den Lykke at kende
 ham. Kiære Broder / sagde den anden af
 disse tvende / som en endnu havde talt et
 Ord i ald denne Fortelning / det vilde vel
 falde de for-omtalte Oberster for besvær-
 ligt at sige nogen min Herris Begravels-
 ses-Sted / saasom han endnu ved Guder-
 nis Tilstikkelse oc din Herris Hielp lever /
 din Herre en heller ringeste Slæde ved hans
 Befrielse har lidet; hvilket jeg fuldkommen
 skal berette dig / saaledis som det mig af
 min Herre er fortalt / nemmelig: At / der
 han med de fire Cæsars Betroede tillige
 med Skarp-Ketteren oc Taaren-Sien-
 merne / som havde haft hannem udi For-
 baring / til sit Ketter-Sted ankom / oc af-
 ting siuntis u-foranderlig at være beslute-
 ted til hans Undergang / kom din Herre /
 Hiertens Antenor, samt en anden frem-
 med Ridder / som min Herre paa Reissen
 til Rom havde giort stor Tjeniste / oc med
 et stort Anstrig fald ind paa de fire Ober-
 ster /

ster / som vare bevoebnede ligesaavel som disse tvende Riddere. Min Herre / som strax kiendte / hvem hans Befriere var / stræbte derfor icke saa meget af Begierlighed til sit eget Lif / som af Frygt for de andre / at faae sine Hænder løs / oc i et Greb tog Sverdet fra hans Doms Executor, dref ham oc de andre Taaren-Giennere der med paa Flugt / oc siden med sine tvende Benner meget stakled Tid sendte disse Hofdinge efter de før forjagede Knegte paa Vejen til Rom. Der efter blef min Herre venlig af dennem omhalsset / oc hvorledis alting siden hans Forhaft var tilgangen / troelig berettet / saa oc at de icke vidste hvor Prindcesserne vare henkomne / mens formode / at Lycken havde søjet dennem / saa meget de til dig / hierte-Broder / var gelanget / oc du uden Tvifl dennem til een af dine Herrers Grendse-Festninger i Sikkerhed havde bragt / saasom intet af ald den Udrystning / som til deris Flugt var bestillet / nogensteds fandtis / mens vel Bognesporret af den Caross, dem havde bortført; oc om end skiont Jey til den Side hen kunde sporris / troede han dog vel / at det var af en Snedighed til at forvilde dem som maa stee efter dette store Bognslag

vilde leede / at de ick strax havde taget den
 rette Vej for dig til Fucinum, hvilket Sted
 han meest havde reco[m]enderet dig / mens
 det hastigste dig siden var mueligt / vendet
 til dit rette Forrehavende. Mens som Ti-
 den var dem saa kort / at de ick uden Fare
 oc Mistanke kunde safnis lenge af Rom /
 toge de Afsteed / oc bragte min Herre med
 en Bood over Tiberen udi en Hule de der
 havde opsoegt / reede saa strax til Rom to
 gien / oc berettede os hans efterlatte bekym-
 rede Tiennere / at vi der oc der skulde finde
 voris Herre lefvendis. Denne Bidsenskab
 oc Glæde betog os den Begierlighed at see
 ald Torneringens Udgang / hvorfor jeg ick
 fand siget noget derfra / oc ick heller hvem
 den Prindces har været / denne store Bragt /
 jeg der kortelig saae var anstillet for / mens
 blot allene at vi med største Fornøjelse fant
 voris Herre saaledis / som det os af disse
 tvende Riddere var sagt. Vær derfor /
 hierte Broder uden ald Sorrig / at din Her-
 re formedelst min Prindces Død skal væ-
 re kommen noget ont til. Og som jeg med
 denne gode Tidende haaber at have fortient
 noget behageligt af dig / begierer jeg intet
 uden dette allene / at du wilt have den Gods-
 hed oc underrette mig lidet i Prindcesses
 Dia-

Dianæ Herkomst / oc hvad dig om hendis
 Begivenhed er bevist. Udvalde hiertens
 Broder / svarde den anden / som kaldte sig
 Antenor, dette til din Fornøjelse oc alt an-
 det / hvis jeg til din Tjeniste formaar at
 udrette / skal jeg / saa lunge jeg lever / med
 ald Glid stræbe at vise i Gierning / hvor
 højt jeg dig vil være forbunden / oc skal den-
 ne Fortællning jeg her gjør / være det ringest
 Kiende-Tegn. Mens hierte-Broder / det
 vil icke være gjort med saa Ord / vidste der-
 for gierne / om din Forretning tillod dig
 saa lang Tid i Rolighed at høre mig / thi
 jeg / dis verre! staar nu under ingens Be-
 faling / som mig der udi skulde forhtudre.
 Ach ja / hulde Broder / blef ham svaret /
 om endstiont Døden icke efter dine forrige
 Tanker oc Indbildning har stilt min Her-
 re oc mig / er jeg dog formædelsst nogen af
 mine egne Magt paaliggende Forretnin-
 ger af ham forlofsbet / en Tid lang her i
 denne nest hos-liggende Bye at maae op-
 holde mig / oc saa hastig jeg mit Erinde
 der til en god Ende har forhiulpen / agter
 jeg igien til Nalis, at forsoje mig min Her-
 re der efter Skyldighed at opvarte ; mid-
 lertid er jeg lige saa vel som du tiere Ante-
 nor, ingen nogen Hørsomhed skyldig / uden
 min

min egen Fornøjelse / oc kand jeg med in-
 tet tierere / end din Nervørelse oc Fortel-
 ning hendrive denne fra mine Bestæfter
 øfrige Tid. Dermed begyndte den anden
 sin Fortelning / oc gjorde mig / sagde Hyr-
 den Celidon, saa forviden / at jeg henlaand-
 te mine Øren ligesaa begierlig oc merk som /
 som om denne Historie mig til noget vig-
 tigt havde tient; dog den rette Aarsag /
 hvorfor jeg mig saa længe der i Sloven op-
 holdte / skal jeg sige Eder / min kiære Diman-
 tis, var den Frygt jeg havde / saa hastig at
 komme den skionne oc fortorne Mando-
 ra under Øjen efter min store Forseelse; der-
 for var jeg vel tilfreds ved Hørelsen af den-
 ne u-bekjendte Samtale at faae min Tid
 bortdrevet. Den sig kaldede Antenor, be-
 gyndte saaledis:

Prindces DIANÆ oc Prinds VOLSIS HISTORIE.

Ersom jeg var forbunden at giøre
 dig / hulde Broder / en fuldkommen
 Beskrivelse af denne Prindeesses
 høj-priselige Forældre / som udi ald Floer
 haver regieret det mægtige Persiske Mo-
 nar-

narchie, vilde det falde mig for besværligt / fra Begyndelsen ald den lange Folge af hendis Herkomst at opregne / oc dig for langsomt at tilhøre; thi saar du / hierte Broder fornøje dig at vide det meest nyttige / som jeg med allermueligste Korthed vil fremføre.

Den Store oc over ald Verden bekiendte Cyrus, møet af Ere / Rigdom oc Alder / nedlagde ickc saa snart sit Sejerrige Scepter / oc hengaf det den mægtige Cambyse, sin Son / som var ældst Arving oc værdigst Efterfølgere i Regjeringen / at jo denne unge Herre baade til sit Sindes Fornøjelse oc sit Rigts Stadfæstelse foretog at oplede sig en Dronning / som i Dynd kunde ligne hans Dapperhed. Det lyckedes ham saa vel / at han omsider i en Meediste Prindsesse / Amestris kaldet / fant alle de Dyder samlede / han self kunde forlange / oc ald den Skønhed mand nogen Tid med Pensel konstig veed at opføre. Med denne fuldkomne Prindses / som han over alting i Verden elskede / undte Lycken hannem ickc lenge fornøjelig at leve; thi de Babyloniers Affald node hannem at forlade sin dejlige oc fromme Gemahl i Persopolis, oc ved mange Feldt-Slagtinger bringe de hof-

mo

modige Rebeller til Lydighed igien: Oc
 saasom de vare misgunstig for hans Lyk-
 ke at han skulde herste over dem / oc frygt-
 somme for hans Magt / at de den en kunn-
 de bestaae / forbant de sig med de Egypter /
 haabende med denne anseentlige Hielp at
 tilvejebringe sig den Frihed / hvilkende / for
 end Cyrus, Cambyfis Fader dennem un-
 dertvungen havde / ejede; mens deris For-
 søet slog dem fejl: Thi den berømmelige Cam-
 byses tvang dennem icke allene til forrig
 Hørsomhed / mens endog med Magt over-
 vandt de Egypter / indtog deris Land / oc
 med stor Britis udvidede sine Rigers Grend-
 ser; der efter drog han til Memphis, at stille
 le alting i god Stil oc Orden, hvorfor han
 ved sin Ankomst fant den forrige Kønning
 Amasis (som nogen vil sige af Sorrig over
 sin Velsærts Tab) dødet; oc som Amasis
 Son med stor Ydmynghed afbad sin Faders
 Forseelse / skienkede denne lige saa vel mild-
 de som strenge Cambyses, Pfammenit A-
 masis Son / sin Faders Rige som et Lehn at
 tage af det Persiske Monarchie. Midlers-
 tid dette i Memphis forretoges / oc Cam-
 byses ald Godhed der mod alle øvede / git
 det icke meget vel til i Persepolis, saasom
 Amestris Skionhed indtog saaledis Stats-
 Hof-

Holderen / Cambyfes i sin Fraværelse over
 Persien havde sat / at det kom ham til at
 forglette haade de Belgierninger / Cyrus
 hannem havde beviist / oc den Troestabs-
 Fed han Cambyfi havde soeren; der tvert
 imod opvæltede den for-omtaldte Dejlig-
 hed hannem de forvofvene Tanter / at han
 ved List vilde tilskaffe sig Regieringen / oc
 med Magt den dydig Amestris, som han
 vel vidste / icke ved noget andet var at over-
 vinde. Denne Stat-Holder / hierte Bro-
 der / sagde Antenor, saar jeg at sige dig /
 var i Begyndelsen en Salve hos den Sto-
 re Cyrus, oc som han fant Naade for sin
 Herris Djen / gjorde han hannem fri / oc
 efter sin eene Son / Brinds Smerdus, lod
 hannem kaldis Smerdus; Dog at der skul-
 de være Understed paa hans Fri- gifne oc
 hans Son / som denne sidste Smerdus me-
 get i Ansigtet lignede / lod Cyrus til Rien-
 de- Tegn sticere begge Dreene af hannem:
 Icke dis mindre blef han / som een der af
 Kongen meget var afholden / hos alle vel
 antagen / oc ved sin Skikkelighed satte sig
 iligemaade vel i den unge Cron-Brindces
 Yndest / som han efter Cyri Dod til den
 ne store Bærdighed ophojede / oc hans Bro-
 der / navnlig Himilico, ved Krigen hos sig
 self

self forfremmede / saa han ické havde Nar-
 sag at giøre det / du her efter skal faae at
 høre. Det første denne u-formuſtige Be-
 gierlighed af Smerdus til Dronningen var
 fattet / ſommede denne Stalk ické at udſtræ-
 over gandske Perſien oc i Hoved- Staden
 Sedeler under Prinds Smerdis Naſn / af
 den Indhold / at eſterdi Cambyſes, for at
 plat ødelegge det Perſiſke Mandſtab / have
 de ſendt ſine Soldater ind i Æthiopien mod
 de Morer, hvor de vare omkomne / oc vel
 ické mindre agted at ſtaane dennem / ſom
 ere tilbage i hans Land / end de / ved hvem
 han allerede i Egypten oc alle vegne ſaa
 ſtore Gierninger havde udrettet / oc en be-
 dre derfor var bleven belønnet; thi ſkulde
 de udvelge hannem til Konge / der lige ſaa
 vel ſom Cambyſes var Cyri Søn: Han
 vilde ické alleniſte eſtergive dennem al den
 Baalegg / Cambyſes til ſin u-nødige Krig
 dem afpreſſede / mens endog udi Fred lade
 dennem gløde ſig af deris ſtore Rigdom /
 de under hans Faders Regiment havde for-
 hvervet / oc en ſaa lidderlig / ſom hans Ty-
 ranniſke Broder / henſende dem mod Mo-
 rerne at fordervis af Hunger / eller mod
 de Folk af Ammonios, til at begravis i de-
 ris Flyve-Sand. Diſſe gode Løſter tilde-
 de

de det oprørste Folt saaledis / at mange Forsamlinger her oc der skede / hvor udi blef besluttet / at naar Prinds Smerdis den nem en belejlige Tid vilde forresøtte / lofvede de at giøre hannem til Konge.

Disse Samlinger oc for Cambyse farlige Slutninger kunde icke blive den forsigtige oc kloge Ludiske Konge Cræsus lenge uvidende / hvorfor han strax med Breve affærdigede et vist Bud / hvor udi han lod Cambyses vide / hans Broder / Prinds Smerdis stod efter Regieringen / oc søgte at opvække Foltet mod hannem / hvorfor hans Nerværelse hastig vilde behøvis / saasom baade Kierlighed oc Frygt lettelig for de der ere Folt fraværende / tabis. Denne Cræsus, hierte Broder (foer Antenor videre frem at sige / i det han afbrød sin anden Tale) / var den riige Konge af Liudien, som Cyrus overvant / hvilket er vel icke mindre dig tiere Broder / end alle andre Folt i Verden u-bekient / oc hvorledis han af det Baal / han var dømt til at opbrende paa / formedelsst han den vjse Philosophi Solonis Ord / han til hannem i hans Lyfsaligheds Stand havde sagt / sig erindrede / oc sagde: Solon! Solon! Solon! du havde stor lige til at advare mig / jeg icke af

af min overflodige Rigdom oc Bælde stule
 de domme mig self lyfsalig / før jeg havde
 seet / om alt det til min Døds-Stund vil
 de vare mig ; Nu seer jeg Lyffens U=bestan
 dighed oc dine Ordes Bliished ; hvor udo
 ver Cyrus tog sig dette ogsaa som en Ad
 varsel for sig an / lod Cræsus nedtage / oc
 saa lenge han levede / holt hannem i stor
 Ære oc Værdighed / hvilket hans Son
 Cambyfes iligemaade gjorde / oc sig altid
 af hans gode Raad betiente ; Fornemme
 lig gjorde han det / nu han formedelst hans
 Skrivelse fornam / hvad sig i hans Rige
 tildrog : Mens som en forsigtig Regente
 re saae han det var heel vofveligt uden sin
 Armee at lade sig see til Persæpolis , oc den
 store Armee saa hastig som fornøden gior
 des at saae den lange Vej frem / var gands
 ke u=muligt ; han nødis derfor at tage de
 beste oc nerimeste Raad til sin egen Sitter
 hed / hvilket var : Ved een af sine fortroede
 Venner Smerdus hemmelig at lade ombr
 bringe / oc med Snedighed forreloime sin
 Broders Magt. Til dette at forrette ud
 velgede han Himilio, den forræderste Smer
 di Broder / som han hos sig ved Armeen
 havde / oc med mange Underviisninger han
 nem til den Forsigtighed raadede / at han
 dette

dette Mord uden alle andris end sin Bro-
ders Budskab skulde forrette / oc saa hem-
melig holde / at ingen af hans Anhang det
ringeste der af kunde scaae at vide / for de
hans Anføring safnede / hvilket vilde give
dem dobbelt saa stor Forvirring / som om
dennem ved en Herrold hans Død blef for-
kyndiget. Dette var et behagelig Budskab
for den forrødelige Smerdis, der hans Bro-
der Himilio hannem sin Tilkomstis Aar-
sag aabenbarede / oc vidste denne Stalk
saa vel med Ord at indtage hannem / at
han gandske forlod sin Pligt mod sin Kon-
ge / oc for det Haab ved sin Broders Op-
højelse til Thronen at naae det / hans egen
Døgtighed icke kunde skaffe ham / udvelge-
de han heller tillige med Smerdis den Far-
lighed / en saa skændelig Sterning ofte med
sig fører / at udstaae / som være en højere
Stand / end den han kunde fortjene / u-vis
den gode Prindces Hofved maatte her paa
for en dag / oc vidste de saa vel at omdrete
alting / at Himilio offentlig lod søge efter
sin Broder / som han sagde Prindsen hav-
de ladet omkomme oc hemmelig forgrave /
saasom han ingensteds hans døde Legeme
kunde fiade ; lod derfor som han af Frygt
(det samme at vederfaris) til Armeen t-
glen

glen flygtede. Han blef Cambyfes heel velkommen / der han bragte hannem sin Broders Hoved / som han havde ladet balsomere, paa det Cambyfes dis bedre kunde see at han alting med Flid havde udrettet / oc for at giøre ham saa meget sikkrere / indtil han sin Tid kunde udsee at giøre Cambyfes, det han Prinds Smerdis tilforn havde giort: Dog fik han at bringe Krigs-Folket lige saa vel først i Oprør / som hans Broder Land-Folket hos sig havde opvolget; thi udstrøede han over alt i Armeen den formeente Prinds Smerdis Begiering oc deris Med-Brodris Bøn / at de deris Exempel vilde følge / oc icke den Tyrann Cambyfes, mens Prinds Smerdis, som Cronen bedre end han var værdig / for Konge erkiende / hvis icke / maatte de frygte / at ald deris efterlatte Middeler icke horte mere dennem til / mens skulde uddelvis blant de / som holt sig for at være rette Persier / oc en modstod deris egit Fæderne-Lands Beste. Saa snart disse Seddeler vare udstrøet / oc af Cambyfis troe Soldater oc Generaler opfangen / bleve alle / de dennem forrekom / i Cambyfes Hænder leveret / oc saae han strax der af / at det icke var hans Broders / mens Stat-Holderes egen Strift / hvor

hvor paa han kiendte / at Smerdis oc hans
 Broder Himilio hannem hadde bedraget;
 han beklagede derfor med større Smerte
 sin Broders Død / end Tabet af sit Rige/
 som han ved sin Mandighed oc troe Sol-
 daters Hielp haabede igien at fratage den
 skalkagtige Smerdis, thi lod han ifrigst
 paabyde Armeen strax til Opbrud at fær-
 diggiøre / oc det meste mueligt / til deris
 Fortkomst haste / for at undsætte sin kiere
 Ameltris, som han frygted noget ont af
 den forvofne Forræder skulde vederfariis.
 Mens forundre dig / hierte-Broder / over
 Lyckens Egensindigheder imod denne bra-
 ve Herre / i det den icke allene fratok ham
 sit Rige / mens end oc ved en sær Tilstil-
 lelse skildte ham ved Livet. En Morgen
 der han for at haste sin Hiemkomst med
 største Gesvindighed steg til Hest / stød hans
 Sverd ud af Balgen / oc gik ham saa dybt
 ind i Livet / at han nogle Dage der efter
 med stor Pine døde / oc af sine Krigs-Hof-
 dinger oc gandske Krigs-Heer høilig blef
 beklaget; dog stillede han Ordre om alting /
 hvorledis efter hans Død skulde forholdis/
 oc anbefalede sine troe Venner sin højt-els-
 kede Dronning / som han med Livs Frugt
 dennem efterlod / at de som ærlige Under-
 saatter

saatter for hendis Frihed oc tilkommende Erholdning tilbørlig Omsorrig skulde drage. Midlertid disse for-omtalte Hofdinger deris døde Konge i det lille Syrien eller Assyrien lod begrave / regerede Smerdis lykkelig i Persien / oc ved sine Speidere / han allevegne havde / oc med store Gaver for deris U-mage belønnede / sit handhastig disse Tidener om Cambyses Død at vide. Han stillede sig derfor i den gemene Mands Paasium / ligesom han dette Budskab af sin Broders Død icke uden Sorrig kunde antage / paa det han der ved vilde prøve / om der ogsaa nogen blant dem var / som end havde Kierlighed for deris forrige Konge / at han dis bedre for disse i fremtiden kunde vare sig. Mod Drøningen derimod / havde han icke den Undseelse? Nei / han var saa u-blue / at han self forkynede hende sin Herris Død / oc der hos til Trøst lod hende vide den Kierlighed / han til hende bar; oc som hun nu tillige med Cambyse sin Throne var forløst / skulde hun for ingen af Deelene sørge / thi han som til Konge igien var vælet / vilde hende det med et kierligt Egteskab ersætte / oc ligge Højhed forskaffe. Denne Tidende gjorde den gode Dronning saa bedrøvet / oc dette

dette Tilbud saa forbittred at hun icke saa
 snart fandt sin Gorrig som sin Brede/
 men med stoer Strig og Graad udraabte
 for dem alle som vare tilstæde: Ach!
 ullyksalige Amestris, O! forbovne Smer-
 dis, meener du mit Edle Herte vil søge
 Boelig i det Slave Bryst / ach flere Ven-
 ner/da dend Dappere Cyrus loed flere Dr-
 nene af denne Forræder mod sin Konge /
 merkede hand Hannem der med saaledis
 at Cambyses vel hafde burdt at sætte min-
 dre Fortrolighed til saadan en Tre- og
 Dreløs Knegt end hand haver giordt /
 mens som dette Kæren icke bedre sin Kon-
 gis Belgierning har belønnet / vil jeg ey
 undre at hans uforstammedhed ogsaa strek-
 ter sig til mig / dog haaber jeg der endnu
 skal findes saa mange ærlige Persianer som
 hejner deris Kongis Død/ du est aarsag udi/
 og straffe din Løgn / naar de seer din Be-
 dragere at du for Prince Smerdis dig ud-
 giver / og intet mindre end hannem er.

Dette Svar/ hand sig af Droningen
 ey hafde formodet / bragte hannem i stoer
 Forbistring / thi hand hafde icke indbildt
 sig at hun hannem mere end de andre haf-
 de kiendt / thi frygtede hand Sandhed ful-
 de icke længe lade sig hos hannem forfølge/
 hvor

hvorfor hand hende/ som en af Corrig Raas
 sende Person/ i et andet Gemat loed ind-
 lede og forvare/ icke dismindre torde hand
 sig en saa hastig for Folket lade see/ mens
 opdigtede sig selv en Svagthed/ ham ofver
 dend hastige Tidende af Cambyfi Død var
 tilslagen. Denne listighed hindrede dog icke
 saa gandske/ at Folket og gemeene Mand/
 ved dennem/ der havde hørt Dronningens
 Tale/ dette jo blef kundgiort/ og begyndte
 de heftig Mod Hannen at murre/ de til-
 forn som deris Printz til Regentere og Kon-
 ge hafde udvaldt/ de vilde derfor en tillæ-
 ge hannem dend Magt at forvare Dron-
 ningen hos sig/ men saa got som aftruede
 ham hendis Frihed/ og i et andet Slot for-
 færdigede hende Baaning/ paa det om hun
 med en Søn skulde nedkomme/ og de af
 Smerdis bleve leede/ de da denne i for-
 raad kunde hafve. Amestris saae sig icke
 saa snart eene udi sin nye Pallads/ Boellig/
 Slot/ hun jo overlagde og besluttede at
 forlade dette ubestandige Folk/ som icke haf-
 de bevist hendis Herre dend Trost af de va-
 re hannem skyldig/ og maa see en heller
 selv blev i dend begyndte godhed mod hende
 de/ hos nogen af de Persiske Forster torde
 de hun icke fortroe/ sig saasom hun frygtede/

de meere skulde stræbe at naae Riget self/
end være hende og hendis Foster behjælpe-
lig / til med kunde een icke forsvare hende
mod de andre sex Føster / om de der is
mod vilde staa. Til Meden at gaae vilde
hun ey holde for raadelig / thi en stoer Krig
var der mod hendis Fader oprørt / hvor
for hun velgede dend samme Rom til sit
Tilflugts Sted / hvor fra hendis Datter
dend skønne Diana igien har maat flyg-
ted.

Kort Tiid efter at hun der meget kjer-
lig af Servius Tullius var antagen / sken-
kede Guderne hende / og Værden dend før
omtaltde under skønne Diana, som da kun
var en liden og svag Princesse / min Mo-
der / en fød Persianer, navnlig Atosa (og no-
gen Tiid tilforn med min Fader som var
en Rommere / gifted / og i Rom boede)
hafde dend Lykke at blive denne unge Prin-
cesses Opfostrer og Amme / tillige med den
Søde Mælk / hun af min Moder nød / tog
hun og sin Part af gevaagenhed mod hen-
de / saa Prinsessen / da hun kom til no-
gen Skionsomhed / ey underloed at elffe
hende med saa ugemeen Kierlighed / at
hun nødis til at forlade min Fader for
Prinsessens Skyld / og altid blive hos hende /

de. Saa Maaneder efter Diana var fød/
 maatte det gandske Hof til Rom fornem-
 me at den altid sørgende Amestris icke
 længere formaaite sin strenge Stiebns
 Magt at modstaae/ om endskönt den on-
 de med fart / hun hos Keyseren nød/ og de
 løfter hende om hielp at saa den falske Smer-
 dis straffet / af hannem giordis vel hos en
 mindre estertøenckeligend hun kunde lindret
 smerten / saa hafde alt dette ey den magt/
 men formedelst idelig gremmelse forvolte
 hendis Egem den Svaghed/ at alle anvæn-
 te helbredds Midler var hos hende uden
 Kraft / saa hun endelig fornam Tiden kom-
 men / udi hvilken hun baade maatte for-
 lade sin deyliche liden Datter / og all Saa-
 self at see sin Cambyfes hefned/ sampt Di-
 ana paa sin Faderlige Trone: Dette alle-
 ne quæler mig sagde hun mit i de glæde-
 lige Tæncker / jeg har snart at omfavne
 min Cambyfes i den anden Verden / at
 jeg i ullyksalighed efterlader denne lille over-
 blevne Rest af min saa Høyt = Elffende
 Herre og sidste Blodsdraaber af den store
 Cyrus. Ach Vackværdige Diana! det er ik-
 ke nok at dine foræderste Underdaner har
 forladt dig/ din Moder / som alleene af alle
 dine Venner var Øfrig / og du til en god
 opdra-

opdragelse behøvede / nødis ogsaa til at
 forlade dig / men Guderne skal tage dig
 i deris Bæstiermelse / og denne fromme
 Kæiser og hans Gemahl / sagde hun bu-
 kende sit Hoved mod Cæsar og Calpurnia
 skal paa dig Ende den Gødhed de mod
 mig har begyndt; Der paa Kyste hun den
 liden Princes for den sidste gang / overle-
 verede hende Kæiserinden Sampt et Skrin
 med Juveler og Kæiseren en Skrivelse af
 hendis egen Haand til de syb Førfster i Per-
 sien af den Indhold / at den Persische Magt
 leed stor Spot der af / at en Førfædder skulle
 herffe over dennem her i Rom var deris
 Kongis Daatter Navnlig Diana som hun
 haabede de efter al Billighed hialp til at
 besidde sin Faders Rige / saasom hun var
 eene og ret Arfving dertil / derefter Døde
 hun med alles megen Beklagelse som hen-
 de hafde kiendt / alleene den skønne Diana
 kiendte icke det Tab hun i saa dydiz en Mo-
 der gjorde / vidste icke heller at Savne hen-
 de / thi den fromme Calpurnia loed hende
 indtet noget mangle som hende til nytte og
 Lyst kunde tiene / ingen af de Kæiserlige
 Børn nød større omhyggelighed af Cæsar
 end hun / hand lod og strax den afdøde
 Amestris Brev ved sine Gesandter til Per-
 sien

sien forsende / og sit Svar at den Skalt-
 agtige Smerdis, sampt hans Broder alles
 reede havde faaet den Straf de fortiente/
 i det deris Hoveder i Persopolis paa Sta-
 ger vare opsat til skrek / at icke fleere her
 efter skulde gives saadanne farlige Anslag
 rum i deris Hoveder / den Bidskab om
 en Arve Prindces / dennem i Rom var fød/
 gjorde mange af Førsterne uvidende / om
 de hende Riget heller end dem selv vilde
 binde / dog torde de icke lenge blive ved den
 slutning slet at frasige hende det af frygt for
 de Romeris Magt / mens svarede at naat
 Princes Diana blev saa stor / hun selv for-
 nuftig kunde udvælge sig en af deris Søn-
 ner til Konge / skulde hende icke hendis Far-
 ders Stoel forholdis / midlertid skulde Da-
 rio som over Hoved Regiere Persien hen-
 de til beste : Med denne slutning siet Cæsar
 at være fornøied til en Tid / thi som hand
 sin egen Søn / til denne Brude-Stat med
 Diana at erlange havdt udseet / kunde hand
 icke for altid med deris Svar være tilfreds/
 Prinds Tavano maatte der for stittig hør-
 hende gøre opvartning / paa det hand ved
 Stedsvarige Tjenister og megen Erbø-
 dighed (som er dend farligste for Gruentim-
 meret / og den visseste Stricke en Elsker-
 re

re nogen tiid fand udstille til at fange sin
 Elskede med) i hendis spæde ungdom kun-
 de naae hendis yndist og den siden med
 Aarene skulde tiltage: Denne Befaling var
 den unge Prince een angenem Lov/ saasom
 Diana i alles Øyne var den skønneste
 mand vilde see/ og alt lenge havde holdt
 ham med Inclination fangen/ ja hand
 sparede hverken u-mag i Princessens
 Opvartning/ eller Skient for min Mo-
 der hun hannem hos Diana skulde tiene/
 hvilket hun ogsaa Trochtiertig forret-
 te/ saa som hun af Cæsar meget got
 var vederfared/ og bedre den Rømerste
 Prinds end de Persiske Kiendte/ hvor for
 hun hende heller hannem end de an-
 dre undte/ mens hvor meget hun end
 her udi sin flid anvendte/ kunde hun al-
 drig overtale Diana til større godhed mod
 Prindsen end een høflig/dog koldfindig om-
 giengelse; Kiære Atosa sagde hun/ Imeener
 du jeg ved mit hertes hengivelse skulde gøre
 mig først Kiærlighed Underdanig/ som jeg
 formedelst de mange urimelige Ting og
 Usticketligheder den i Verden forbolde/ og
 alle vegne affted kommer af ald min Øyne
 hader/ siden ved det Bal af en fremmet
 Prinds gøre mig forhadet/ ja maa ske
 gandste

gandske forladt af mine Underdaner / jeg
 med et andet Bal af en Persisk Prinds
 skal forhverve mig / ny Atosa, efterdi jeg
 faaer at tvinge mit Sind til at Elske en-
 gang / og der lige saa Dapper og Skikke-
 lige Prindsen i Persien som til Rom sin-
 dis / vel jeg heller naar den Tid kommer
 anstille mig som jeg en af dennem Elskede /
 for der ved at hindre ald alarm og tvistig-
 hed / jeg ellers kunde forbolde / dog om end
 Prindsen alt dette igien blev af
 min Moder sagt / underloed hand allige-
 vel icke at haabe / Tiden og hans Faders
 forsorg / der hindrede at ingen af de Per-
 siske Prindsen til Rom maatte ankomme /
 nok skulde forandre hendis forsat / mand-
 loed hende ogsaa / dog hemmelig / som en
 Tidene hun en med Kyskerens Bille
 maatte blive af Rejsende Folk forebringe /
 hvorledes Darii Son med først Mega-
 bys Datter var forloved / og til Rom
 ge efter hannem udraabet / thi mand inde
 blidte sig at det var en af Kyskerens Børn
 som hand udgav for deris Kongis Datter
 efter at den rette maa stee var død / hvor
 for mand raadde hende at forbinde sig med
 Kyskerens Son / paa det de icke skulde
 have Marsag at tviste / hun jo var Cam-
 bysi

byfi Datter og den rette Arving/ vilde de
 da forholde hendes Rettighed havde Cæsar
 søye til at tvinge dennem ved Magten/
 hand i hænde havde der til; Her imod svarede
 Diana at hende var ingen ære saa tier
 hun vilde liøbe den for de fromme Rom-
 meris Blod som hende fra hendis Fødsels
 Tid/ saa meget got havde bevist/ efter-
 di Guderne icke havde besticket hende no-
 gen Krone i sit Fæderne Rige en heller
 undte hende den Lykke at hun kunde Elske
 Prinds Javano, der bød hende sin Thro-
 ne til Bæderleg/ maatte hun der af slut-
 te/ det en var deris villie at gøre den
 Rommerske Prinds uluckyelig med en af
 dennem forfølget Brindees/ hun agtede
 der for at lade sig Gindinde Vesta indvie/
 og efter hendis Sinds Raad Leve sin Tid
 eenlig/ jeg vil nu lade den for omtalte
 Brindees lidet i sit forfattede forsat og
 Prinds Javano i sin u-taalmodighed og
 fortvilelse over Dianæ sidste Resolution,
 derimod begynde at underrette dig/ Hier-
 te Broder sagde Antenor noget om min
 Brinds Volsis.

Jeg har tilforn sagt hvorledis Prinds
 Volsis sig som en slet Ridder i Rom op-
 holdt/ jeg saar en glemme at sige dig og
 I s

saa hvorledis hand til Rom ankom og
 saa stor Kundskab til Hofve erlangede:
 Det hendede sig een dag at Kayseren som før
 ofte i Rom stode paa Mars-Pladsen/ lod
 en Løve og et Parder-Dyr stride/ hvilket
 at see det heele Hof sampt alle fornem-
 me Herrer og gandske Romerske Fruen-
 timmer paa der til oprettede Skueplads
 ser havde begivet sig/ de kostelige af Guld og
 Sølv-Riige indbevede Tapeter, hvor med
 Stæderne at see af/ til Ztrat var behengt pynt-
 dede den en nær saa meget som Dianæ mil-
 de Ansigt og Stierne blinkende Dyrne/ der
 med deris Ild betog Juvelerne, hvor med
 hun i mangfoldighed var staffered i al
 den Spil de ellers fra sig giver/ kort sagt:
 Hendis Deylighed havde flere/ der forund-
 drede sig over dens fuldkommenhed/ end
 de stridende Dyr til Ruere. Disse forundren-
 dis Tal blev ogsaa af en anseelig frem-
 met Ridder formeered / thi i det hand end
 sin Hest og fulde Rustning tilreed for at
 see hvad den Mengde Folk der forrettede/
 blev hand hastigere Lynedet af Dianæ Dyr
 Baer / end nogen anden Ting / hvor for
 hand (som hos de Persianer maneerligt
 er mod den opgangne Soel at nedfalde
 og tilbede) sig mod denne anblifte Aster
 med

med sit Hovet langt neden for Hestens
 Hals nedbøiede og i Hiertet hende tilbød/
 Kysseren saae hannem strax at være en
 fremmed/ indbildte sig dette dybe Ydmyg-
 heds Tegn skeede af ser Erbødighed mod
 hannem / men omendstønt Diana icke
 var uden 12 Aar gammel / og saa got som
 endnu i sine Barndoms Aar / kunde den
 følge af hans Ønslyn mod hende / da
 hand nedbuckede sig icke / blive hende saa
 forborgen / at hun jo merkede til hvem den-
 ne fremmedis Reverentz fornemmelig
 hensigtede / vilde der for med et høfligt But/
 tacke / og i det hun sig over Galeriet ud-
 buckede / hvilked og det gandske Herkab
 gjorde / gik et stort stöcke der af ud ved den
 ende som hun og Brindsen stode saa de baa-
 de paa Jorden nedfaldt: Stedet som denne
 Love-Striid blev tilseet paa / var med ster-
 ke Plancker omsat / Høye inden til / mens
 uden omkring med andet Tømmer i Jor-
 den nedslagen og breder der paa Skraa op-
 lagt til et Menniskes Skuldre høy at Folk
 og gemeene Mand der paa kunde staa og
 see Striiden an: Dette fald forvoldte et
 stort Skrig iblandt Folket og alle Steder/
 mens den fremmede Ridder satte sin Hest
 an med Sporen / lod den over Plancke-
 Berket

Verket nedspringe og i et Øyeblik kom
 den faldende Princes og Brinds til
 hielp / thi der Løven og Pardenen saa
 dette bytte / forlode de hver andre og søg-
 te hver hen til sin / men Ridderens Ra-
 sse Hest kom imellem dennem og de brede
 Dyr / de anfaldt hannem der for først / mid-
 lertid kastede hand sit Spær til Brindsen
 og sit Skjold til Princesen at de der med
 nogenledis kunde verge dennem / og med sit
 Sverd saaledis anfaldt Dyrene / at de som
 fandt sig saarede af hannem icke vige-
 fra hannem / hans Hest som sig for Løven
 i det den stedse op slog vilde verge / nødte
 hannem til at forlade sig og mod Bar-
 der-Dyret til foeds fegte imedens Hesten
 og Løven tilhaabe siridede / det stod da ik-
 ke lenge paa der hand fandt sig af en
 angreben at hand jo Barder-Dyret saale-
 dis forhug / hand sig en videre fare af det
 havde at befrygte / thi løb hand hen mod
 Princesen / løstede hende saa høyt op
 paa Blanckeverket / at de omstaaende hen-
 de ved Armene kunde udløste / Prinsen
 havde hidindtil icke torbt forlade Princes-
 sen alleene / mens nu vilde hielppe Ridde-
 ren mod sin anden Fiende hvor imod hand
 en vilde tage / mens nødte hannem ogsaa

til

til at begive sig bort efterdi hand ey
 med Sværd eller Harnisk var forseeet /
 Ridderen vendte sig der paa sin Hest
 til undsetning / som Løven alt ved hans
 tilkomst var bleven formægtig / og i det
 hand Hesten nedkastede / forsatte Ridderen
 Løven et Hug i det tynde af Siden saa
 hans Larne fulgte Sverdet der hand det
 afdrog / Løven forlod Hesten / beholdt dog
 et stort stykke Skind og Kød af Hestens
 Side i sine Klør / og anfaldt saa sin Ba-
 ne-Mand igien / mens hand vergede sig
 Dapper / plantede sit Spær for sig og lod
 Løven som af Smerte og Jær var rasende
 løbe sig selv ind / her med var nu Løven sel-
 det og indtet videre at gjøre / end give ham
 det sidste sang / hvilket og stæde. Denne
 Strid blev saa hastig bragt til en god ende /
 at det forbauste Hof og raabende Pöbel ey
 half var kommen til derts Samling igien /
 thi baade Princes og Prindsen stode end-
 nu uden for Skranken / og var ingen som
 saae efter dennem / mens gaf agt paa den
 brave Ridder og grumme Løve ; Saa snart
 hand sit Spær af den døde Drabere Lun-
 de uddrage / bemødede hand sig at kom-
 me ud / og det beste hand for sit Harnisks
 Tunghed forinaatte at flybe / endelig hielp
 sig

sig selv over. Den glade Prinds der hand
 saa Ridderen komme/ vilde hand udstræk-
 ke sine Arme at omfavne hannem med/
 men fandt hand den eene Arm i faldet gاند.
 ske at have forrecket/ hvilket at fornem-
 me hans Forfættelse hannem havde for-
 hindret/ hand saa der af hvor lidet hand
 selv til sin Princessis Redning/ om hand
 end havde vaaren beverget kunde hiulpen/
 kaldede Ridderen der for sin Bætttermelsis
 Engel af Guderne; Just den Tid hensendte
 at frelse hans Princes/ jeg var der ved
 tilstæde og som Prinsen mig for Atolæ
 Son kiendte/ befaldte hand mig at af-
 føre Ridderen sit Harnisk og see om ham
 ingen Skade var tilføyet/ mens hand vil-
 de ickte tilstæde det/ alleene hand bad mig
 gjøre sig den Tieniste/ og forskaffe han-
 nem et Gøt herberge/ saasom hand i Rom
 gandske var ubekiendt/ jeg forrettede dette
 gierne/ og fik saadan Behag til hans
 Tieniste/ efter som jeg saae hand hverken
 Baabendagere eller anden Opvartere hav-
 de/dette Tilbud gjorde hannem heel fornøy-
 et tog strax en smuk Ring af sin Finger/bad
 mig der med være tilfreds indtil hand be-
 dre min Høflighed kunde belønne/ og som
 hand ingen Kundskab til nogen havde/ jeg
 mig

mig da den umag vilde overtage at for-
 skaffe hannem fornøden Golt til sin Tie-
 niste/ og siden som opseere over dennem hos
 ham forblive/ hvilket jeg ogsaa gjorde / jeg
 maa beklende jeg af hannem saavel blev
 beegnet/ at jeg prisede mig selv lykkelig i
 hans Tieniste (som var mig Herre Dage)
 at være kommen i. Mens for at naae der
 hen igjen hvor vi forlod Brindcessen /
 Brindsen og hannem/ faar jeg at lade mi-
 ne egne gode Dage lidet blive staaende og
 sige dig hierte Broder at der Keyseren send-
 te sin Karos hen at føre Diana og Cron-
 Brindsen op til Capitolium igjen/ maatte
 min Herre endelig følge med/ hand blev
 af Keyseren med saadan Berømmelse og
 Naade Løfter antagen/ at hand der ved nok
 kunde syns at være fuldkommen for sin u-
 mag og fare belønnet/ mens det blev icke
 der ved alleene/ thi Cæsar forærede hannem
 een kostelig Hest for den hand havde mist/
 med det beste Løn paa udi hans Rust-
 Kammere var at finde/ Keyserinden bød
 hannem og en Juvel af megen stor Verdi/
 for disse Gaver undskyldte hand sig paa det
 ydmygste/ hand dennem en kunde antage
 mens var meere skyldig med et verdigt
 Offer at aflegge Guderne sin Taksigelse for
 den

den Naade / de samme havde undt ved
 ringe Hielp at undsette den den Dyrbær-
 digste Prinds af Berden / Prindcessen
 torde hand her udi en errindre / thi som hand
 fandt allereede en sær Bevegelse hos sig
 naar hand paa hende tenkte / frygtede hand
 at røbe sig selv om hand hende nævnede /
 saasom hand vel fornam Prinds Javano
 en stor Kierlighed til hende bar og lettelig
 en Mistanke mod hannem maatte fatte /
 dog hvor meget hand end begrede sig no-
 gen Gave at annamme / maatte hand al-
 ligevel mod Kysseren tage / der de til Slot-
 tet opbar fra Kredsen hans Skiold Spær
 og andet / som efter hannem var bleven lig-
 gendis / og berettede Cæsar at hans Hest i
 Stranken fandtes død / saa al hans Mod-
 sigelse intet kunde hielp / Cæsar vilde der
 efter vide hvad betydning det Sind-Bil-
 lede / paa hans Skiold fandtis / havde / saa
 som der udi var Skilderet en Løve med et
 røt Klæde halv overdæket hvor om med
 forgyldte Bogstaver stod Krevet / jeg skil-
 lis vel lidet mens bliver der for en gands-
 ke borte / Rieder Eicelius , saa lod min
 Herre sig strax kalde / berettede for Cæsar
 hvorledis hand efter en Persiske Første
 Ravnlig Prinds Volfs Første Otonis
 Søn

Søn/ som var General under Konning Da-
rio Feldt. Herre Megabysis udi den Krig
hand i Tracien, Scytien, sampt andre ved-
liggende Lande/ begyndte/ og siden udi Eu-
ropa med syv gange hundrede tusinde
Mand til Hest og Føds haver ført/ med
dette Skjold var bleven beflermet/ efter
at hand hannem i Krigen/ fra det første
Megabyses de Tracier anfaldt/ havde
følget indtil hans Nederlag/ som hos de
Gerter seede. Under denne Dapperere og
berømte Prince Volsis havde Eicselius lagt
den første Grundvold til det/ hand her i
de Rommers Tieniste haabede at faa fuld-
kommet/ nemlig at blive en god Soldat,
Diana rødne ved den Fortelling og Er-
vinding af hendis Fæders Rige/ hvilket
Ridder Eicselius saae/ men loed som hand
det en merkede/ og foer alt videre fort i
sin Fortelling til Cæsar: Min Faders Fa-
der/ Gloer. Værdigste Kæmper/ sagde hand/
har haft den Lykke at telles iblandt de
Ædelste af Rom/ hans Fader forhverve-
de ved sin Tapperhed det tilnavn af Ca-
riolen og var saa lunge hos det da værende
uroelige Folk/ som regierts af deris egen
ubestandighed/ udi stor anseelse/ til de for-
medelst Freden hand selv forskaffede den

nem/ hannem ey lengere behøvede. Der
 efter søgte de Aarsag fra Hustru og Børn
 ud af Rom at fordrive hannem/ hvilket
 vel endnu i Rom er bitterligt/ saa og hvad
 hevingierighed mod sit eget Folt/ siden den
 Tid/ kom hannem til at giøre/ det hand
 med den Græckiske Krigs-Magt/ Rom med
 Beleyring harttvingede/ dog formedelsi sin
 Hustrues og Børns Bøns Skyld den Sev-
 er/ hand med de Romere i hænde havde/
 icke forfølgede/ og som hand vel havde kun-
 det/ udførte/ kom hand der over og saa hos
 dennem i ugunst/ og med sin Søn Pompe-
 jo, som var min Fader/ til Epiro maatte
 bortfløgte. Pompejus var den eeniste af
 alle hans Sonner/ som hannem fra Rom
 i Landfløgtighed havde følget/ thi vilde
 hand den anden gang/ icke mindre end før-
 ste forlade sin Fader/ men/ saalenge hand
 levede/ være ham til Trøst og Alderdoms
 Støtte. Midlertid har jeg der af haüem og
 en Edel Jomfru/ hand til Ægte bekom-
 taget min Fødsel/ da jeg/ siden den før-
 ste Skænsomhed/ der hos mig fandtis/ al-
 tiid har stræbet efter at naae det Navn
 af en Romerske Underdan/ heldst efterdi
 Tiden har forandret den store Ueenighed
 og Forvirring/ Rom i mine Forsædrie
 Dage

Dage blev regiørt med / og i det Sted sat
den under saa from og forsigtig en Re-
gentere som eders Keyserlige Mayst. i ald
Verden berømmis for at være; Der med
endede hand sin Opdigtede Fortelling / som
hand saa stor Skin af Sandhed gav / at
Cæsar hannem icke alleene som en fød Ro-
mere antog / men stedse tilsagde ham sin
bestandige Raade: Det vil blive mig alt
for vittløstlig paa en Dag at fortelle dig /
hierte Broder / hvorledis hand af Dianæ
Skønhed og Dyds Røgte er bleven for-
elsked / hvorledis hand i en Slagtning mod
de Getter lod som hand var omkommen /
paa det hand disbedre kunde faae Læylig-
hed til at gøre sig Diana bekiendt / saa
som ingen Persiske Prince tilloedis at kom-
me i Hoffet / eller alt det hannem / saa
mange Aar hand i Rom var / hendede / og
hand mig fortroet havdet / jeg vil der for
kun kort sige dig / at / naar min Herre fandt
nogen Læylighed at tale eene med Prin-
cessen / som hand Dag fra Dag jo meere
og meere elskede / gjorde hand hende sin e-
gen Historie under den døde Prince Vol-
lis Ravn / paa det hand om en død Person
med desto større Frihed kunde tale / thi Dia-
na, om hun hans dristighed ilde optog /
K 2 kunde

Kunde hun dog en lenge blive hannem vred/
 hvís forseelse allerreede ved Døden var ud-
 slettet. Min Herre sagde hende der for/
 hvorledis hand var den / som Brinsen alt
 sit Hiertis anliggende hafde fortroed / for-
 telte hende hvad hand hver Time om hen-
 de havde talt / og sagde hvorledis hand
 hendis Skilderie ved en egen Rester hand
 fra Persien til Rom sendte / var bleven
 overbragt / hvor bestandig hand hende til
 sin Død havde elsket / og mangfoldige
 Vers hand om hende havde gjort / og til hen-
 de overleveret. Endog begierede Diana at see
 det Skilderie Prince Volsis af hende hav-
 de haft / sagde der hos / hun hannem det
 Verdi med Benge vilde betale / thi det kun-
 de icke komme Prince Volsis til en gang/
 om hand end var levendis at eye hendis
 Portrait uden hendis Billie / meget min-
 dre min Herre / bad der for hand hende
 det vilde overlade / men hand vidste paa
 saadan sød og god Maade at smacke hen-
 de disse Tanker af Hovedet igien / at hun
 endelig maatte lade sig nøye med at see det;
 Den Kostbarhed af Diamanter, hvor med
 Huuset af dette Billede var besat / gjorde
 Diana en floer forundring / at Prince Vol-
 sis min Herre der med havde besfikt / thi
 maat-

maatte hun bekiende/ at denne Princee hav-
 de været lige saa gavmild/ som brav og
 berømmelig i Krig; Kort sagt: Min Her-
 re bragte det endelig saa vitt/ at hand un-
 dertiden ved sin Fortelning/ hørte Prin-
 cessen sukke/ og een gang sige: Ach ulvssaa-
 lige Diana! har Guderne der for ladet dig
 Døde i Rom/ at deris Kierlighed/ som du
 der hader/ skal døde dig/ og den du maa
 Ree elsker/ bliver dig icke til deel; Disse
 saa Ord gjorde min Herre et stort Haab/
 at hun elskede Prince Volsis, som hand
 hende saa meget havde omtalt/ thi svarede
 hand med et stor Tegn af en fuldkommen
 Glæde/ o Lyksalige Volsis! dine Lidelser
 ere dig dobbelt betalt/ nu din Errindring
 fandt afløse den skønneste Princes i hele
 Verden et Sus over din beklagelige Steb-
 ne; Men/ Dyd fuldkomne Princes/ om
 den forelskede Prince Volsis endnu var i
 Live/ tørde hand da og vel haabe saa me-
 gen Godhed af sin Himmelske Princes.
 som nu hand er død/ ach jeg troer/ om
 hand det var forsikret/ Graven/ udi hvil-
 len hand nu stulde/ skulde icke have den
 Magt længere at holde hannem fra med
 Fat at nedkaste sig for Eders Føder; Der
 med faldt hand ned for hende/ i Meening

at aabenbare hvem hand var/ men Prince
 Javano lugte Døren op ret som min Her-
 re til Jorden bøjede sig / og hindrede saa
 dette hans forset / og / om endstønt hand
 over denne uformodentlige komme heel me-
 get var bestyrst / bergede hand det dog heel
 Mesterlig / og blev alt ved at ligge paa
 Knæ for Diana, sigende / skal jeg da med
 unaaide bortstødis fra Eders Opvartning/
 fromme Princes / for jeg saa vel meent
 raader Eder at Elske en Prince / som i
 Verden ey har meere sin lüge/ ach Naad-
 lige Prince gjører mig Fred igien med
 den fortørnede Diana, og gestaae hende
 selv / at det er af Eders Befaling jeg med
 hende om Eders bestige Kierlighed har hørt
 tale / der med stod hand op og med god
 Maneer kom fra den Fortenkelse / dette
 Syn ellers hos Prinsen mod hannem kun-
 de have forboldt ; Thi / som hand ingen
 større Bederøvegelse mod Dianæ Haarhed
 havde / end for min Herre at beklage sig/
 og hos hannem tage Raad / kunde hand
 lettelig troe / dette at være Sandhed. Si-
 den den Dag tilloed Diana aldrig min
 Herre meere at tale med hende alleene/
 hvor udoer hand troede Diana havde giet
 tet det hand ey saa fuldkommen havde
 kun-

Kundet siige hende / thi glædede hand sig hier-
 telig / naar Prins Javono over hendis for-
 hold mod hanem for min Herre sig be-
 klagede / fornemmelig en gang Prinsen be-
 rettede at hand vidste hendis Halsstarrig-
 hed til at hade hannem / for aarsagtis af
 Kierlighed hun til en anden bar / og dog
 kunde hand ick betænke eller saae at vride
 hvem det kunde være / der frem for han-
 nem havde vidst at vinde hendis Hierte /
 thi hand havde selv hørt hende i et Lust-
 Huus udi Haven tale saaledis med sig
 selv / ach vrede Skiebne som tvinger mig
 til at elske den jeg en Kand nyde / her til-
 stæder du en at jeg paa den Throne / mig
 tilbydis / Kand henvende min begierlighed /
 men i steden for at være kierlig mod en
 Prince som elsker mig / er jeg utafnemme-
 lig og Bredefuld / ach gjør det dog saa
 du forbarmelige Himmel / at jeg endten
 bader alle / eller elsker noget mueligt. Min
 Herre kunde lettelig her af slutte / at de sa-
 ste Indbildinger / hand hende om Prince
 Volsis havde giordt / var denne umuelige
 Kierlighed / hun talte om / haabede der for
 med Tiden at finde en god Leylighed ud-
 forlig at aabenbare hende alting / men jo
 længere hand paa denne onstelige Leylig-
 hed

hed ventede / jo længere fornam hand sig
 at være der fra / thi Diana kom siden al-
 drig uden sit Gemak / med mindre Keyser-
 inden og det hele Fruentimmer var hos /
 og med hende / og heller tilloedis ingen
 at gaa ind til hende saasom der blev
 sagt Princesseu var upasselig / min Herre
 som alle andre / troede ogsaa dette / og loed
 ved mig derfor snart hvert Øjeblik hos min
 Moder spørge / om Princesseu Svaghed
 sig ey bedrede / til endeligen een Dag min
 Moder af utaalmodighed saa lunge at see
 mig fixeret / sagde: Min Son / spar dig
 selv den umag riere at spørge om min Prin-
 ces / og bedrøv dig ey der over at mand
 siger hende swag / jeg kand vel tænke og af
 din omhue for hende slutte / du har bekym-
 ring for min Psyld / om hende noget skul-
 de skade / som kunde bringe hendis Liv i
 fare / men jeg kand til din Roe forsikre /
 at hende intet uden et roeligt Sind og et
 fornyet Herte feyler / thi hun har for-
 trydelse over sig selv / at hun ey længere
 kand affsplitte voris Prince med de Miiner /
 hun hid indtil har giordt hannem / nem-
 melig at hun vilde af al hendis Formue
 stræbe at overvinde sit ubevegelige Herte
 imod hannem / og om jeg skal sige Sand-
 hed /

hed / da har de stedsvarige berømmelser /
 jeg for hende Prince Javano angaaende /
 har igientaget / bragt mig i den Mis-
 Behag hos hende / at hun icke meere
 med fortroelighed omgaaes mig! men for
 min nærværelse frygter og i Melancholie
 ne for sig selv hendis største behag finder /
 dog dette tunge fattede Sind vil jeg haabe
 med det første skal blive hende frataget / thi
 inden tre Ugers forløb / har Cæsar besluttet
 enten det bliver med hendis Samtykke el-
 ler mod hendis Villie at giøre Prinsen og
 hendis Bilager / dog maa det hverken hen-
 de eller nogen uden de fornemmeste og for-
 troeligste af Raadet være bevist / og mig
 som til dette forsat hos Cæsar meget har
 hjulpen og til Raadet / saa som jeg vil for-
 moede det skal blive min Princes / naar hun
 sin Forstand ret har sammensancket / til
 største fordeel; Jeg tilfagde min Moder
 vel Taushed og reen Mund at holde / men
 saa hastig havde hun icke aabenbaret mig
 denne hemmelighed / jeg jo igien kand giør-
 de min Herre den / hvor udover hand sig
 høylig bekymrede / uvidende / hvorledis
 hand dette kunde endre / dog som hand ved
 Magt aldeelis intet formaaede at udret-
 te / og sandt det for sig en stor ummelig-
 hed

hed at kunde see den saute Grundbold haabet havde lagt/ hans Kierlighed ved dette Bilager til intet qfort/ overlaade vi mange Snedigheder til at bringe Princessen/ hvor hun med Frihed kunde udvaelge den hende til Gemahl behagede/ men alle vore Anslag døde i Fødselen/ indtil det sidste jeg allerede har fortælt dig/ der var Nar/ sag udi min og min Herris Skilsmisse/ og i steden for de fornøvelige Tiider jeg der ved haabede at see min Herre udi/ har maa see bragt hannem Døden og mig mange uhyfsalige Dage.

Hermed endede hand sin Fortællning og bad den anden igien underrette sig/ hvorledes videre med hans Herre/ efter at hand af de fire Obristers Magt undkom var til Gaen/ alleene hand undskyldte sig at Tiiden og dette Sted denne gang ick tillod ham det/ naar de igien samlede/ skulde hand fuldkommelig fornøye hannem der udi/ her med toge de Afsked fra hin anden og lovede efter saa Dagis forløb udi den næst hosliggende Stad Esnedo at see.

Dette stede nogle Dage før Ederis Hidskomst/ hiertens Diamantes sagde Celidon, der for er denne Snak mig i saa friskt minde/ at jeg Ord fra Ord har kunnet fortælle

telse Eder den / og veed jeg icke / hvor for
 jeg med saadan unyttig Fortælling af eder
 og mig ubekiendt tandt / hendriver eder Ti-
 den / i hos et bedre og lystigere Selskab
 havde fundet anvende / men jeg faar dog
 med et par Ord endnu sige eder / hvorles
 dis voris tvende uden lige smukke Hyr-
 tunder min igientkomst antog / hvilket jeg
 icke med nok syndige Ord kand udsige / thi
 al den Høflighed / nogen kand opregne / ja
 tusinde gange meere end jeg enten fortæ-
 ner / eller torde forlange / beviste disse Dyd
 opfyldte Siæle mig / kaldede mig deris
 fortroligste / og med mange Berømmelser
 forsikrede / at nu de saae jeg med saa stor
 Glid stræbde at holde mit Løfte / vilte
 de icke heller glemme deris / men al den
 Stund Lycken undte dem at blive her /
 skulde de være mine udvalde Veninder. Det
 er alt det jeg af demnem hidindtil veed
 at sige eder smukke Dimantis, forlader mig
 der for / at jeg icke bedre kand underrette
 eder / og fornøye eders begiering / jeg gior-
 de her paa min Tælligelse / som sig burde
 og undskyldte mig i ligemaade / at jeg hav-
 de været aarsag ved min Nyssgierighed /
 hand sig det ubehagelige Løfte hand Man-
 dora havde gjort / skulde errindre / thi jeg
 var

forsickret / at Erfarenhed her eseer nok skul-
 de lære ham at kiende den Kierlighed / som
 mand nødis til at følge hos sig selv / er
 den uildeligste / der med tog jeg afsted fra
 Hyrden og vilde overbringe Telanor hvad
 jeg om Mandora af Celidon havde erfars-
 ret / saa og det / hand om Ridder Eicselius
 af hans betroede Tienere Antenor i Slo-
 ven havde hørt fortelle ; Min gang var
 der for henrettet hvor jeg vidste Telanor
 fornemmelig sandt sig / eenlig for at føre
 sine Beslagelser med disstørre Frihed / mens
 jeg sandt i Steden for hannem de tvende
 før omtalte Hyrdinder / som icke blev min
 Komme var / thi betiente jeg mig af denne
 Lyrlighed at lyde paa deris Tale om jeg
 der af kunde faae at vide hvem de vare /
 og hvor de havde bekommet det Billede /
 jeg af Celidons Beskrivning holdt for at
 vare min Herre. Jeg var og saa Enckelig
 at høre noget af det jeg ventede / der jeg
 vel hørte Mandora sige / hvorledis hierte
 Søster / har jeg vel seet ræt / har jeg vel
 læst ræt eller er her nogen forborgen Trol-
 derie under al denne Forvirring / jo meere
 jeg tragter efter at udgrunde det / jo vide-
 re er jeg fra den rette Meening / hvad be-
 kiendskab fand denne Hyrde have med Si-
 dami-

damiris, som jeg seer hand i sit Bers paa
 Linden udgravet nevner at have foragtet/
 med mindre det var den Leaonqve hun
 haver elsket / hvilket er umueligt / thi om
 hand elsker den Person hand baade munt-
 lig har sagt jeg skulde ligne / dog jeg i
 dag af Contrafejjet, hand paa sin Arm
 havde / da vi fandt ham sovendis / selv har
 seet / heel meget ligner mig / hvad skulde
 da vel bevege hannem til at forklæde sig
 og blive Hyrde i denne Egn / nej med stør-
 re søye maa mand troe hand stræbte ef-
 ter at blive ved det levende Billede af den
 hand elskede / end opholde sig her hos dets
 Skjgge / jeg kand der for icke begribe hvem
 denne Hyrde skal eller kand egentlig væ-
 re / dog vil jeg bekiende eder en stor Skrebe-
 lighed jeg hos mig føler / hierte og trofa-
 ste Cordelisa, som al min anden Daar-
 lighed er nofsom bekiendt / nemlig denne /
 at den Lighed jeg finder mellem min ube-
 kiendte elskede og denne Hyrde / drager
 min Ynde saaledis mod hannem / at jeg
 fast icke meere er Mester over de vredis
 Egn / jeg for hans Driftighed gjør han-
 men / de jo frygter jeg skal have vlist han-
 nem / hvad tvang jeg ved dennem at udføre paa-
 legger mig selv / søde Søster svarde Atha-
 nis. hvad eders første Spørgmaal an-

gaaer kand jeg forsikre i baade har læst
 og seet ret / det andet hvem Telanor
 egentlig er veed jeg icke uden med lige saa
 stor forundring / som den der hos eder fin-
 des / at besvare den slutning i ellers gjør/
 at det icke kand være den Leonqve i elsket
 bifalder jeg ogsaa aldeels / thi om end
 skönt jeg hid indtil for eders skyld / icke
 har villet sige / hvad jeg om den sande Le-
 onqve veed / vil jeg nu en længere følge
 det / efterdi jeg den samme Deylighed og
 Ansæelse hos en simpel Hyrde finder / som
 jeg før holdt umuelig hos nogen anden
 Mands Person end Leonqve var at see:
 Bider da hierte Søster / at hand / som i
 saa ofte for uempfindtlig har skjeldet / og
 vist troede tillige med Sidamiris foragtede
 al Rierlighed / har for eders befrielsis skyld
 opofret sit Liv / hvilket nuig saaledis er
 blevet kundgjort : En Dag der jeg paa
 Jagt i Skoven ved Dianæ Tempel omvau-
 drede / antraf jeg en Pillegrim / som hav-
 de lovet at gaa til det Orachel i Delphis,
 og af Skov Bogterne / sin andagt at for-
 rette / var i den Hellige Skov indladen / paa
 det hand dishastigere kunde igjen fortsæt-
 te sin Rejse / og icke behøvede at gaa ind
 til Templet. Denne var en Romere / thi
 spurte jeg hannem / hvad nyt sig hos den

nem tildrog / saasom jeg havde ladet mig
 sige meget selsomt Daglig i Rom forre-
 faldt / og mange forandringer / hvor paa
 hand gav til svar / at det allerforunderlig-
 ste som udi denne Stad saa længe nogen
 kunde mindis var seet / er / at en fremmet
 af sine egne Underdanner forlat Princes
 haver flygtet fra Rom / formedelt hende
 den Tre at blive Kyskerinde tilbødis /
 og uden at mand aarsagen der til kunde
 udgrunde eller betenke / havde den Kysker-
 lige Princes ogsaa folget med hende bort /
 hvor hende var kommen vidste ingen / dog
 havde Cæsar fanget een / som til disse Prin-
 cessers Flugt havde hiulpen / hvilken hand
 lod fengsle / og paa sig vilde udforske af
 hannem / hvem hans andre medfølgende
 vare / og hvor Princesserne vare henførte /
 mens hand vilde icke røbe dem / en heller
 sige hannem deris Tilflugts Sted / hvor
 udoer Kyskeren af Brede tre Dage der
 efter lod hannem aflive. Dette var en
 fremmet Ridder / og kiendte ham ingen
 uden en Kammer. Jomfrue / som saae ham /
 der hand paa den bortkomne Princesses
 Gemact blev angreben / og efter at hand
 var død / af Gorrig saa som gandske ra-
 sendis løb ind for Cæsar, og angav / at
 den

den hand havde drebt var en Prince af
 Nalis og kaldtis Leonqve, sagde sig og
 selv at være en Forstinde af hans Slegt-
 skab / truede der hos / hun det saaledis ful-
 de mage / at hans død ved mange Roma-
 ris skulde blive hevet ; Dette er nyelig
 for min bortreise skeet / og der for det nye-
 ste / jeg veed / sagde hand / og der med van-
 drede sin Bey videre fort ; Dette har jeg
 hierte Søster / icke alleene / af forbemelte
 Marsag en vildet sige / men end ogsaa for-
 dolge / paa det eders Had til min Fader
 icke skulde forøgis / jeg kand der for en
 slutte andet / end denne Prince jo med stør-
 ste Hefstighed maa have elsket den uforli-
 gelige Diana, efter som hand en har holdt
 sit Liv dyrebart for hendis fornøvelsis skyld
 i det Sted Sidamiris for al hendis Rier-
 lighed en har nødt mindste Kiende-Tegn /
 ja icke et med yuksom Suk til Belønning
 af hannem ; Denne Hyrde maa der for
 uden tvivel endten være hans Gienfer som
 fra Cimerien og Plutons Rige er hidkom-
 men at sige eder / hierte Søster / efter Dø-
 den det hand en for kunde aabenbare eder /
 eller og een sort Konstener og Hæx-Meste-
 re der ved den Bidskab / ham om alle
 lønlige Ting / er givet / har paataget sig
 den

denne Sticketse / for at forlyste eders al-
 tid forrigfulde Sind / med saa angenem
 Forstilling. Jeg vil endog spørge hannem
 om hand intet af den lidende Fulio veed at
 sige mig hvor paa jeg let kand kiende / om det
 er en Dhen Forblindere / thi har hand no-
 gen Kundskab af hans Kierlighed mod
 mig / vil jeg frit sige / hand det af en Spaa-
 doms Aand taler / saasom jeg er forsikret
 ingen af Hr. Fulio er bleven mindste Ord /
 mellem os foreganget / betroet. Og
 troer jeg hand gierne dølgede det for sit e-
 get Hierte / om det var ellers mueligt / for
 at gøre mig Behag og Leve efter min
 Befaling. Den Aarsag jeg og hand har
 til at holde voris Kierlighed hemmelig /
 kand min søde Søster hastig giætte / naar
 hun errindrer sig jeg tilforn har sagt hende
 Hr. Fulio at være en aqvitaniske Prince
 under dette ubekiendte Navn / og der hos
 drager eder til minde / hvor meget hans
 Hr. Fader af min er hadet / for de man-
 ge Romerske Stæder / hand sit Rige har
 med forbedret ; Og en alleene fradraget sig
 selv deris Herskab / hvor under hans For-
 fædris uløysalighed i Krig havde bragt den-
 nem / men end og ved Dapperhed og Euf-
 te gjort sig frygtendis ; Hvad frugt skal

de vi da vel for voris Kierlighed haabel/
 om dette blev kundbar? Og som denne
 Kierlighed der har haabet til sin Banere
 icke lettelig kand blive ukiendt / har jeg al-
 drig endnu tordet vove at give Hr. Fulio
 mindste Forsikring paa min Kierlighed/
 der imod langt meere bedet hand sig den
 umuelighed mig af min Fader at erlange
 vilde forrestille / og hans Sickerhed / der al-
 leene bestod i min Taushed / at lade sig væ-
 re angelegen / som en Ting jeg meget hav-
 de kjær / efterdi det var den eeniste Erken-
 delighed jeg hannem for saa mange prø-
 ver af sin bestandighed / hand mig havde
 ladet see / kunde igien give / og / om end-
 skönt jeg vel indbilder mig / for alle at
 kunde berge den gunst / jeg til hannem dra-
 ger / efterdi i / hierte Søster / der er som
 min halve Siæl / icke for jeg eder det selv
 sagde / har kundet merke / jeg nogen sær-
 delis ynede for hannem har haft / bør jeg
 dog altid frygte / saa lenge jeg var i Rom/
 at naar den Tid / hvilken jeg hannem hav-
 de forbudet hos mig at lade sig see / og
 just i de Dage for voris bortkomst var til
 ende / hand en længere sin Elskovs Gled
 under min Forbuds Afse skulde kunde ned-
 dempe og skule / hvor for jeg beslattede at
 søle

følge eder/ hierte Søster / og fratage mig
 selv den fornøielse / jeg i hans nærværel-
 se kunde have / paa det jeg hannem af den
 fare / hand ved uforsigtighed kunde under-
 givis / maatte vide befriet ; alt saa/ hierte
 Søster / har Kiærlighed til eder og omsor-
 rig for hans Frelse overtalt mig at tage
 baade mod mine Forældres vrede og alle Ro-
 meres Fruentimmers estertale. Mandora
 tog der paa Atanis om Halsen/ kyssede hende
 og med mange Taffigelser undskyldte sig at
 have været aarsag til hendis Fortred/ men
 ubarmhiertige Søster / sagde hun / eders
 Taushed mod Fulio, og aabenhjertighed
 mod mig/ er af lige Virkning/ thi i det eders
 Kiærlighed mod hannem forties / dræber i
 hannem ved mishaab/ og nu i aabenbarer
 paa en tiid Leonqves Død og hans El-
 skov mod mig/ betager i mig al den liden rest
 af begierlighed til Livet / som endnu var
 øvrig hos mig/ der jeg indbildte mig Le-
 onqve levede og elskede ingen/ haabede jeg
 naar Haab til et megtig Riges Binding/
 der gemeenlig fører store Herrers Kiærlig-
 hed / med den Videnkab om min beva-
 genhed mod hannem blef tilsammenføyet/
 kunde hans Sind forandres / og jeg ende-
 lig blive fornøyet / mens nu/ jeg veed han-

nem død / og det for min Skyld / er der in-
 tet meere for mig tilbage / end vende om /
 og i Dianæ Kloster føre et bedrovet Lev-
 net / indtil mand med Sandhed paa min
 oprettede Gravsteen / fandt skrive: Diana
 døde / og habede Kierlighed / hvilket jeg her
 efter af mit gandske Hierte vil gjøre. Med
 Slutningen af disse Ord / og den Hiertes
 Sorrig hun fandt / blev hendis deylige
 Døne / som tilforn stoed fulde af Blod / til
 tvende Kilder / hvor af Taarene med saa
 stor Magt udbrød / at mand skulde sige
 og holde for Tagis Flod havde icke flere
 Perler i sit Band / end Perle-Draaber /
 mand paa hendes angememme Kinder saae
 nedtrilte; Dette ynksomme Syn og den
 bevegeliqe Maade / hvor med Mandora ud-
 sagde disse Ord / drev Atanis illigemaader
 med fortrydelse over sig selv Taarene ha-
 be vris af Døynene / og gjorde mig saa med-
 lidig / jeg strax besluttede at gaae hen og sige
 dem / hvor meget de begge i deris meening
 baade om Telanors Person og Leonques
 død irrede / men jeg blev forekommen / thi
 i det jeg hengik / saae jeg Telanor selv fra
 den eene side af Busken / og en Ridder jeg
 strax for Fentz Ridderen kiendte / (efter
 som hans Hielm var afloftet / fra den an-
 den

den side komme. Disse tvende vidste intet
den eene af den andens nærværelse at sige/
men hver for sig havde hørt al det Hyrdin-
derne til deris stoere fornøjelse mellem sig
talte / derfor af lige heftig bevægelse drev
den paa een tiid nedkastede dennem for
Hyrdindernis Fodder; Den Skrek/ det
te uformodentlige Syn forvoldte disse
tvende Hyrdinder / hemmede vel deris
Graad / dog fratog den dennem ey deris
første Meening / men styrkede dem i de
Tanker/ Telanor, som de holt for en Heres-
mester / havde med Hyllerie bragt en af
sine Geister til at fremstille Ridder Fulio-
nis Ansigt og Skickelse/ thi sagde Atanis:
Blig fra mig/ du Dævel / følg din anfø-
rere Telanor et andet sted hen / hvor hans
Eroldom bliver meere troet end her/ Man-
dora raabte ach Gudinde jeg her og alle-
begne tiener / spend din Bue og død den
Forsørere / som maa see vel ogsaa engang
tager sig Gudernis Skickelse paa / om du
ikke i tide straffer hannem / denne forvits
umseet omfavnede Fulio, alligevel sin Ata-
nis soer hende ved alle Guder / at hand af
ingen Heremester / men af sin bestandig-
ge Kierlighed fortis / og til ingen Telanor
i Verden fiendte.

Min Herre tog Mandoræ hvilde
 Haand til Munden / kyste den med største
 Ærbødighed / og svarte: Ach Himmelske
 Diana! du est selv megtigere end den du
 tilbeder / dine Piile har hidindtil nok pla-
 get mig / du behøver ingen andens Bue /
 din Bantroe kand alleene ødelegge mig /
 jeg er Leonqve, ja alt forvist den ulyske-
 lige Leonqve, om din brede Pal blive
 varig over mig / thi om endskönt jeg
 ved mine troe Benneres Hielp undkom
 Cæsars forehavende at døde mig / kand
 jeg dog ey fra den fordærvelse reddis / du
 over mig beslutter / uden ved din egen for-
 barmelighed / hvit saa foranderlig i min
 Paasyn / og naadig i min fraværelse / di-
 ne saa Taarer haabede jeg i Dag skulde
 stoppe de Graads Strømme af mig over
 din død i Dianæ Tempel næflød / efterdi
 jeg af din huld salte Mund selv har hørt
 mit Oraculs Svar at blive Sandhed /
 mens ach! jeg kom enden der paa ey to
 hue / som spaaede mig ogsaa der hos snart
 at blive Ligg / det er din ubestændighed
 Gudinden har meent / og sagt / der skulde
 tvinge mit Liv i Graven; jeg raaber den-
 ne Ridder som har seet mig i Nalis til vid-
 ne / at jeg mig ey for nogen anden / end

den jeg er / udgiver / og min troe Drogan
 her hos staaer / som veed hvad lidelse kjer-
 lighed for din Skyld har paabyrdet mig /
 ja hvad elendighed jeg siden den troe af din
 Død / har udstandet / Hr. Fulio kand sige
 hvor meget denne Sorrig har forandret
 min Skickelse / siden den Dag jeg hannem
 uden for mit Slot i Skoven møtte / Hr.
 Fulio som ické havde givet agt paa min
 Herres Ansigt / eller Tale / mens alleene
 hengivet al sin Aatsomhed til sin Aranis,
 eller rettere at kalde hende hans Læhby-
 dende Cordelisa, som hand med tusinde
 Forpligtninger tackede for den Omsorg /
 hun til hans beste havde haft om endstøndt
 hendis Naade at frelse hannem paa syntis
 saa fuld af ubarmhiertighed / at hand hel-
 ler vilde udstanden al fare i Verden / end-
 velis med ubished om hendis Gunst /
 hvor udi hans Lyksalighed gandske bestoet /
 fik denne sin Vens Røst og Klage ické for
 i Ørnene / hand jo / strax hun vendte sit
 Syn for at see om Ansigtet og Mælet
 hørte tilsammen / hvilket hand saa hastig
 kiendte som hand det saae / thi sagde hand:
 Hvad Engel fortrydelig over min fornø-
 else har paa denne lyksalige Stund sendt
 min udvalde Ven og Livs Reddere her
 E 4

saa nær mig / og en tilladt mig for at om-
 arme hannem / ach forlad mig hierte Le-
 onqve, at Rierlighed haver henvendt mit
 Syn til min Himmelske Princes alleene /
 min Hørelse var saa gandske opfyldt med
 hendis yndige Ord / at jeg en har kunnet
 give noget andet rom end hendis godheds
 betragtelse / kort sagt :

Jeg kand med søye kalde mig selv
 fuldkommen lyksalig / om jeg endnu maa
 være eders Venstab og Forladelse forsikret /
 det er unødig / kiere Fulio, svarte min
 Herre / at gøre nogen undskyldning for
 eders Tienere / som vel burde at takke for
 den hielp i og den ferdige Ridder Eicelius
 til min befrielse af Cæsars Hænder gjorde
 mig / men ach! i hvor vel i det til mit
 gørdte meente / er det dog en saaledis ube-
 faldet. Ingen Time er forbigangen siden
 den tiid / jeg is har klaget over eders alt
 for store Godhed / i hindrede mig fra at
 doe den Dag / og siden har jeg hver Dag
 maat smage Dødsens Bitterhed i det
 jeg behøft Livet / ja dette Minut kand si-
 ge eder hvad aarsag jeg har at være Livet
 hadelig / thi da den huldtsalige Diana nye
 for et Øyeblik trode mig Død / havde jeg
 den glæde at høre hende beklage mig / og

nu hun veed mig levendis / bortviises jeg
fra hendis Ansigt / saa fuld af ulysalig-
hed, ere de Dage jeg i dette kiedsommelige
Liv fremdrager / Gudindens Oraculste
Svar i det for mig bedrøvelige Dianæ
Tempel troer jeg derfor har beklaget at
jeg en gang skulle døe / paa det de vrede
Guder icke altid kunde plage mig. Rid-
der Fulio bad min Herre jeg maatte til-
ladis at fortælle hannem og Prinsessen
hvad hannem siden eders Skilsmisse ved
Rom var hendet / det jeg og efter befal-
ning gjorde lige saaledis som det eder / hul-
de og kiære Ven / tilforn fra begyndelsen
af voris Rejse og indtil vi Hyrdestanden
antraade / er berettet.

Denne Fortælning uddrev mange
forandringer af farver hos den over Jor-
diske Skønne Diana, og det bevægelige
Syn / min Herre hende imidlertid gjorde /
udrettede endelig saa meget / at hun dog
med nedslagene Døen sagde / hvad for en
selfom Kierlighed er da denne / den blin-
de Cupido eller Elskovs Gud mellem os
saa vit adskilte og ubekjendte har stiftet /
ach! var det icke nok jeg alleene til straf
for den liden tvang jeg selv paalaade mig /
der jeg saa ubesindig hengaf mit Hjer-
te

et blot Billede / har maat udstaae de pla-
 ger / tvivel og mistancke paabyrdede mig/
 uden det ogsaa eder / Elskværdige Prince/
 skulde gives. Cordelisa, som i alle mine
 Forretninger er kyndig / kand sige eder/
 hvad eders Koldstindighed af Sidamiris
 bekrævet har forvoldt mig / da jeg allerede
 udi de Stricker / Kiærlighed anstiller / var
 fangen; Thi til min store plage Erkyn-
 dede jeg mig en for ont eders Bæsen / for
 eders Persons behagelighed allerede havde
 indtaget mit Herte; Det er vel sporte-
 ligt for et Fruentimmer selv at bekiende
 sin Skøbelighed / men hvad tiener det at
 negte / som jeg uvidende at blive hort / al-
 lerede har aabenbaret eder / dog kalder jeg
 Himlen til vidne / heller at vilde have
 aabnet mit Herte mod Dødsens Karpe-
 Pæl / end gjort eder denne min anliggen-
 de kyndig / dersom jeg en havde været for-
 sicret vor Kiærlighed var fællig / og eders
 Eder og Fortæling Sandtue / den af e-
 der foragtede Sidamiris har nok med hen-
 dis Exempel lært / og vilst mig / hvad smer-
 te det er at have frembudet sin Kiærlig-
 hed en Mand's Person / som icke igten sin-
 der mindste bevægelighed hos sig / i det rin-
 geste at beklage dinnem / eller med godhed
 at

at følge deris forseelse; Men en haanlig
 Fatter er deris belønning / og aldrig for-
 tis nogen overvunden Konge af de Ro-
 mere med større Triumph igennem Rom/
 som dette af en uskionsom Elskere udbre-
 dis / hvad gunst hand hos et Fruentimmer
 nyder / dog setter jeg Sidamiris Kierlig-
 hed mod eder som noget urimeligt / og
 derfor undskylder den Koldfindighed en
 Prinds mod en slet Jomfru lod see. Al-
 lerdyrbærdigste Princes / svarte min Her-
 re / det være langt fra / jeg saaledis har
 foragtet den angenehme Førstlige Frøken
 eller Princes / som jeg hører min udval-
 de Engel for en ringere Stands Person
 end mig holder / at jeg nogen tiid af den-
 ne min tilbuden Lykke skulle roset mig /
 eller indbilde mig jeg noget bedre end hende
 var værd / mens efterdi Guderne har be-
 sticket mig at elske noget meere fuldkom-
 met / ja den allersuldkomneste Princes af
 Verden / har de og hindret at jeg ey mod
 denne eller nogen andens Kierlighed har
 fundet tage / paa det jeg her min Gudinde
 et heelt Hierte uden ringeste afdeeling
 fand opofre.

Men hvorledis denne for sine Foræl-
 dre forlaarne Princes Sidamiris er kom-
 men

men i min yndige Dianæ Rundskab/ fand
 jeg icke med forundring noksom eftertænke /
 eller hende for den Lyksalighed / hun
 mig tiivene bragt haver/ fuldkommen be-
 tælle; Dette at fortælle eder / svarte Dia-
 na, tager sig vel min fortroede Søster
 Atanis paa / saasom hendis Sind icke af
 saa stor forvirring som mit / er hindret /
 og bedre end jeg det skal kunde sige/ hvor-
 ledis vortis og Sidamiris Rundskab har ta-
 get sin begyndelse/ dog forlader mig/ herte
 Søster / om jeg derved hindrer. eder at
 høre de søde Ord eders Taknemmelige
 Prince til eder udsaaer/ angenehme Man-
 dora, svarte Cordelisa, intet er mig kær-
 rere / end forrette eders Billie / som er
 mig en lov / der af ingen Ting i Verden
 fand forhindris/ dog maa i herte Mandora
 selv give mig det Sludsmaal jeg udi al-
 le Ting / undtagen at fordomme denne
 min forsvare værdige Prince (pegende
 paa min Herre) hvor i jeg aldrig med ed
 der overeens stemmede / har været eders
 Billie imod; Mandora smilede derved og
 Atanis begyndte saaledis.

Jeg har altid haft den Lykke at føl-
 ge Diana, som en Slynge sit Legeme /
 saa vi ingen Tid fra den Svarm og Mæng-
 de

de af adskillige Folk / som i voris Hof fan-
 tis / jo tilhobe udgif / enten i den kostel-
 ge Have / som ved voris Slot ligger / og
 for den prægtigste nogensted er at finde
 med billighed maa rosis / eller og uden for
 Rom til det skønne Jagthuus og Dyre-
 Have uddrog / i den deiligste Skov / nogen
 har seet / at forlyste os / hvor vi dog ick
 ofte tiden i eenlighed / som vi gierne havde
 ønsket / bortdrev / thi min Broder / som
 lod ick nogen Tlid hengaae udi hvilken
 hannem den fornøielse forundtis at see
 denne mod ham haarde Princes / passede
 os saa nye op / at hand endten lidet før
 vi / eller strax efter os til det Sted vi hen-
 gif / ankom / for at ervarte / om Diana ick
 engang af hans Bøn / skulde være til at
 overvinde / men hand søgte forgieues den-
 ne gode Lejlighed / og fandt Dianæ Streng-
 hed usoranderlig paa alle Stæder : Een
 Dag lyckedis det endelig for os / at vi ick
 efter Sædvane i voris Spadsfering af han-
 nem bleve hindrede / hvorfor vi med dis
 større fornøielse ombandrede den før om-
 talte Dyre-Have og Skov uden for Rom
 til et Stæd / som med Vand - Konster og
 Grotter var denlig ziret / Vandet de ud-
 lastede / flød need i en liden Bæk / hvis
 Grund

Grund med smaae Steene var belagt/ og smaae Fald der udi giort/ at Vandet/ som der paa falt/ gav den angnehmeste Surren-og Rusen Mand kunde ønske at høre/ Bredden af denne Bæk var med alle slags deilige vilde Blomster besaaet saa det syntis ligesom Naturen eene havde været Mester der til.

Til dette yndige Stæd førte Diana mig ved Haanden hen/ og var voris Tale om min Broders uendelige Forsølgning/ da vi paa Bredden af dette Vand en Qvin- dis Person saae liggendis/ hendis Hoved havde hun ved Roden af et Træ med grønt Mos begroet henlagt/ hvor paa hun saae jødt sov/ som det paa den blødeste Pude kunde have været: Vi besaae hende længe og fandt hendis Ansigt icke af gemeen Skionhed om end skiont hun i ringe Dragt var klædet/ dog var hendis Haar med Perler og saae Juveler opbunden/ hvor- over hun et tykt Floer havde bundet/ som i Søvn var gledet til side/ at man for benevnte Perler og Steene kunde see.

Hvad gjør vi dette Menniske/ hierte Søster/ sagde Diana, hun syntis baade at være noget og intet/ en Romerske Fru- timmerer hun icke/ af hendis Dragt syntis det

det at være en fremmet / eller og maa
 Gee er det een Romerske Frues Slav-Ju-
 ve / som sig disse Juveler fra sit Herstab
 har bemagtiget / og der med søger at glo-
 re sig fri / efterdi hendis andre Klæder icke
 med Hovedprydelsen overeens Stemmer /
 dog forkaster jeg gandske disse Tænker /
 naar jeg begrunder hendis Miiner, som har
 bedre anseen / og om hun noget ondt hav-
 de beganget / tørde hun icke saa roelig leg-
 ge sig her til Sovns.

I det samme begyndte hun i Sovne
 at Raabe: Redder / redder mig det eeniste /
 jeg af alt det jeg i Verden holder dyrbart
 cher / ach i Barbarer tager mit Liv heller
 end denne Skat / dermed soer hun op i
 Sønnen / vi løb bag en Grotte / og vilde
 see Enden paa dette / mens der hun fuld-
 kommen opvognede / saae hun ned til Jor-
 den / tog et stykke udbuled Træ op / ob-
 nedde det / og da hun saae / at der intet var
 borte / bønede hun det eene Knæ til Jor-
 den / løftede Hænderne mod Himlen / og
 talte Guderne at de hende icke den Skat
 havde ladet fra røve / vi gif derpaa til
 hende / og sparte hvem hun var / hvad hen-
 de var vederfareet / mens hun saaledis i
 Skoven havde raabt / og hvad det var / hun
 i Deta

i dette stycke Træ bar: Mine smucke Jom-
fruer / sorte hun / alt dette Land saa lide-
notte eder at vide / som bedrøveligt det
falder mig at fortælle / om endskönt mi-
ne Tanker altid med min ullyksalighed er
opfyldt; Min Stand derfor betreffende er
jeg en Adelig Jomfrue af Cicilien, som
formedelst en indbyrdes Krig fra et Slot
min Fader tilhørende til et andet er ble-
ven omdrevet uden at naae nogen sted
Sikkerhed for voris forfølgere / indtil vi
endelig besluttede at lade alting staae / og
med det vi udi bar Skat / og kostelige
Boeskab eyede her hid til Italien fly-
mens voris viderige Skiebne folgede os /
skönt vi forlode voris forfølgninges Ort
thi saa hastig vare vi icke i den Rumme
Søe udkommen / før voris Skib af Ca-
pere og Søe Røvere blev overfalden; Min
Fader / som med Mandighed vilde værges
sin Familie og Gods / blev i Entringen
af Fiendens Mængde ombragt / min
Moder af Forfreckelse og Sorg dødet / og
jeg til Slavinde at selgis bevaret / hvor-
ledis min Tilstand da var / giver jeg den
at betragte / som meere Sorg og Elen-
dighed / end I sköne Jomfruer / har ertaa-
ret / dog i hvor vel alt Haab for mig son-
tis

tis at være ude / fik jeg dog de Mægtige
 Guders Hielp snarere at fornemme / end
 jeg selv tænkte / thi faae Dage derefter
 uvidendendis hvad Cours de med mig sats-
 te / blev voris Skib af Storm saa om-
 drevet og forslaget / at det endelig her un-
 der Italien strandede; Jeg var saa lycke-
 lig / da jeg udsprang tillige med mit kære
 stykke Træ af Bølgerne til Landet at
 blive opstykket / udi dette Træ som til at
 forvare en Princes Contrafait udi var
 gjort / havde jeg / midlertid slaget mellem
 os og Caperne varede forstucken de faae
 Juveler / jeg i min forvaring havde / hvil-
 ket Caperne som et blot Billede intet ag-
 tede at giemme / men paa overloget var
 bleven liggendis / saa asinægtig / vaad og
 forkommen som jeg end var / da jeg dette
 stykke Træ saae / fik jeg der af en hemmelig
 Kraft og begiærlighed baade at redde mig
 selv og det af disse slemme folcks Hænder /
 trøb derfor paa Hænder og Føder bort /
 fandt lidet oppe fra Stranden nogle gam-
 le stykker Brag af andre for ulykkede Skibe /
 dennem velte jeg / det beste mueligt / til
 hin anden / og gjorde mig der et lidet Skjul
 for Storm / Regn / Torden og Lyned /
 som paa mig støtte / indtil jeg med bedre

Pynlighed fuldkommen kunde undkomme
 dette stemme Partie. Jeg maatte mid-
 lertid under disse Plancker / som ingen af
 dennem agtede / høre hvorledis de bella-
 gede at have mist mig / de til en høy Brit-
 meente at kunde udbringe / dog trøstede det
 dennem / de al deris anden Rigdom hav-
 de bierget og haabte inden kort Tid saa
 at forbedre deris Skib / som icke gandske
 var sønderslaget / at de dermed igien kun-
 de udgaae / efterdi det var farligt for den-
 nem / om de der bleve udfundskabet / hvile-
 tet de alligevel ickun lidet frygtede / for-
 medelst ingen Folk der nær ved boede / som
 deris Zimmeren og Bygning kunde hø-
 re / ingen af dem kunde med større Jvrig-
 hed bede / de hastige maatte blive Segel-
 færdige / end jeg / som frygtede at døe af
 Sult / om jeg længe i mit forborgene
 Sted skulle blive / og intet til fortæring
 havde / ach! var Midas icke en uhyeselig
 Konge / sagde jeg ved mig selve en Dag
 Hungeren heftig begyndte at plage mig /
 hand eyede overflødig Guld / og maatte
 dog af Hunger omkomme / jeg gav gjer-
 ne alt mit Guld for saa meget Brød jeg
 kunde møtte mig med / og tør dog icke vo-
 be at fiøbe det derfor / nu min frihed der
 over

over Land tabis / thi den at miste var mig
meere end alle Midæ Guld Miner.

Jeg fik dog at mætte mig med Taal-
modighed / og af mine Dyens Kilde lædste
min Tørst / men Himlen forbarmede sig
endelig over mig / og ved et sært Middel
bederqvægede min Hunger og Nød ; Paa
en af de Blancker / som tiende mig til
Stiul / var et Hul af en Jern Bolt / der
udi havde siddet / hvor igiennem jeg ned
mod Stranden kunde see alt det / de paa
Skibet arbejdede / og formedelst de Ski-
bet paa den eene Side maatte omlegge/
udlaassede de alt deris Proviant, og op-
flottede det paa det tørre Land / icke langt
fra mit lille Herberg / dette drev mig først
Bandet af Tænderne / og siden Angist
Sveden af Panden / frygtende / de mine
Blancker til at legge paa maatte behø-
ve: Ach ! Elendige / sagde jeg / hvad not-
ter dig nu tre Dags udstandene Hunger/
dette Dyeblik truer dig af disse Menneske-
Prangere til Slaveri din Livs Tid at
blive hensolt / hvor du med Trældoms
Titel maa ende dine Dage.

O alt formilde Hav ! hvorfor blev du
icke min Grav saavel som mine Forældres/
der i din Afgrund ere nedlagte / og ingen
anden

anden Gravfrist/ end dine stolte Bølger
 over dennem har/ den Klage havde jeg ik-
 ke snarere endet/ før vi fik at høre een el-
 ler flere Jægere i deris Horn blæste/ og
 deris forstrøede Hunde samlede/ dette sat-
 te mine Avindsmænd udi en stor Skræk/
 de beraadsløge at give sig for Røbmænds
 Gølf ud/ som af Søen havde lidet Skade/
 og laae her at flye deris Skib igien/ dog
 besluttede dt at gaae i Skibet/ og med
 Gevær mod al overfald forshyne dennem/
 og om de ankommende ikke vare stærkere
 end de vilde de ingen gode Ord give/ mid-
 lertid disse til Skibet hensøgte/ køb jeg
 udaf min Hytte/ og med et got Brød og
 Glaske Viin forshynede mig/ løb saa det
 hastigste og beste jeg i min Tilstand var
 mægtig fra dette farlige Sted/ som mig
 saa længe havde vel herbergeret og dølget/
 bedre op i Skoven til de tykkeste Buske/
 jeg der kunde finde/ og gjorde mig der med
 mine staalne Koster meget vel til gode/ det-
 te Giestebud holdt jeg dog ikke eene længe/
 Thi den heele Jagts-Hunde kom om mig/
 og uden tvivel havde fortæret min For-
 raad/ dersom jeg ikke med en Green/ jeg af-
 brød/ Dapper havde verget mit tiere
 Brød/ hvor over endeel af Hundene/ jeg
 trefte

treffede Preege / de andre gleskede imod
 mig / og dermed tillockede Jægeren at see/
 hvad usædvanligt Hundene var forekom-
 met. Ach! min gode Ven / sagde jeg / der
 jeg en meget kion Karl saae ankomme /
 værer saa Barmhiertig / og redder mig
 af denne vildsomme Skov / at jeg ej af de
 grumme Dyr skal omkomme / fortalte ham
 saa hvorledis jeg af Søe. Røvere havde
 været fangen / og dennem igien paa før
 omtalte maade undgangen / dette fromme
 Menneske løfede mig der efter paa sin Hest
 bag sig / og førte mig hen til de andre /
 og videre gandske ud af Skoven til et Slot /
 hvor de overlagde Dagen derefter at an-
 gribe disse Røvere; jeg blev af denne unge
 Herris Frue / som mig havde udført / me-
 get høflig beegnet / og efter nogle Dages
 god medfart tvende Romerske Kiøbmand
 anbefalet / siden den Tid er jeg lykkelig og
 vel i disse fromme og stikkelige Kiøbmands
 Selskab fortkommen hid til / hos een af
 dennem har jeg bestilt mig andre Klæder;
 Thi jeg skammis ved at sie Rom saa ilde
 udseende; Med denem har hand lovet inden
 Aften hos mig at indfinde sig / sampt for-
 skaffe mig Bogn og fornøden Herberg / ef-
 ter som jeg ved Gudernes Hielp har saa

meget i behold / hvor med jeg min Stand
 Land ved lige holde / og som jeg er vandt /
 Rickelig leve af.

Midlertid jeg nu denne min Ri-
 mands komme erbarrede / sandt jeg dette
 smukke Band / og af Renssen træet lagde
 mig der ved ned at hvile / da mig i Sovne
 forekom / hvorledis dette Marmor-Billede /
 viste saa hen paa et hvidt Marmor-Bil-
 lede / som forestillede Jagt Gndinden Dia-
 na, der med nogle afhendis Nymphes sad
 i een af Groterne at bade sig) blev for-
 vandlet til den Caper Capitain som
 mig havde haft fangen / hand kom /
 syntis mig / med de for hos sig havende
 de Skibsfolk saa sagte snigende / og
 vildet bortstjæle mig dette Billede jeg her
 udi haver / hvor udover jeg saaledis har
 raabt / til jeg omsider er bleven opvognet /
 tiære Jomfru / spurte jeg hende / er det
 der da saa meget om dette Contrafait at
 gjøre / mens I der over Guderne saa store
 Talsigelser gjorde / at det ey efter eders
 Drøm var blevet borte / gode Jomfrue /
 svarte hun / mand holder dennem for me-
 get eenfoldige Folk i mit Land / som uden
 at have Kundskab af et Menniske fortroer
 dennem alt det mand veed / og efterdi jeg

ej er saa lykkelig at kiende eder / haabes
jeg / det ickc ilde optages / jeg ingen vidre
Underretning her om giør.

Eders første begiæring min Stand
at vide / hvit jeg havde raabet / og hvad jeg
hos mig bar / har jeg efterkommet / naar
jeg til Rom ankommer / og eders Selvfab
vidre bliver forundt / kand det andet med
Tiden ogsaa blive eder aabenbaret / mid-
lertid haabes jeg / de har den godhed for
mig igien / jeg deris Navne maa vide:
Min følge og yndige Søster / sagde Dia-
na, er den Kæserlige Princes Cordelisa,
og der som det eder anstaar / skal jeg saa-
levis mage det / i hos det Kæserlige Fru-
entimmer kand nyde Blads / der hun det-
te hørte / bukkede hun sig dybt ned til
Jorden / kyssede paa vore Skjorter / og bad
om Forladelse / hun os ickc efter voris
Stand havde bæret / takkede for den
Naade hende var tilbuden / og tog gierne
der imod / alleene at hun til min Opvart-
ning maatte antagis. Saa hastig vi havde
udtalt kom Riibmanden efter hendis for-
ge Sigelse af sin Hustru og Datter gelen-
det med alle tilbehørigte Klæder / som de A-
delige Jomfruer i Rom pleyer at bære /
der de saae os / bleve de af sammelia Er-
bediga

bødighed tilbage/ og ej torde fremkomme/
 mens vi vinkede ad de tvende Qvindfolk/
 at de skulde komme / og i een af Grotter-
 ne flæde Sidamiris, Diana bad Røbman-
 den / hand Morgenens derefter til Slottet
 vilde komme / og hans Betaling hos hende
 affordre / hvor paa vort bortfart strax
 skede / undervens til Rom / sagde Diana af
 en stor Begjærlighed optændt at see det
 Skilderie / Sidamiris hos sig havde / jeg
 errindrer mig i eders Juveler, som blev
 berget her i dette Billede sagde at have
 forvaret / tager dem ud og bærer dennem/
 hvad nøtter de eder saaledis henfluctet / tog
 dermed fat paa Træ-Rulden og vilde aab-
 net den / men Sidamiris svarte / ach nej/
 Naadige Princes / mine saae Klenodier
 ere alt længe siden et andet Sted glemte/
 eders Naade giøre sig ingen umag / drog
 dermed en Eske op af sinomme / hvor udi
 hun kostelige Ringe til Ører og Fingre hav-
 de / sampt skønne Perler til Hænder og
 Hals / over hvis Storlighed vi os forundre-
 de saasom de for een Gyrstinde intet kunde
 baaren bedre: Denne forhindring gjorde
 Diana end meere Lyster at see dette Billede/
 efterdi Sidamiris saaledis derfor bergetes
 Thi sagde hun hvad Dragt bruger Kongeli-
 ge

ge Personer i Cicilien? Lader mig see/ om
 den med vortis overeens kommer/ Naadig-
 ste Princes/ sorte Sidamiris, det er icke
 en Cicilianske Prince her paa er malet/
 mens en Prince af Nalis, som ligger i A-
 sia, det skader intet/ sagde Diana, dette er
 vel og en underffedlige Klæde-Dragt hand
 bærer/ Sidamiris maatte saa endelig til
 at aabne Futeralet/ og optrilte Skilde-
 riet/ hvor ved hun dybt Suckede/ og da
 hun der paa saae/ icke kunde holde sine Taa-
 re/ de jo som Hagelsteene udtrilbede/
 Diana rødne og saa ved det første An-
 blik/ dog troede hun icke andet/ end den
 sære Bevægelse/ hun hos sig fandt/ havde
 været af Medynk over den grædende Sida-
 miris: Hvad Betænkning/ kiære Sidamiris,
 udpresser eder disse Taarer/ spurte Diana
 hende/ er det Venffabs- eller Fiendffabs-
 Tegn/ har denne enten været eders Be-
 fordrer eller Forsølgere/ Naadigste Prin-
 cesse sorte hun denne Princes Dydige
 Forældre/ i hvis Hof-Jeger bleven opfød/
 har aldrig ladet mig noget ondt hende/ som
 de formaaede at endre/ mens jeg har Aar-
 sag nok at bedrøvis/ naar jeg her i seer
 Resten af alt mit tabte Gode. Dette forstod
 ingen af os anderledis/ end Resten af hen-
 dis

dis Forældris Formue / som alleene var bleven hende til deel / men nogen Tid ber-
 efter / da vi bedre af hende blev underret-
 tet / fornam vi os i voris Meening vil-
 bedraget / Diana, som kunde icke være vel
 tilfreds / naar hun ej saa dette Contrat
 bragte sig med tusinde snedige Spørgsmaal
 og Paafund dette farlige Syn for Dyt-
 ne / vidste og alting af Sidamiris saa list-
 lig at udforske / saa hun endelig hendis
 Kiærlighed og eders Afvisning os gestod /
 de Dyd-Guldkommenheds Berømmelser /
 som hun til Aarsag af sin Kiærlighed mod
 eder androg / ere mig icke muelige igien at
 opregne / dog vidste jeg vel at sige eder me-
 get / hvad Diana formedest eders Bille-
 dis bestuelse og Sidamiris Fortæling over-
 gik / om det mig af hende var tilladt / sag-
 de Cordelisa, og dermed endede hendis Ta-
 le om Sidamiris:

O ny søde Atanis, svarede Mandora
 her til / sparer mig dog den skamfulde Rød-
 hed jeg over mig selv kand have ved det at
 høre / jeg mod ald Regel af mit Køn ha-
 ver beganget / den foragt jeg over Sidami-
 ris havde / da hun mig den søde Maade
 og forgievis umag at bringe sig min Le-
 onqves Benstøb til Beye / aabenbarede /
 vilser

viiser mig nu selv hvor meget meere jeg
 har Aarsag at blues for det at begaae/ jeg
 af en anden har lastet og holdt spotteligt.
 Dydigste Diana, sagde min Heere / hvor-
 ledis fand jeg troe eders Godhed mod mig
 er oprigtig / naar i forbyder mig at vide
 det / hvor paa jeg skal grunde mit Haab
 til fuldkommen Lyksalighed / ach! lader
 det icke den fromme Cordelisa forbydis paa
 eders Begne at udtælle mig en liden
 Blønning for alt det / jeg i eders Baand
 har lidt / et det haanligt igien at elske
 den sit Hierte eder saa gandske heelt ved
 tusinde Suckes Binde dagligen har hen-
 sendt / og ved sine Bønner til Guderne for-
 maaet at indplante hos eder den Erkiende-
 lighed / i har undseelse at gestaae eders til
 Døden bestandige tilbedere / indgyder kun
 en Glædskabs Draabe i mit ømte Hierte i-
 gien for hver Blodsdraabe og Strømder
 af over eders Mistelse er udflødt / end og
 i den Tid / da jeg ey andet vidste / end eders
 Gunst Ridder Eicelius var hengivet. A-
 tanis og Prince Isidon, saa var Hr. Ful-
 co rette Navn lagde deris Bøn til min
 Herris / og sagde / det icke var billigt at neg-
 te min Prince denne fornøvelse / jeg kiender
 og veed Kiærligheds Magt / og hvad selsomt
 den

den fand til Beye bringe / sagde Cordelisa, at min herte Søster icke for mig tør frygte / og for Hr. Fulco vil jeg være borgen / hand det meget mindre end jeg for noget uhørligt skal optage / denne og mange andre Forsikringer kom hende endelig til at bevilge Princes Cordelisa med Dianæ Rørlighed sin Fortælling maatte fulde ende. Vi bortdrev voris største Tid efter Sidamiris ankomst / begyndte Cordelisa til at sige / i Spørgmaal og Betragtning / og var der ingen om Sidamiris Billede / uden jeg og Diana kyndig / meget mindre voris Samtale der om vidende / Diana fik lyst til Skilder-Konsten / som hun i kort Tid gandske færdig lærte ; Thi hun tilforn heel vel kunde Tegne og Ridse / og ei behøvede andet end at lære Farverne at fordeele / denne Konst disto bedre at øve / ud-copierede hun først nogle andre Stykker / paa det hun med meere søye kunde begiære eders af Sidamiris til samme øvelse.

Alle vare vandt af begyndelsen / hun dette at lære foretog / at de som sig til Opvartning lod anmælde hos Dianam, saa snart dennem blev sagt Prinsessen var i hendis inderste Kammer / at Skildre en-

hen-

ten i Forgemaacket til hun dem lod kalde/
 tøvede eller gandske bortgif / icke dismini-
 dre og om endstient hun var forsickret in-
 gen torde til hende indgaae u-anmælbet /
 uden jeg / kunde hende dog saadan Forsær-
 delse overkomme / naar jeg indtreen / og
 hun denne ud-copiering fore havde / at hun
 med een Grund-Kost gandske udbisfede alt
 det / hun derpaa tilforn havde arbejdet / fryg-
 tende det skulle vaaren nogen anden end
 mig; Denne Forsigtighed lærte mig at kien-
 de / hun een forborgen Gunst til Personen /
 Skilderiet forestillede / var; Thi begynd-
 te jeg at skiemte der over og sagde: Jeg
 var en bedre Ven end Søster / i det jeg
 min Ven til gefald icke adbarede min Bro-
 der / hvad for een forborgen Medelskere
 hand hos hende havde / det kunde icke slaa
 mig feyl / denne Lyksalige Prince jo til
 min Broders Nachdeel af hende var el-
 sket / saa som hun Javano nu mindre Tegn
 af godhed / end til forne lod see / dog fryg-
 ter eder icke / hierte Søster / sagde jeg / at
 jeg har nogen fortrydelse der over / at mit
 Venstabs Storlighed til eder overgaar
 det / jeg mit Blod skyldig er / ney ingen-
 lunde jeg kiender vel hvor lidet Døden og
 Klærlighed agter den Lov / mand dennem
 fores

foreſkriver / de handler dog efter deris vil-
 lie / og ſom dennem behager ; Den forſte /
 nemlig Døden / tager i blinde / hvem hand
 Raſer paa / den anden / nemlig Kiærlig-
 hed / giver i blinde hvem hand lyſter / ſine
 Yndigheder at nyde / eller Plager at bæ-
 re og finde / i voris Familie , hierte Sø-
 ſter / har Kiærligheds Gud indſendt smer-
 te Pille / give Guderne / dem hand har
 tilſendt eder / maa blivt Glædeſels og For-
 nøyſels / hvor til jeg dog ſeer liden anſeel-
 ſe ; Thi de Pille Elſkov forgylder / og i
 deris ankomſt ſeer ſaa behagelige ud / er
 gemeenlige Giſtige / og de Saar de gjøre
 ulægelig / der ſom mand ej i tide bliver det
 var / og mand med fornuſtig overvejning
 ſøger at heele ſig.

Dette ſiger jeg icke for at raade / i
 mod eders Wiſſie ſtulde tvinge eder til at
 elſke min Broder / om eders Sind har
 fattet nogen Had til hans Perſon / men
 for at bede eder vogte det Hierte / i han-
 nem uden føye negter / for anden urime-
 lig Kiærlighed / jeg er min allerkiæreſte
 Søſter til min Døds Stund / ſvarte Di-
 ana mig / for hendis nøttige Advarſeler
 høyt forbunden / og beder for alting / min
 Engel vil icke fradrage mig ſit beſtandige
 Ven

Benſtab / jeg vil af mit Hierte unde den
 Dydige Prince Javano vel / og onſke han-
 nem den Fornøjelse hos en Princes af
 ſtørre fuldkommenheder end jeg / at nyde
 det jeg ej formaar at give hannem / men
 udvalde hierte Søſter / hvad ſkand det ſka-
 de mig / jeg i et Billede at beſee tager min
 Forlyſtning / detſ ſmukhed ſkand jeg meget
 vel holde af uden Perſonen / ſom jeg icke
 kender / har nogen Part og Deel i min
 Ynde / dog bekiender jeg / at om hans An-
 ſigt hos Javano ſandtis / troer jeg / det var
 mig icke u-mueligt at eſſe hannem / ſlig
 Samtale havde vi ofte med hver andre.

Een Dag vare udi mit Gemak een heel
 hob ſmucke Romerſke Jomfruer forſamle-
 de / ſampt Diana, Javano, en fremmet
 Prince ſom gav ſig ud for en Romerſke Rid-
 der / og kaldte ſig Eicſelius, ſaa og andre
 flere Riddere af Prince Javano følge / den-
 ne gode Forſamling gjorde os begjærlige at
 tage nogen ſmaa Spil for / thi gjorde vi en
 bundtet Rad / nemlig Et Fruentimmer
 og en Mandfolk ſatte ſig udi en rund Kredſ
 ned at leege / blandt anden Leeg blev og
 det hemmelige Spørſmaal foretagen / Di-
 ana og Javano ſadde tilſammen / og jeg
 neſt hende ſom begyndere af Leegen / jeg hvir-
 ſtede

Fede hende saa sagt i Dret / hvor hun of-
 test havde sit Herte og Tancker henne?
 Hun svarte / Hertet hos eder / kiære Sø-
 ster / og Tanckerne allevegne / der efter spur-
 te Diana Javano, i hvad Møbel / hand i
 dette Gemak fandt største behag? hand
 svarte / i det smukkeste Portrait, meente
 der med Dianæ Skilderte / som i mit Ge-
 mak hengte / Prince Javano spurte sin
 Naboe / en Jomfrue / som kaldtis Cami-
 la, hvem hun efter Calpurnia holdt vær-
 digst at blive deris Keyserinde? Hun svar-
 te den alle Dyder isorte Persiske Princes
 hendes Naboe var Ridder Eicselius, han-
 nem spurte hun hvad for en Dame i dete
 Selstab hand elskede / hand svarte / den jeg
 haaber at erlange med tiden; mens det vil
 blive mig forvitløftig at opregne alle deris
 Spørgsmaal / og de svar / derpaa faldt / vil
 derfor kun igientage disse faae / jeg alle-
 rede har opsagt; Diana maatte først høyt
 udsige / det hun tilforn hvissende havde
 spurt og faaet til gien svar / det faldt saa-
 ledis ud: Mig blev spurt sagde hun / hvor
 jeg meest havde mit Heerte og mine Tan-
 ker henne / mig blev svart igien / til den
 smukkestes Portrait, jeg saae til hende ved
 disse Ord / og hun merkede mine Tancker;

Thi overdrog en rød Farve hendis Dey-
lige hvide Ansigt og Bryst / at alle hos-
bærende kunde see / dette noget sært hav-
de at sige / derefter opsagde Prince Javan-
no sit / mig blev spurt / sagde hand / til
hvad Mobil i dette Gemak jeg fandt mest
behag / mig blev svart / den alle Dyder i
førte Persiske Princesse / disse svar / sag-
de jeg / har hid indtil heel vel intreffet /
lader os høre Frøken Camila eders / om
det og bliver som de foregaaende / mig
blev tilspurt / sagde hun / hvem jeg efter
Calpurnia holt Bærdigst at være Kysker-
inde / mig blev svart / den jeg haaber med
Tiden at erlange icke.

Der de nu alle høyt havde opsagt de-
ris hemmelige Spørgsmaal / bad Javano
mig at ende disse sinnaa Spil ; Thi hand
var utaalmelig for at vide / hvil Diana o-
ver hans svar var bleven rød / af Mistan-
ke / at hand noget andet / end hendis eget
Portrait havde meent / kunde hand icke
troe denne Rødhed hende var overkom-
men / saasom det var alt for behagelig en
Tanke for hannem / den hand icke lenge
torde herberge hos sig / og alt for stort et
Tegn til hans Ensalighed / om hun Jalusi
mod hannem vilde fatte / i henseende til at
dette

te Foster alleene af Kærlighed fødte/ hand
kunde der udover icke finde sig i sine egne
Tanker/ mindre udi Dianæ og mine/ men
som det var alt gandske sildig/ tog Diana
afsted/ i hvor vel jeg paa hendes Miener
kunde see/ hun gierte noget med mig apart
havde talt/ og blev af min Broder til
hendis Gemat henfølget.

Om Morgen den der efter gik jeg ind
at høre/ om Prinsessen sig mit Spør-
maal endnu errindrede/ jeg fandt hende
paa Sengen liigende/ gandske i Graad
svømmende/ hvorover jeg mig forfærdede/
hvi saa bedrøvet hierte Foster/ sagde jeg/
har jeg handlet saa ilde med eders hierte/
siden i Aftes i mig det tilegnede/ eller har
eders Tanker/ som allevegne omvandre/
bragt eder nogen onde Tidender/ ach? gi-
ve Guderne/ svarte hun/ mit Hierte var
i eders Gvalt: Meere kunde hun icke sa-
le/ men viiste mig hen med Fingeren til
hendis Nat-Bord/ hvor jeg efter følgende
Vers med Dianæ Haand fandt skreven.

I.

Spørg icke om mit Hierte

Det er i Sorrigs Fængsel sat/

Sit Corpus haver det forlat/

Dets Sted er fyldt med ach og smerte/
Dets

Dets Raand og Kieder lengsel er/
 Dets sluttere og Taaren glemmer
 Er Taase-Suk / det sønderfiær
 Ja uden ophør Bin / og snart til Døde
 klemmer.

2.

Det ingen Dags Lys skuer
 For Taare-Taage / som opstaar
 Ud af dets egen Afgrunds Braar/
 Og Glædens Sool-Skin fra det truer
 Dets Hvile-Bolster er opfyldt/
 Isted for Eder. Dun med Plager/
 Dets Lædske Drik er best og sult/
 Det spiser Kummer Brød og Angist
 Klæder drager.

3.

Saaledis er det faren /
 Medlidig Engel spørg mig en/
 Hvi det gik vild af friheds Bey/
 Og ulukfsalig faldt i Snaren
 Som den Stokblinde Elskovs Søn/
 Har skillet hen / maa skee for andre/
 Hvor ofte har det leed i Løn/
 Naar det en Daare saae som stræbte bidd
 at vandre.

4.

Nu har dets Kiekhed ende /
 Ach see det i elendig Stand /

Det dræbis af en Elsket Haand /
 Og gir dog en sin Død tilkiende /
 Det tar sin Skiebne taalig hen /
 En hader den det haver ødet ?
 O! sig/ er der vel fleer igien
 Saa uløfsaligt som mit sicke Herte
 Dødet.

De beklagelige Ord / jeg her i fandt
 optegnet/ og de Taarer jeg af Dianæ Pion-
 ne Dyen saae udrinde / gjorde mig meget
 bevægelig/ saa jeg kunde icke twinge min
 Graad baade over min og hendis uløf-
 lige Elskov / Dydtige Cordelisa, sagde hun;
 Jeg er icke een af de mindste Taarer vær-
 dig / i for min Skyld sælder / efterdi jeg ef-
 eders forrige gode Raad har i agt taget /
 ach! hvor smigrede jeg for mig selv / og
 meente ingen var fuldkommen nok at bringe
 ge mig i Kiærligheds Stricke / for jeg nu
 seer mig uopløselig der i fangen.

Men ach! jeg maa bekiende for eder/
 Herte Søster/ det jeg længe for mig selv har
 villet tie / jeg elsker / ja jeg elsker/ dog in-
 gen har hørt større Daarlighed / jeg elsker
 den uskionsomme / og Kiærligheds For-
 agter Leonqve, beklager Sidamiris, hjer-
 te Søster/ hun er at undskyldes; Thi hvem
 fan

sandtts hos hende/ der forud kunde sige hen-
 de alt det/ hun mig om hans Stoldthed
 har sagt/ ej heller havde hun saa oprigtig
 en Ven/ som hende for saadanne Sauter at
 begaae/ kunde adbaare/ som jeg i eder har
 haft/ tager derfor kun eders Venstab fra
 mig/ som er det eeneste/ der holder mig ved
 Livet/ paa det jeg i Døden fandt Stiulis for-
 de forseelser/ jeg mod min egen Høihed/
 mod min Fornuft/ og mod eders Baamin-
 delser har begaaet; Thi saa lenge jeg dra-
 ger Aanden/ formaar jeg icke at endre min
 ulysesalighed/ i det jeg icke fandt forandre
 mit Sind til ubestandighed/ jeg skammer
 mig ved at sige det/ andre til Dyd udleg-
 gis/ nemlig/ at min bestandighed er uden
 ende/ svær ved alt det/ som er helligt/ ja ved
 eders Venstab/ som jeg i Røden af Gu-
 dernes sætter/ at jeg af ingen anden År-
 sag saa lenge har fortiet eder mit Hjertes
 anliggende/end for at gøre prøver paa mig
 selv/ til at bortjage disse daarlige Lidelser/
 jeg i mig finder/ men jo meere jeg stræber
 at naae Haven i min ulyckes Hav/ jo len-
 gere støder Gudernis breedes Bølger mig
 ud/ saa jeg umueligt der af fandt redde
 mig/ recker mig Haanden/ hierte Corde-
 lisa, hjælper mig/ siger/ hvad skal jeg gø-

re for at naage min forrige Kærlighed / Skal
 jeg give Javano et Hierte/ hvor der for hans
 Kærlighed icke er det mindste Rom / Skal
 jeg flygte til Persien at see en anden besidde
 mine Fædres Throne/ Skal jeg drage til Na-
 lis, der at give mig Leonqve som Kærlig-
 heds Slave tilkiende / og med Sidamiris
 belees / siger Princes / hvor Skal jeg hen
 at blive fri for mig selv / og min vidrige
 Skiebne qvit / ach ney / raader mig icke
 noget af alt dette/ Javano bør for sit gand-
 ske Hierte/ hand hengiver / at have et heelt i-
 gien og icke Skyggen af mit / de utroe Pers-
 ier som icke har seet mig herstende Skal icke
 heller see mig Under dantig. O! Ulyksalige Cam-
 bysus, som en lenge overlevede dit Tab.
 O! Ulyksalige Amestris, som saa hastig en-
 dede din Landflygtighed / i har icke ladet mig
 anden Arvedeel / end den ulyksalighed i
 tilbage i Verden har efterladet eder / ach!
 elendige Diana, du est lige saa fattig i For-
 stand som paa Lycke; Thi ellers havde du
 en saa stræbt at tilbende din Kærlighed
 den stolte Prince / ney ney / Leonqve, det
 er dig ære nok / du har foragtet en Edel
 Jomfru / tenk icke den endnu Skal blive
 større ved det en Princes dig anbeder / jeg
 veed / hvad Middel jeg kand bruge at
 Finle

Stiule dig og Verden min Daarskab under/
nemlig at udgaae i Bestæ Monners Tal/
hvor jeg endda fandt nyde den Trøst i mit
bedrøvelige Levnet / at see min fromme og
uforskyldte medlidige Cordelisa.

Jeg kunde icke længere anhøre alle de
Klager Diana førte; Thi brød jeg dem
over tvært / og bad hende fatte et bedre
Haab / end at u-taalmodighed lade sig
Gudinde Vesta indvie / hvor af hun siden
ingen udkomst torde vente / men Diana
blev fast ved sit Forsæt / og gav mig saa
mange gode Ord / at jeg / hvor u-gierne
jeg vilde / endelig derudi maatte bevilge/
der med stod hun op / klæde sig hastigt i sin
ringeste Habit, og lod befale / mand hen-
des Karos skulde anspende / hun vilde
udføre / hvor paa hnn den yndeligste Af-
sced nogen er god for at tænke / med mig
tog / bad / jeg hende icke vilde forlade / men
Daatlig unde hende min Besøgelse / hun
haabede hendis Død skulde hastig borttage
mig den u-mag og ynk / jeg hende at besø-
ge og see / skulde have.

Staldmesteren / saa snart hand dette
Bud fra Prinsessen fik / kom hand selv op/
undskyldte sig / bad hun en i U-Naade vil-
de optage / hand icke efter hendis befaling
N 4 havde

havde ladet forspende / efter som hanc
nem var givet befaling først at anmeld
de Cæsar, naar Princessen vilde nogen
steds ud / paa det hende efter sin Stand
en Svarde kunde med givis / nu dette Øye
blif vilde hand baade fyldist gjøre hendis
og Cæsars befaling.

Denne Tidende kom Dianæ heel sel
som for / dog bergebe hun den forun
dring hun derover kunde fatte / og sagde
hand sig ingen u mag skulde gjøre / hun
havde alt forandret sit Forsæt / saasom hun
sig icke vel befandt / dette kunde hun med
al Sandhed sige ; Thi inden Staldme
stere kunde udkomme af Gemaket / kaldt
hun os saa got som Død ned i voris Arme
blegere end noget Liig land være.

Over denne Princessens hastige Svag
hed / som ingen uden jeg kiendte / blev en
stor Skrek til Hove: Docteren for at giø
re sig dismeere berømmelig / gjorde det til
den farligste Sygdom af Verden / som
uden hans hastige Hielp inden Dagens
Ende havde gjort hendis Dage en Ende.
Jeg maaatte i hvor bedrøvet jeg end var /
over denne Tale smille / og som hendis
Sygdom bedre mig end ham var bekiendt /
giorde jeg al Flid at skaffe hende roelighed
baa-

baade for Docteren / Keyserinden og andre / som med hende var indgangen / paa det jeg eene kunde tale med Diana.

Det Første disse Fornemte vare udgangne / sagde hun; Hvad synes eder / allerkiæreste Cordelisa, seer hvorledis den sidste Redning i hvor haard den end for alle andre / som elsker / er / fratager den mig dog ved saa nøye opsigt / som om det var den allerstørste Fornøjelse jeg søgte / intet for andet / End paa det mig noget verre skal overgaae / betencker eder / hierte Søster / af hvad Aarsag jeg saa bliver indsluttet / ved der dog ingen mine Hiertens Taler / uden Cordelisa, som jeg icke kand beskjulde at have aabenbaret mit Forsæt / ach nej / hulde Søster / jeg er meere forsickret om eders Godhed / skönt jeg icke havde haft eders yndige Nerbærelse / som jeg dog al denne Dag over har nydet / Lusten opfyldt af mine Suf og Klager maa derfor uden tvivl være min Forrædere / og overbragt Cæsar denne svage Fornøjelse / jeg mig selv havde forestillet at naae; Tusinde saadane Taler havde vi tilhøbt / saa lenge hun Sengen vogtede / dog trøstede jeg hende det beste jeg kunde / og som hun meere af Sorg end Sygdom var plaget /

get/ hialp jeg hende meere end Docteren
 med de Løfter jeg gjorde hende at overtale
 min Broder / hand i sin u-muelige
 Kiærlighed skulde ophøre; Jeg glemte icke
 at sige hende / hun ey saa meget paa den
 Kiærlighed hun til Leonqve bar / skulde
 fortryde; mens tænke / at Elskovs Gud al-
 drig mellem lige Stands Personer no-
 get forgiævis anstifter / og er det en Stræg
 af hans Konst / at idamiris, paa hvis
 Exempel i eder støder / med hendis urim-
 melige og derfor u-angeneemme Kiærlig-
 hed skulde være Elskovs Buddragere og
 lære eder / kiære Søster sagde jeg / at kien-
 de Leonqve, icke som en Løbsagtig eller
 Letsindig Mands Person / der snarere søger
 lenlighed at bedrage et Qvindfolk / end for-
 skyde dem / mens som en Heflig og For-
 standig Herre.

Hvem veed / smucke Diana, hvad sel-
 somt Kiærlighed ogsaa hos hannem ud-
 refter / sagde jeg / og med slige Samtaler
 hendreve vi Tiden / indtil en Dag vi begge/
 samt Princen og hans gandske Folge var
 i Kersrindens Gemak / ingen uden Prin-
 cen alleene havde den dristighed at tale
 med Diana, men i hvor Løns alle vare/
 kunde dog Ridder Eickelii Dyon tale saa
 vel

vel for hannem/ at Diana af dennem kunde forstaae/ hand hende noget sært havde at sige/ hun søgte derfor hos sig selv/ om hun ingen Middel kunde finde at høre hannem/ mens hun fandt saa stor U-muelighed der ved/ at hun udsløe den begierlighed/ hun tilforne dertil havde haft/ dog undte Lycken hende omsider en uforventet fornøjelse/ i det Ridder Eicelius af Prinscen blev befalet noget at forrette/ hvor ved hannem den Lejlighed gaves at gaa Diana forbi/ og i det hand hende tetforbigik/ lod hand en liden sammentrillet Sædel falde for hendis Fødd/ hvilken hun med et Floer/ hun i Haanden havde/ og derpaa lod nedfalde/ saa behendig optog/ at ingen merkede noget der af.

Saa hastig hun med god Maaer kunde komme bort/ tog hun afsked/ og gik i sit inderste Kammer/ hvor hen jeg hende strax paa Foden fulgte/ jeg fandt hende i en behagelig Stool sidendis saa gandske tra sig selv i Tanker/ at hun ick min ankomst aagtede/ men blev siden Hænderne nedslunkne/ og Sædlen paa Gulvet liggende for hende. Den blege Frygt havde afbrudt de sædvanlige Roser af hendes Kinder/ og sendt i hendis Bryst en Frost/ der stemmed

mede Blodets lob. / i det den om Hiertet
gjorde det til Jis

Hvi saa dybt i Tanker/ Hierte Sø-
ster/ sagde jeg/ i det jeg bukede mig need at
optage Sadelen/ som laae paa Jorden/
er dette stykke Baptis aarsag der udi/ da
skal jeg hegne eder paa det/ lod saa som
jeg vilde sonderrevet det/ mens Diana svar-
te/ ach ney/ hierte Cordelisa, seer først
dets indhold; Thi det skal sige eder/ hvore-
for Mand mig med saa usædvanlig Bagt
bevarer/ og aarsagen til mit Fængsel; Der
med læste jeg efterfølgende Ord.

Saa som jeg al min Livstid har tient
eders beki endte Prince Volvis med samme
Trofast som mig selv/ fand jeg icke und-
lade at begræde hans Skiebne/ i det mand
paa forstkommende Tørnerings Dag ag-
ter at røve hannem det lidet Liv/ haabet
havde givet hannem/ ved det de bortgiver/
det Hierte/ hand anbeder/ en anden lyckeli-
gere/ men icke meere forelsket Prince end
hand/ ach fortvibelse Døder hannem paa
nye/ og ender tillige med hannem mine dage
lever fornøyet Dydtige Princes her efter/ og
gjører hans Grav den Lyksalighed i stedet
for Blomster med en liden Beklagelse at
bestroe.

Hvem der har skrevet denne Seddel/
 da er hand en heel oprigtig Ben / efterdi
 hand vil tage sig en andens Sag saa nær/
 at hand der over skulde Døe / sagde jeg /
 mens er eder denne Handel bekiendt / hjer-
 te Søster / og veed I at det eder er meent/
 ach ja / svarte Diana, dog lader os ickc saa
 unyttig hendrive Tiden der er tilbage for
 mig / at vi med det at fortælle skulde op-
 holde os / betænker først / Sinde. Rige
 Cordelisa nogen Redning for mig at kom-
 me i Vestæ Tempel; Thi intet uden dette
 Middel eller Døden / den jeg selv faar at
 gjøre mig / kand opheve min Ulycke / seer
 her Frugten af eders Bøn til Javano, der-
 som hand har lovet eder at ophøre i hans
 Kiærlighed mod mig / vil hand her ved vi-
 se eder en vis Prove paa hans Løstes
 Trofasthed; Thi kand hand tilstæde / at
 mand nøder mig til at Egte sig / har hand
 aldeelis ingen Kiærlighed meere / om hand
 end tilforne havde haft den / saa som Kiæ-
 lighed slet ingen tvang lider / og den / jeg ickc
 elsker / støtter jeg lidet om mand gjør noget
 Ondt / men hvis mand Sorg og Fortræd
 mod den øver / jeg under vel / tager jeg mig
 saa nær / som det mig selv vederfaris / slutter
 der af / hjerter Søster / hvor ubehageligt
 dette Egteskab vil blive; Naar jeg skal gi-

ve mit Hjerter bort / som jeg icke selv eger /
 til den der har behag udi at vide mig pla-
 get / ach ney / Hjerter Cordelisa, tilstæder
 icke eders smukke Dyen dette vederlingge-
 lige Syn / men haver den Godhed ved list
 at hielp mig her fra / og den Kiærlighed
 for eders Broder at stille hannem fra den
 u-mag saa ofte at betænke nye Marter til
 mig / dog gode Raad vare paa den Tid
 dyrebare / efter som ingen ukjendt giennem
 Baaterne kunde komme ; Thi de saa none
 oppassede / at / naar nogen om Aftenen
 fulde ud af Slottet / maatte de af den
 første til den anden / af den anden til den
 tredje Dag henfølges / saa det var u-mue-
 ligt / hvor Fortloed mand havde været /
 at udkomme / og naar vi telledes / at der va-
 re icke uden trende Dage til den for man-
 ge andre Glæde / men for Dianæ u-trø-
 stelige Tornerings Dag / indtog Fortviv-
 lelse den Plads hos hende / hvor Haabet
 tilforne havde haft Bolig / saa jeg vidste
 icke / hvor jeg vilde finde Ord nok at frem-
 føre alle de bedrøvede Klagemaal Diana
 i de saae Dage udøste.

Jeg torde en noget Dyeblik lade hen-
 de alleene / af Frygt hun sig selv efter hen-
 des forrige Sigelse / noget ondt fulde giø-
 re

te / og som vi den sidste Dag før Torne-
ringen af den eeniste Frihed Diana havde /
og betiente / og den Keyserlige Lust-Have
hundrede gange ombandrede med allerstør-
ste U-taalmodighed / antreffede vi de Ste-
der / hvor vi aldrig tilforn havde været / og
udi en Af-Krog fandt vi en Dør / hvor
igiennem Gartneren lod udføre alt det /
som af Haven blev udluget / denne Dør
fornam vi / i det vi forbi gik / at staae paa
Klem; Thi sagde Diana, ach herte Prin-
ces / denne Dør har Guderne / maa see /
aabnet mig / at jeg der igiennem skal kun-
de undgaae Javano, jeg vil forsøge / om
der uden for ingen Bey findes / hvor ved
jeg til Vestæ Tempel land komme / der
med aabnede vi Døren / og fornam / at
der ingen gang fra gik / men kun lidet af
Bredden paa Tiber-Floden / som med en
meget Strid og hastig Strøm nedflød:
Dette Bånd / sagde Diana, skal da være
min Grav / og udsucke den u-anstendige
Elfskogs Blod / som hidindtil er fundet hos
mig / dermed vilde hun have kastet sig ud
i Båndet / men jeg fik hende om Livet /
græd og bad hun dog en saa høyt skulde
bedrøve mig / saasom hun der ved og saa
tog Livet af mig / thi jeg en uden at styrte
mig i Floden efter hende / kunde være hen-

dis Døds Forhielpere/ og Tilskuere/ mens
 Lycken søyede os saa meget mit i voris
 største Sorg og Fare/ at Diana blev en
 baad Ansigtig/ som noget der fra under
 Muren laae fast bunden/ ach hierte Sø-
 ster/ sagde hun/ forundrer eder over Gu-
 dernis Forsyn/ her finder jeg et Middel til
 at redde mig fra den Grumhed/ jeg mod mig
 selv agtede at begaae/ med denne Baad
 fand jeg over Roe mig i Nat til hin Si-
 de/ og der udt een Huule forvente Dagen
 til videre Befrielse/ om de vilde Dyr mig
 der saa lunge Elvet sparer/ hvis ick/ er jeg
 dog udgangen den alt for langvarige smer-
 te mig i at være Keyserinde/ bliver tilsla-
 vet/ jeg beslattede strax der paa at følge
 Dianam, og saa tvivlraadige og bekymre-
 de/ som vi i Haven vare indgangen/ saa
 vel tilfreds gif vi der af igien/ det første
 vi i voris Gemacker vare indkomne/ send-
 te Keyseren og Keyserinden Diana og mig
 hvad vi om anden Dagen skulde bære.

Diana blev af Calpurnia tilsendt en
 Kurb aflang gjort af udtroctet Guld/ med
 denlige Blomster paa Bonden amuleret,
 hvor paa laae en Klædning af hvid Syl-
 densfycke over Bordhyret med Kroner/ og
 tvende Scepterer krydsvis over hin an-
 den

den lagt / der neden under disse Guld Kro-
ner / og Scepter var med Diamanter og
Berler / hvor de sig kunde stikke / resten be-
stuen / Cæsar stikede hende et flad Skrin
af støbt Guld / som paa Laaget af store
Diamanter, hendis Ravn med Kronen o-
ver var besæt / der udi fandtes de kosteligste
Berler og Juveler / mand med Øyen vil-
de see / og lode de hende der hos bede / hun
dette om Morgenens derefter for deris Skyld
vilde bære / hvor for Diana meget Tacke-
de / og dennem det indbar / rigeligen igien
bespenkede. Vi gav os en lunge Tiid at be-
skue disse kostelige Gaver / men samlede til-
hobe vores andre Juveler og Boeskab; Thi
Diana vilde intet af alt det tilspickede be-
holde / saa hastig Aftens Maaltid var en-
det / begave vi os til Sengs / foregivende /
vi tilig igien at klæde os vilde opstaae / og
ingen der efter som voris Roe kunde hin-
dre / maatte røre sig / jeg havde ofte siden
Diana sidste Svaghed / sovet i hendes Be-
maal / saa det icke nogen Mistanke kunde
give / at jeg ogsaa den Nat min Seng hos
hende lod opsætte / det første alting var
blevet stille / stode vi op / og klædede os
hastige med voris sletteste Klæder / og sag-
telig giennemvandrede Haven til forbe-
nevnte

nevnte Baad / som vi gjorde løs / og det
 beste vi kunde støtte fra Landet.

Jeg maa bekiende Nøden gjør u mul-
 lige Ting læt; Thi ellers havde dette Ar-
 beyde været os for svært / til med vidste
 vi icke at roe / mens lige saa hastig tilba-
 ge som frem roede / endelig naaede vi vor
 ris Ønske / og kom til Landet / hvor en
 Ridende Person os meget vel modtog /
 spurte os / hvor hans Herre Ridder Eic-
 selius, eller rettere at kalde ham Prince
 Volsis, var bleven / efterdi vi saa alleene
 ankom / Karossen havde mange Timer alt
 holdet færdig at tage os / ja kort sagt / for-
 troede os al hans Herris hemmelige An-
 slag / sampt og saa / at det stod i voris e-
 den Behag at udvelge / hvor hand os skul-
 de henføre / om vi meente / det var for
 langt paa en Tiid at naae nogen af hans
 Bredse-Fæstninger / hvor til mand først
 over Søen til Skibs fra Italien maatte
 gaae / saa fremmet al denne Snak var os /
 saa gode Miiner holt vi der ved / og be-
 tiente os med glæde af den Troe-Hiertis
 ge Ridders Tale og Fortælling / indbildte
 hannem / hans Prince havde givet os an-
 slag paa et Kloster / som var Gudinden
 Dianæ helliget / hvor hen hand havde lo-
 vet /

bet/ saa snart Ridder. Spillet havde ende/
at komme til os/ i dette Kloster toge de
Geistlige os villig ind/ dog sagde der hos/
ingen i deris Orden kunde for Nonne bli-
be indfreven/ med mindre mand enten
med Breve eller deris egne Forældres Ner-
børelse forsikredes først/ at de vare For-
stelige Personer/ og for det andet med deris
Forældris villie/ og egen samtycke gav sig
der udi/ mens i fald ingen af disse Skin/
dennem sig Gudinden vilde lade indvie/
fuldte/ maatte dennem et halv Aar til
prøve forundis/ om de midlertid enten
kunde forandre deris Sind eller forskaffe
rigtighed/ at de vare Jomfruer af Første-
ligt Blod.

Vi affærdigede voris Førere det ha-
stigste vi kunde/ gav hannem Brev til
hans Herre/ og beskienkede ham heel vel
for hans hafte u-mag/ at hand saa om-
hyggelig havde betient os; Karos og He-
stene betalte vi hannem dis for uden/ og
sagde/ det vilde gjøre hannem mistenkt/
om hand med en tom Bogn til Rom an-
kom/ men voris Forsæt var at bruge den
til videre flugt/ efter som vi ingen fuld-
kommen sikkerhed der kunde erlange/ saa-
lengde voris prøve tiid varede/ om nogen

voris ophold der udforskede / det stod nu
 paa et got anslag / hvor vi torde vove at
 henflye / mine Tanker vare henvendte til
 eders Rige / kiære Prince sagde hun til
 Hr. Fulco, men Diana holt det icke for
 raadeligt / efterdi det var de Romeres Gien-
 der / som maa see til voris Rade igien kun-
 de give os de Romere / for der ved at sø-
 ge deris egen Fordeel.

Jeg betenkte ogsaa der efter / at Dia-
 næ meening var vel at i agt tage / saa
 som jeg vidste Prince Isidon den tid var
 i Rom / og sig os en kunde antage. Til
 Nalis stod vel Dianæ begiering at flygte /
 men dette Forsæt varede en lenge; Thi hen-
 de blev sagt af en Pilegrim / som en Dag
 i den Hellige Skov indgik at forrette hans
 andagt / der hun hannem om hans Føde-
 Land / og Aarsagen til hans Pilegrims
 Gang adspurte / at hand var en fød Na-
 rkenser, og formedelst deris over alting
 Elskværdige Prince icke siden hans hem-
 melige Bortreise kunde opspørgis / var
 hand af den gemeene Almue til alle Ora-
 culske Stæder i Europa udsendt at høre
 deris Svar om hannem; Thi mand har
 bragt en Tidende ud / at her skal være en
 Princes / som hannem tilforne har elsket /
 og

og hand nu igjen elsker; denne at opleede
 meener mand i Asia hand har taget sig den-
 ne Reysse paa / hvor ved hand / maa stees
 til nogen ulykke er kommen / og at det gant-
 ke Rige sorgende beklager / dog troer
 jeg / sagde Pilegrimen / denne tidende
 gandske lidet / og snarere for Fabel end
 Sandhed; Thi mand har aldrig den Daar-
 lighed hos voris Prince kundet mercke /
 som hos en stor deel unge Folk plejer at
 findes / at de lettelig i Skionhed land for-
 elske dennem / mens Dyd og Konst / hvo
 disse havde / kaldte hand sine elskede Ven-
 ner / af hvad Rion de end vare / denne
 Beretning forbolte hos Diana en stor Sorg /
 først for eders Person / Dydige Leonque,
 sagde Cordelisa, og siden een varig for-
 tenkelighed over den Princes / der var saa
 lykkelig at blive hende fortrocken / om hun
 i eders Land skulde komme / hvorved hen-
 des Kiærlighed mod eder snart maatte bli-
 ve i agt taget / og hun efter egen Sigelse
 tillige med Sidamiris foragtet / ach søde
 Søster / sagde hun / skulde jeg selv være
 Marsag / mig saadan Spot skulde veder-
 faris / vilde jeg til Døden være min egen
 foragtere langt meere / end nogen anden /
 og icke holde mig dette ussele ringe Liv /
 D 3 jeg

jeg eyer / værdig. Og som voris egen Bal
 icke syntes os saa gode / som vi gierne vil-
 de / maatte vi aabenbare voris anliggen-
 de den fromme og alle Noes Tituler vær-
 dige Fader og ypperste Præst i Dianæ
 Tempel Hyst Apomedus, der i Godhed
 og Forstand ingen lüge finder / efter at
 hand havde tilføret os en ævig Taushed /
 gav hand os det Raad at forklæde os / og
 i denne Egn til en ærlig og fornemme
 Hyrde / som hand kiendte / begive / hos
 hvem hand / før hand dette gudelige Em-
 bede antog / nogentid ogsaa havde ophol-
 det sig i sin Landflygtighed for de Iberer,
 da de hannem sit Hystendom Esco med
 Magt og Foræderi fra tog / i denne Egen/
 sagde hand / tilstædis ingen anden Stand
 at være / end Hyrder / saa i saa længe / det
 behager eder hos dennem at blive / kand væ-
 re ukendt / og uden Frygt der at blive ef-
 tersøget; mens jeg troer icke det længe i
 Rom kand blive dølget / at i her til det-
 te Tempel ere komne / og mand lettelig
 eder igien kunde lade affordre / eller under-
 retning og reede for eders vidre Bortkomst /
 om mand sagde / i alt her fra vare bort-
 reyst / saasom det halve Aar icke lenge
 endnu er til ende; Thi har jeg betænkt
 mig

mig at vilde indbilde alle / som i dette Tem-
pel efter eder at søge Land komme / at i
af en u-maadelig Sorg / som hos eder fan-
tes / allereede ved Døden her fra ere affor-
drede / og til den ende vil jeg lade en Mar-
mor-Table oprette / hvor paa mand eders
Gravskrift skal kunde læse.

Der efter skildtes vi fra voris gode
Befordrer med alle de velsignelsers og lyk-
kers Ønsker hand over os gjorde / saa vel
forshynede / at vi ved deris Kraft u-skadet
denne smucke og udvalde Kionne egen Na-
de / hvor ingen / uden alleene voris pleje
Fader den anseelige Philimonis os for an-
det end Hyrdinder kiender / dog har den
store Erhødighed hand omgaaer / os med
paalagt de andre det samme / saa de os
meere ære / end Hyrdinder kand tilkom-
me / beviser ; her med endede Cordelisa sin
Fortælning / saa som Dagen og alt begyn-
te at tage ende.

Telanor Tackede paa det ydmygste
Princes Cordelisa for hendis Godhed /
mens som Tiden saalenge denne behage-
lige Tale varede / for hannem intet havde
baret / sagde hand / see ! hvorledis Dagene /
der altid tilforne bleve mig som Ar lan-
ge misunder mig den Fornøjelse at faae
nogen

nogen fuldkommen forsikring om min Diana, om hun her efter vil forlade/ hvad jeg dog uvidende mod hende haver forseet mig dette er Marsagen alleene til den hastige bortgang/ men søde og huldosalige Princes packer Dagen/ og lader denne naades tilsigelse/ inden voris Skielsmisse gjøre mig fuldkommen glad / jeg bekiender/ at alt det jeg har gjort/ som eder til fortræd er udfaldet / i hvor vel det ey til den ende af mig er begangen / fortienet eders u-naade og Straf.

Diana forsikrede ham der paa / at hand intet mod hende havde gjort/ saa hun meget vel kunde tilgive ham det / hand syntis at have forbrut / efter som det til hendis Fornøjelse var udfaldet; Hun vilde endnu gjøre meere og tilgive sig selv alt det hun hendis eget Hierte baade af Kiærlighed og Frygt / havde forarsaget. Cordelisa bad og saa Hr. Fulco det haastigste mueligt var at forlade Hyrde-Egnen; Thi med den Dragt hand bar / om hand der med blev funden / kunde hannem snart noget ondt hende / her paa tøvede en hver sig til sit / alle meget vel tilfreds/ og haabede fleere yndige Dage der efter at nyde / end de tilforne sorgfulde havde haft.

hast. Men/udvalde gode Ben Hunidormo
sagde Ridder Drokan, den som først har
afmalet os Lycken med en art Seyl el-
ler Flag over Hovedet/ staaende paa en
rund Klod/ giver os en betænkkelig Læra-
dom/ at vi icke/ naar Lycken viser os sit
milde Ansigt/ skal indbilde os den altid
i denne behagelige og yndige Stikelse
for os bliver standende:

Bed en liden Binde/ der fand kom-
me i dette Seyl/ drejes hun ofte saale-
dis om/ at vi i steden for Ansigtet seer
Nacken/ en liden hendelsis Steen fand
hastig omstykke den uroelige Bold/ hun
staar paa/ og Lycken for os kuldkastis/
slig Lyckens forandring og ende/ har vel
ingen meere prøvet/ end disse tvende over
Menniskelige Personer jeg har haft at ta-
le om. Hvem har belevet dette Exem-
pel at Kiærlighed paa saa fremmet en
maade til forne har samlet toe saa Edle
Hiorter/ som deris/ og Lycken paa saa
begrædelig Maneer igien adstilt? Ach
Hiertens Hunidormo, hid indtil har jeg
med frimodighed kundt sige eder/ hvad
ondt min fromme Herre er begegnet for-
medelst jeg snart derpaa vidste at fortelle
eder en god Forandring/ som nu gandske

ophører; Thi disse Aande. Dræte jeg her
maa-gjøre/ forbødes af saa overmaade
stor Sorg/ at jeg ved errindringen af det/
der efter skal følge/ ingen Læge Plaster
for mig kand vendte/ og derfor videre at
fuldest gjøre mit Løfte gierne var endtle-
diget/ hvis jeg icke herved haabede at brin-
ge eder i det tal/ som af Hiertet hialp
mig at beklage en saa Meriteret brav Her-
res Mistelse.

Jeg formaar icke vitløftig at frem-
bringe eder de faae Dages fornøjelse/ hand
i fornevnte Hyrde-Egn hos sin Mandora
nød/ thi der som i af den skadelige Riær-
ligheds Aag nogen tid har været bebyr-
det/ er det eder vel bevist/ hvor behage-
lig glæden er/ hun somme Tider forsøder
sin haardhed med/ og det er hendis sne-
dighed/ at hun der ved kand locke dennem/
hun i sine Stricker fangen holder/ fra at
sønderrive hendis Baand: Den Bedrage-
lighed øvede hun og saa mod min Herrel/
som af overmaade Glæde/ icke alleene med
blotte Ord tackede Guderne hand da ind-
bildte sig/ havde sat al forige Brede til
side og nu vare trette af længere at plage
hannem/ men end og i Cereris Tempel/
som der udi Egnen blev dyrket til et er-
tens

tiendeligheds Tegn opofrede Gudindens
 Billede en Arefrands af det fineste Guld
 konstig forarbejdet / og med en kostelig
 Snor Orientaliske Perler ombunden og
 sammenbunden icke uden stor forundring
 af de andre Hyrde-Folk / som slige kostba-
 re Sager af en Hyrde ey havde formo-
 det / denne deris forundring blev ved Man-
 doræ ankomst / som dette Offer med hen-
 des Tilleg vilde forbedre / heel meget for-
 meret ; Thi om endskönt hun kun bar
 Hyrde-Klæder / var det dog med meere
 Pragt end om hun en anden Tid i Fyrstelig
 Habit kunde vaaren seet.

De saae Diamanter, hvormed hun
 sit deylige Haar havde prydet / overgik
 andres Mængde i Storlighed og Verdis ;
 Thi de straalte hendis Dyne laante den-
 nem / gav dennem dobbelt Skin / og den
 Majestetiske miine / hvormed hun bar Ce-
 res et Offer af en Diamants Kiede med
 en stor og uden lige kostbar Rubin der i
 hengende / gjorde / at de hos standende Hyr-
 der hende meere Gudom tilegnede / end deris
 Billethugen Gudinde / dog kunde alle de
 Tactsigelser Ceres Presten gav / Telanor
 og Mandora for deris ypperlige Gaver /
 og alle de andre Hyrdefolckes Berømmel-
 ser ey hindre / at jo Mandora, der hun af

Templet igten udgik af nogle bekvæmmede
 Riddere blev angreben / som hende agte-
 de at bortføre / her over renste sig en stor
 Alarm / men liden modværge / saa som
 Hyrderne / som der vare forsamlede / faat
 tider med Beværh vare forset / og mindre
 den Dag de til Templet opgik / end ellers /
 deris Hyrdestave var det eeniste / de i Haan-
 den havde / hvor med de lidet mod en fuld-
 rustet Ridder formaaede at udrette: Te-
 lanor og jeg / som altid voris Sværd un-
 der de side Hyrdefiorteler forborgen hos
 os bar / sømmede os icke lenge / men an-
 faldt disse Røvere af Mandora med stør-
 ste iver og styrcke / jeg og Hyrderne om-
 ringede de andre Riddere / saa de en for-
 maaede at hielppe hannem / der havde an-
 fattet Mandora, formedelsst de med den spids-
 se Ende af deris Hyrdestave stotte og slog-
 ind paa dem / midlertid min Herre han-
 nem angreb / som halv paa sin Hest alt
 havde opløftet Diana, ved den side hand
 hende i Armen fast holte / kom min Her-
 re hannem icke; Thi hand frygtede / at
 de hug hand hannem agtede / hende fulde
 ramme og skade / lod hannem derfor med
 den venstre Arm holde sit Bytte / og med
 den høyre verge sig.

Hans Stiold kunde intet optage min
 Herri's Sværds Skarphed ; Thi hand
 holt alt fast ved Diana, hvor over hand
 mange store Saar bekom / Telanor der is
 mod ubesværges af Harnisk og Stelm veeg
 hans hug behendig / saa hand tit / i det
 hans Sværd ingen modstand fandt / be-
 skadigede hans egen Hest / de andre Rid-
 dere gjorde al deris flid at hielpes deris
 Anførere saa vit / at hand med Hyrdin-
 den kunde bortkomme / mens hver havde
 nok for sig selv at gøre / Celidon havde
 og ladet ved sine Faders Tienere hente al-
 le slags Bevæhr / som hand til de behier-
 tigste af Hyrderne omdeelte / og der med
 kom Telanor og os andre til hielp / dog i det
 denne Forsterkning ankom / hug Telanor
 Ridderen saa stærk over Armen / hand holt
 Mandora med / at hand nødtes til at slip-
 pe hende og af Celidon blev taget som
 hende bort bar i Philemonis Hytte / hvor
 hand hende en stærk Dagst bestilte / som
 om fornøden giortis / hende skulde besyt-
 te / ilede der med hen igjen til de andre :
 Ach Dydige Celidon, sagde Mandora, der
 hun saae hannem bortgaae / lader den
 Dappere Loonqve ing en Skade tilføyes /
 om i det kand endre / saa som det hannem
 til

til gode vederfæris / seer mig / Hyrden /
 som intet kiendte dette Navn / indbildte
 sig / hun der med meente Ridderen / som
 hende havde vildet bortføre / lovede at gje-
 re al flid der til / hand intet skulde omkom-
 me / der som de bleve hannem formægtli-
 ge / midlertid Celidon bragte Mandora
 bort / og Ridderne hende havde mist / søg-
 te hand som en rasende Løve / der sit rof-
 er fra taget / at bryde giennem disse Hyr-
 ders Mængde / og forværge Dianæ bort-
 komst / men min Herre / som heftigst tog
 sig dette an / hindrede ham med sin Dap-
 perhed her udi hvor over hand og ilde blev
 beskadiget / hvilket hand dog intet agtede /
 efterdi hand der ved havde hindret Rid-
 derne i sit forsæt at følge Diana / tvært imod
 blev hans Glæde ved Celidons gien-
 komst ubeskrivelig / og gav hannem lige-
 som nye Kraft / nu hand vidste sin Mando-
 ra udi sikkerhed ; Thi forsatte hand sin Gien-
 des Hest et hug i Hovedet / at den der af-
 gandske kolrede med Ridderen giennem
 brød / og mod alle Træer rasendis løb / ind-
 til den endelig med hannem plat paa
 Jorden nedfaldt / og sig over ham nedkæ-
 stede / min Herre forfulgte dennem saa
 længe til Hesten styrtede / og da hand sin
 Giende mestendeel qvælt under Hesten for-

nam / drog hand hannem ud / og for at
 skaffe ham luft igien / afdrog ham hans
 Sielm. Da hand kiendte / at det var Prince
 Javano, hand tilforn i Skoven havde seet
 Celidon, som saae hvad Telanor gjorde /
 indbildte sig / hand hans Hovet søgte at
 afhugge / raabte / Hørde vogter eders at
 gjøre denne Ridder noget ondt / thi Man-
 dora defalet mig / jeg hans uheld skulde af-
 berge / Mandoræ villie / svarte Telanor, Kal
 af mig urygelig, og ugiensigelig efterkommes /
 der med forlod hand Javano, og vilde hiel-
 pe til de andre kunde blive straffede / disse
 seende deris Herre falde / meente Hørden
 havde gjort det af med hannem / hvor ud-
 over de i største Fortvivling segtede / og i
 fuld rend min Herre beegnedede / den for-
 meente Døde Prince kraslede op / og tro-
 de / efterdi hans overvindere hannem ind-
 tet meere / end hans Skiold havde frata-
 get / havde hand maa skee sparet at tage
 ham Livet formedelsit hand ham alt død
 formeente ; Thi vilde hand lade hannem
 see / hand endnu baade havde Livet og Vil-
 lie at hevne Dianæ bortkomst.

Min Herre / som paa een Tiid saae
 sig af dem alle anfalden / værgede sig dap-
 per med sit Sværd / og sin Kiendes Skiold /
 sigen-

sigende til Javano, ingen Ridder / min-
 dre Prince Søner det / med saa stor for-
 deel mod en ubevebnet at stride; Dog
 vær forsickret Mandoræ sikkerhed er mig
 saa kjær og dyrebar / jeg icke skal fortry-
 de ved min Død at tilkiøbe hendis frihed/
 der med satte disse tvende Heldte / som nu
 vare begge tilfods / med saadan heftighed
 ind paa hin anden / at Hyrderne / som
 icke tilforne sligt havde seet holt dem for
 tvende Furier / jeg Celidon, og de andre
 Hyrder som med Sværd var forseet og frist
 ankom / beskyttede min Herre saa lenge for
 de øvrige Ridders overfald / og underlode
 ey heller at hevne voris forrige Skade / Blo-
 det saae mand paa begge sider af disse tven-
 de Prindsers Strømme vis udflyde / ind-
 til min Herre endelig ved et hug over Ja-
 vano Hielm / som det sonderkløvede og
 hannem i Hovedet saa dybt indgik / at
 baade hans Sværd af haanden / og hand
 siden selv paa Jorden omtumlede / min
 Herre havde og formedelt langvarig Ar-
 beyd / meget Blods mistelse / og et stort
 Saar i Siden / icke længere kundet holdet
 sig over ende / hvist jeg hannem ey i mi-
 ne Arme havde fattet / Ridderne toge des-
 ris Dødtraade Herre op og med hannem

til neste Stad Esnedo llede for at lade han-
 rem og dennem som ogsaa vare saarede for-
 binde / jeg med nogle flere Hyrder toge
 Telanor og bar hannem i voris Hytte /
 den Erværdige Fyrste Ipomedus havde
 mig med alle slags lægende Salve og Pla-
 ster ved voris bortrejse fra Dianæ Tempel
 vel forseet ; Saa fandtes og en god og er-
 faren læge i samme Egn / som jeg strax lod
 hente / men hans Skade fornemmes saa
 farlig / at Badsternen mig strax deres u-
 lægelighed forkyndede / midlertid vil han-
 nem forbandt / sagde hand / min troe og
 tiære Drogan , jeg doer / dog ikke før jeg
 faar den Lykke at tale med min Over-
 Jordiske Diana. I hendes Tienste har
 jeg opofret mit Liv / hvilket er det eeniste/
 der forsøder mig Dødsens Bitterhed / og
 dette begærer jeg alleene til Sold derfor/
 at hun mit Tab med et Gul vil bæere/
 lad din Trofasthed og Tienstfærdighed du
 hiindtil mig har ladet see icke med mig
 bortse / mens vær den skønne Diana i
 gien tiltraant ; min fromme Hr. Fader og
 dydige Moder / som deennem vel over min
 Død bedrøber / Skal du paa beste Maa-
 der troste / min Diana til dennem henføre/
 og sige alle at de hende efter hendis Bæ-
 dig.

dighed som voris Lands største Gudinde
 ærer / forsikre hende ogsaa min Skygge
 altid hos hende skal blive / og med samme
 Næmnhed og Erbødighed jeg hende le-
 vende har anbedet / efter Døden følge-
 Hvorledis denne Tale mig til Hjertet
 gif / kand / i hierte Ven / lettere tænke /
 end jeg udsige. Diana som om hans flette
 tilstand strax blev advaret / kom det før-
 ste hand var forbundet med Princes Cor-
 delisa, og de fornemteste Hyrdinder at be-
 søge og beklage hannem / Docteren som
 dette gierne havde hindret / formaaede ick
 at overtale hannem / hand jo med sit Ho-
 vedes Nædbønelse mod Diana sagde: Sto-
 re Princes / den forsikring jeg om eders
 medlidenhed over min tilstundende Død
 har / gjør mig den lideligere / end mit for-
 ordum ulyksalige Liv har været mig / dog /
 efterdi Døden aldrig uden Frygt kand an-
 sees / seer jeg den / mig nu paahenger / og
 saa med Skælf an / ick for min egen Skyld /
 mens for den begyndelse i Dag seet er /
 eder ingen sikkerheds Sted her i Egnen len-
 gere under / og Lycken mig ick heller for-
 under inden mit Liges Traad af Parcer-
 ne overskiæres / at føre eder til det smule
 og siklere Nalis. ach! gibe Guderne / som
 efter

efter deris Spaadom / der nu fuldkom-
 mes / vilde tilvende eder ald den Bistand
 og Fornøielse / de ved at see mig Liig for-
 hindrer / jeg ick længere kand gjøre eder.
 Den fromme Cordelisa, min store Yndere/
 sagde hand / beder jeg herefter at holde
 mig altid i min udvalde Siøls gode Er-
 indring hende og min Diana Forbud har
 Prince Javano for det første Livet at tak-
 ke / jeg i Dag da det stod i min Haand /
 hannem Stienkede / og som jeg ved hendis
 forsvær har nydt den Lykke i min Gudins
 des Gunst at befæstiges / vil jeg hende til
 Arving af mitt rige forkyndige / hvilket
 den udlaareste af alle mine Benner Prin-
 ce Isidon til Brude-Stat med sin Corde-
 lisa nyder / fordrede dermed Papir / Blef
 og Pen / Skrev sin Hr. Fader til og bad/
 hand først denne hans for alle Elskværdi-
 ge Diana med allerstørste Pragt til Per-
 sien i hendis Rige vilde hense / og en-
 ten med gode eller magt lade dem efter-
 komme deris Skyldigbed hende til deris
 Reysende at udraabe og indsætte / samt
 den Dydigste Cordelisa til Arving / og hen-
 dis Forlovede Princee til Søn i hans Sted
 antage / der med tog hand Diana Haand/
 og kysste den. Diana fandt sit Hierte saa af

Smerte angrebet / at hun icke et Ord her
til kunde svare / eller formaaede mindste
Graads Taar at fælde / men hannem i
sine Arme fattede / og besvimende hos
hannem nedsank / Leongve gjorde og sidste
Tegn af Livet / i det hand sig nedbøved
og paa Diana Himmelske Leber opofrede
ved et Gul alle Dyders Bolig / hans Dyr-
værdige Liv.

Cordelisa lod Diana saa Død som
hun var henbære i Philemonis Hytte og
efter at hun igjen var til Live bragt for-
taug hende min Herres Død / mens hos
hende galdt Trøst lige saa lidet som for-
nuftige Advarsler. min Herres Død an-
gaaende hos mig / dog nødvendigheden
gjorde os umuelige Ting muelige / thi ef-
ter at jeg Moxen af Sorrig og Utaal var
dødet / maatte jeg dog overlegge hvorle-
dis jeg hannem paa det Bregtigste kunde
lade Begrave.

Jeg lod derfor først hans Legeme sterkt
Balsomere / i Bly ligge efter hans Stor-
relse giordt nedlegge / og der efter i en Kir-
ste af Raaber / med alle slags Krigs Rust-
ning Udarbejdet og Forguldt hensette /
samt lod lige efter det i Dianæ Tempel
over hende opsatte Epitaphium af sort
Mar-

Marmor oprette et over hannem i Cereris
Tempel / hvor paa Princessen selv gjorde
disse Vers.

Klag / Hunse Musads Egn / at den Gul-Døed Dræber /
Som med sit leede Skrog dig ald din Lyst bortslæber /
H ns stumpe hvasset Seeen sældet / der er Sag /
Ach! ach! Levnge Død af ald din Magt beslag.
Og hans forlatte Ven i Sorrigs drbe Dytte /
Siem med Verbødighed dit Himmels Bærdig Bytte /
Hans vel fortiente Roes ej ned i Graven sunk /
Alt hnd ej Lever end bed alle see med onk.
Jeg fand for Dvne-Band af dig ej mere bede /
Hans lige findis ei hvor vil du end vil lede /
J Dyd ham ingen naer / det øfrige t illeg:
Alt kunde for ham døes / da levde ikke jeg.

Midlertid ald dette onde den Berste
Princes og mig vederforis var Beins
Isidon omhyggelig paa et andet Sted ald
behørig Udrustning / Cordelisa til den A-
qvitaniske Rejse kunde behøve / at for-
færdige / og haabede / nu hand ankom /
ved min Herris hielp at overtale hende
og Diana at følge sig / men i steden for
hannem fandt hand os i elendig Tilstand /
og den gandske Hvrde-Forsamling over vo-
ris u-lyksalighed i bedrøvelse.

Saa snart min Herves Begravelse
var overstanden / tilbød jeg efter min Her-
res sidste Befaling Princessen at føre hen-
de

te og Cordelisa til Nalis, hvor jeg forstede hende ald selv optenkelig Tieniste/ og allerstørste Ærbødighed skulle vederfares: Ach! Drogan, sagde hun / hvorledis torde den over alle u lykkelige Diana visse de Nalicenser Marsagen til deris Glædes og Haabs Mistelse / ny Dianæ Kloster skal herefter skulle mig min korte Tid for Berden / efterdi det dyrebareste i Berden udi et ævigt glemme for mig er skuled / intet Rige eller Bælde er mig meere kjær / nu den / med hvilken jeg havde udvalt at herse / af Døden er beherstet / der for vil jeg forvare med længsel den Tid / jeg med hannem i det Rige / hand nu er kand være een Underdan.

Ved denne Slutning blev det stedse med hende / og var alles Bøn intet saa mægtig / de hende i noget andet Forsæt kunde bringe. Min Herres Befaling at sørge for hans Princesse's beste og sikkerhed tilloed mig icke lunge at vide hende i den Ort / hvor mand sia hende kunde bemægtige / naar Prince Javano bedringeler Død / som mig var uvis / hans anhang saa megen Lust gav / de enten ved List eller Magt igten deris forrige Røveri mod hende kunde øve / thi hastede jeg med
deris

deris bortkomst / og uden ringeste fortræd
fuldendte Nysen / samt i en kort Tid brag-
te tvende Dianer tilhobe vel lige af Navn/
lige af Skionhed / lige af Dyd / men icke
lige i Bilkor / dog sandt hun for sig i Clo-
steret Prince Volsis, som sig af fortvil-
se over Dianæ Død til Præst i Dianæ Tem-
pel havde ladet indvie / samt en Princes
af lige Bilkor med sig / som var den be-
drøvede Sidamiris, hvor udoer Diana,
da hun hende saae / fast i Taarer hensmel-
tede / og af overmaade Gul Møren ud-
blæste sin Aande / den vitløstige Klage
disse tvende samt Fyrst Ipemedus over
min Herres Død førte / vil jeg forbigaae ;
Ehi min fast trætte Tunge mægter ey den
at udføre / og meget mindre alle de mod-
sigelser / Cordelisa gjorde ey at følge Prince
Fulco ; Ehi hun tillige med Diana i
Closteret vilde ende sine Dage / sigende at
esterdi Dianæ fornønelige Dage og Levnet
af Cordelisa Broder hende var berøvet/
vilde hun paa sig selv hevne den U - giers-
ning / som ved hendis Blod var beganget/
i det hun sig igien ald den Glæde / hun i
sin elskede Princes Nærværelse kunde ha-
be / vilde fratage / hvilket hende dog hver-
ken af Diana eller den ypperste Præst og
Fader

Fader blev tilstædet at fuldbyrde / i hen-
 seende hun som en forlovet Princes ick
 blant Gudindens Jomfruer maatte ind-
 skrives. Med saae Ord vil jeg derfor berette
 eder / hvorledes der Princes Cordelisa,
 som er denne ugemeene Plønne Princesse/
 jeg har den ære at følges her hid med / saa
 og Prins Isidon blev nød til at forlade
 den meere end Jordiske Diana formedelst
 Klosterets Strenge Lov / fand intet Er-
 barmeligere være hørt / end denne deris
 Afsteed / og maa i sikkerligen troe / at He-
 raclitus, der over til Pythagoras skulde
 forandret sig / om hans tilseere af alle de
 bevægelige Sagter / beklagelige Ord / og
 u-maadelige Taare strømme havde været:
 Mens dappere Ridder og trofaste Hui-
 dormo, som jeg med min lange Fortæl-
 ning maa see meere har været fortræde-
 lig end klar / tillegger ick Skulden saa me-
 get mig / som eders egen begierlighed til
 at vide / hvad mig siden voris første Kunds-
 kab i det Cimberste Hof hidindtil er be-
 gegned; Derefter tilregner den u-ange-
 nemme Maade / hvor med jeg min Tale
 har fremført / min bedrøvelige Materie / der
 lige saa lidtet hos eder / som andre Stæder
 tillader mig andet / end tusinde beklage-
 lige

lige Ting at forestille / af eder der innt
 haaber jeg at erfare utallige glæder / eder
 i den med ald billighed Stormægtigste
 og Høybaarne Titulerede Grevs følge
 og Tieniste er vederfare / naar min hid-
 indtil vidrige Skiebne under mig den Lyk-
 ke at see alle Kongers Ære / og heele Ber-
 dens Høypriselige Forundring / den store
 Sigesrid og eder at iglennemreise voris
 Nalis, og ved hans meget yndige Person
 tilbringe det en kort Tids Vederqvælgelse.

Mens efterdi Dagens forløbere den
 behagelige Morgenrøde / kalder mig til
 min Vandring videre Fortsættelse / vil
 jeg den før forlangede Lyksalighed snart at
 see eder igjen forvente / og midlertid tiløn-
 ste eders Dyd omgivne Herre alle de for-
 nøveligheder / hand sig selv nogen Tid kand
 optænke / eder / hulde Ven / kand jeg ingen
 større Lyksalighed forønske / eller unde /
 end den i allerede besidder / nemlig at findis
 behagelig i eders Herris Dyne / og troe
 i hans Forretninger ; Thi vil jeg i steden
 for at ønske eder noget / bede eder om no-
 get / som er eders Venskabs bestandighed /
 hvilkken jeg med ald Glid skal søge at vær-
 re værdig / og til mit Lives sidste Øneblif bli-
 ve den berømmelige Hunidormo hans yd-
 mygske og villigste Tienere.

Her

Hermed omfavnede Drogan sin Ven/
som med Million Tusinde Talsigelser for
hans Fortælling tilsoer hannem et u-ryg-
geligt fast Venſkab / og ſtrar efter denne
Afſkeed med ſit anſeelige Selſkab ſtræbte
at fuldbringe ſin hidindtil u-lykſalige
Reyſe.

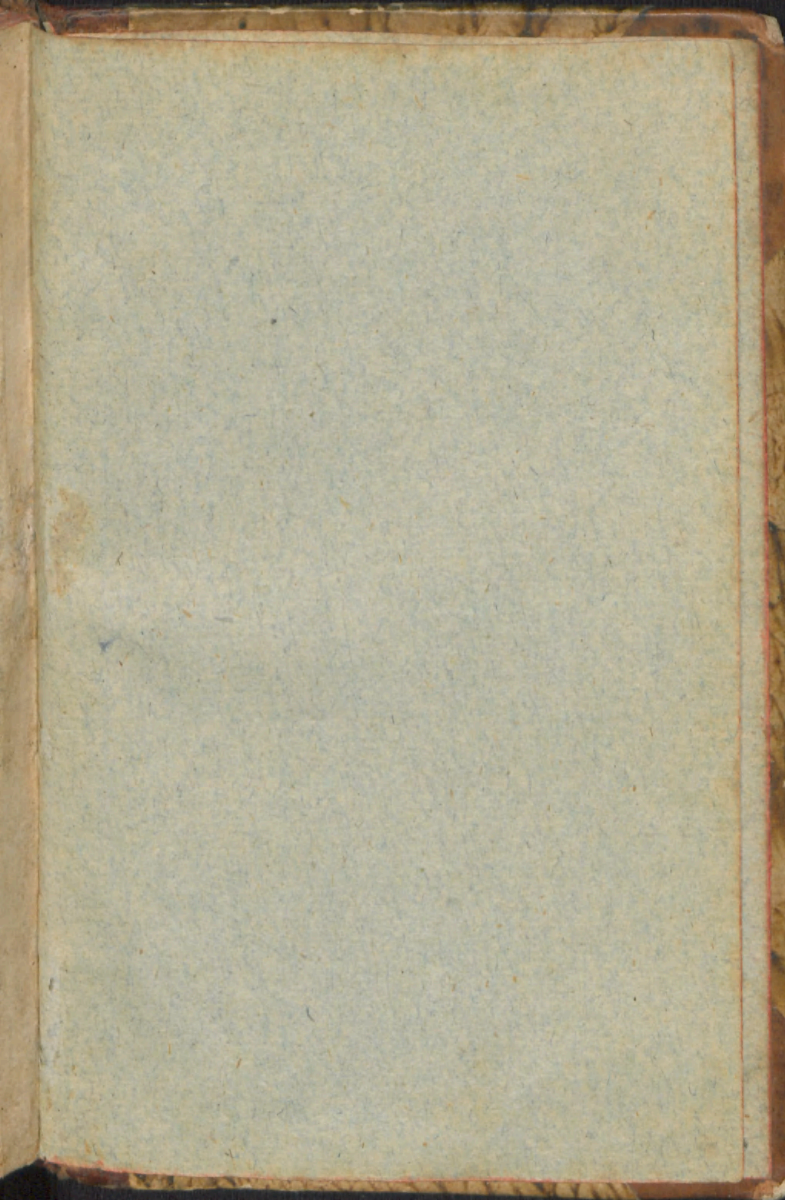
Dette var Enden og Slutningen paa
den bedrøvede Ridder Drogans Tale og
Fortælling / ſom Hunidormo og jeg icke
uden Bæmodighed havde tilhørt / og ſi-
den med Forundring / da hand alt var bort-
rejt / eftertænkte / men ſaaſom vi lige ſaa
vel ſom hand der bare fremmede / kunde
vi icke uden kort Tid have den fornøvelſe
at tale med hin anden / efterdi hand med
ſin ſaa ringe udgiben / dog Stoermægtige
Herre tragtede videre at fortsætte ſin Rej-
ſe / jeg ogſaa leedsommelig af min omvæn-
dring ſtræbte engang at naae igien mit
kiære Fæderne-Land ; Hvorfra mig min
ungdoms Modighed tillige med flere af
mit ſtridbare Kion havde draget / mens
inden voris Skilsmiſſe forſickrede jeg min
Landemand den ſmule Hunidormo , at/
ſtaa haſtig eg havde fuldført min Hiemſart /
og naaet mit forſæts Maal / ſom var for
den hidindtil havde møye / og det forſæn-
gelige

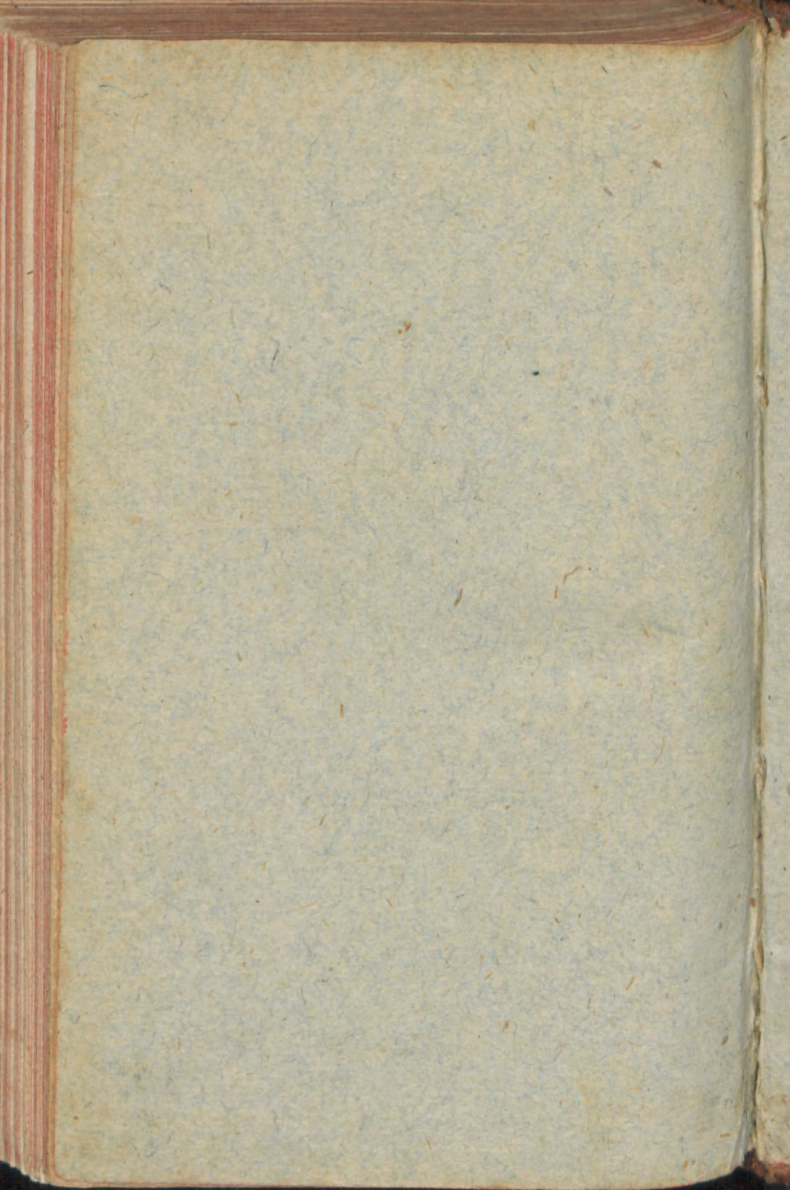
gelige Bæsen / at faae en onstelig Roe /
vilde jeg sønderbryde Piil og Bue / og i deris
Sted tage den lette Svaane - Feder i Haans
den / da det første jeg med den skrev / skul-
de være hvad jeg i hans Nærværelse forme-
delst hans hjælp af den gode og troesfa-
ste Ridder Drogan havde hørt til at erindre
mig / først den lykkelige møde jeg i et frem-
met Land af den Hønbaarne Sigefrid havde
nødt / hvilken voris Norden fremviste den
gandske Verden til et Spejl / hvor udi de
kunde skue alle de Dyder og Egenheder de-
ris Fyrster burde at besidde / og der af tage
dennem Exempel.

Derneft at erindre hannem de Føfter
hand mig da gjorde / nemlig at vilde tilbede /
og altid erholde mig i den Høn bemelte store
Sigefrids bestandige Naade og Beskiermel-
se i mit Fæderne Land / hvor udi hand til
vor Riges beste og andris Skrek skal herske.

Har du forefælt kundet undslaae mig min
tillsagen at holde / omendstønt min uvan-
te Ben (hvor vel det speer med Blet) afmaler
mig Skamrød her udi / i det jeg har lovet at
vilde skrive / da dog jeg endnu ej ret veed at
fatte Pennen / mindre at føre denne for-
talte ringe Historie i en ztirlig Stil.
og til en behagelig Ende.

Belle

TITEUSCAIS 505295

falso 24773

falso A 1662

